

五行翻天

เจ้าฟ้าตาล พลิก 10 สิขรรค

เขียน : สรณันท์

ปก : สุภาภรณ์ สุนประเสริฐ

五行翻天
เจ้าธาตุพลิก 1
สุวรรณคู
เขียน : สรมุรินทร์
ปก : สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

เรื่อง

ห้าธาตุพลิกสุวรรณค์ 1

ผู้เขียน

สรมุรินทร์

พิสูจน์อักษร/เรียบเรียง

สรมุรินทร์

ปก

สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

กราฟฟิกจัดหน้า

ปกสำเร็จ จัดอาร์ต By ปั่นแป้ง

นิยายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง แก้ไข หรือสแกนเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของนิยายเรื่องนี้ไปเผยแพร่หรือกระทำการใดๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืน จะดำเนินการทางกฎหมายต่อผู้กระทำละเมิดให้ถึงที่สุด

แนะนำเรื่อง

‘ห่าธาตูปลิกสวรรณ’ เป็นนิยายแฟนตาซีจีนโบราณที่ผสมผสานแฟนตาซีพญานก เทพเซียน ศิลปะการต่อสู้ ตำนานจีน และการตีความใหม่ของเทพปกรณัมจีน โดยมีตัวละครนำเป็นผู้หญิง และเล่าเรื่องผ่านการเติบโต การเดินทาง และการค้นหาความจริงของโลกใบนี้ มากกว่าการมุ่งเน้นเพียงการต่อสู้หรือการแก้แค้น

แรงบันดาลใจสำคัญของเรื่องมาจากตำนานหนิววาซอมฟ้า คัมภีร์ซานไห่จิง ห่องลิน และแนวคิดบางส่วนของพุทธศาสนาหายาน จึงเกิดเป็นโลกแฟนตาซีที่ผสมผสานตำนาน ความเชื่อ และปรัชญาเข้าด้วยกัน นางเอกของเรื่องถือกำเนิดจากศิลาห่าสีของเจ้าแม่หนิววาและเจตจำนงแห่งพุทธะ ทำให้การเดินทางของนางไม่ได้เป็นเพียงการแสวงหาความแข็งแกร่ง หากยังเป็นการค้นหาความหมายของชีวิต ความเมตตา และความสมดุลของสรรพสิ่ง

ผู้เขียนสร้างสรรค์เรื่องนี้ขึ้นเพื่อเข้าร่วม โครงการประกวดนิยายจีนแห่งชาติ ครั้งที่ 3 ซึ่งกำหนดให้นิยายมีความยาวไม่น้อยกว่า 500,000 คำ และมีตัวละครนำหญิงเป็นแกนหลัก โดยนิยายจะต้องเผยแพร่ฉบับภาษาจีนให้จบภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2569 และมีกำหนดประกาศผลภายในวันที่ 31 มีนาคม 2570

ด้วยเหตุนี้ ‘ห่าธาตุพลิกสุวรรณค์’ จึงเป็นนิยายเรื่องแรกของผู้เขียนที่
เริ่มเผยแพร่ฉบับภาษาจีนตั้งแต่ปลายเดือนมิถุนายน 2569 ทั้งที่ขณะนั้นยัง
เขียนไม่จบ เพื่อให้มีโอกาสสร้างฐานผู้อ่านและเป็นที่รู้จักในประเทศจีนก่อน
ส่วนฉบับภาษาไทยเริ่มเผยแพร่ภายหลัง เพราะผู้เขียนเขียนต้นฉบับจบ
เรียบร้อยแล้ว

หากคุณชื่นชอบนิยายอย่าง ครึ่งปีศาจชื่อเถิง จันทรารัศมีสง ตำนาน
รักสุวรรณค์จันทรารัศมีชื่อเถิง หรือ นาจา และสนใจเรื่องราวที่น่าสนใจ
ตำนานจีนมาตีความใหม่ผ่านโลกแฟนตาซีที่มีเอกลักษณ์ พร้อมตัวละคร
หญิงที่ค่อยๆ เติบโตทั้งด้านพลัง ความคิด และจิตใจ ‘ห่าธาตุพลิกสุวรรณค์’
เป็นอีกเรื่องที่คุณไม่ควรพลาด

สรมนินทร์

เรื่องย่อและคำโปรย

เมื่อเหล่าเทพหลงใหลในความเป็นอมตะและสุขบนสรวงสวรรค์ของโลกมนุษย์ จนสมดุลงของสามโลกเริ่มพังทลาย ท้องฟ้าแตกกร้าว แดนอสุรชนให้จึงเริ่มหลอมรวมกับโลกมนุษย์ และตำนานที่ถูกลืมเลือนได้หวนกลับมาอีกครั้ง

หายนะที่เกิดขึ้นทำให้พลังของเจ้าแม่หนี่วาที่อยู่พิเศษเสี้ยวศิลาห้าสี และเจตจำนงแห่งพุทธะได้หลอมรวมกัน และลงสู่ครรภ์ของหญิงยอมแพ้ผู้หนึ่งโดยไม่มีใครล่วงรู้ ทารกหญิงที่ถือกำเนิดจึงมีพลังอันยิ่งใหญ่ซุกซ่อนอยู่ในตัว นางถูกเลี้ยงดูเช่นมนุษย์ธรรมดา แต่ชะตากลับผลักดันให้นางต้องออกเดินทางสู่โลกกว้าง เพื่อค้นหาความจริงที่เหล่าเทพพยายามปิดบัง

ระหว่างการเดินทาง นางได้พบสัตว์เทพจากซานไห่จิง ผู้สืบทอดตำนานโบราณ เผ่าพันธุ์ที่สูญหาย เมืองที่ถูกลบจากประวัติศาสตร์ และความลับของ ‘ระเบียงดารา’ สถานที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเชื่อมสามโลกเข้าไว้ด้วยกัน

ยิ่งนางเข้าใจความจริงมากเท่าไร ก็ยิ่งพบว่าศัตรูที่แท้จริงมิใช่ปีศาจหรืออสูร หากคือความโลภ ความหลง และความทะเยอทะยานที่ซ่อนอยู่ในหัวใจของเหล่าเทพผู้ปกครองสวรรค์

ผู้ที่ลุกขึ้นปกป้องสามโลกในครั้งนี้อาจไม่ใช่เทพผู้ยิ่งใหญ่ หากเป็นหญิงสาวธรรมดาคนหนึ่ง ผู้ที่เชื่อว่าพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่ใช่การทำลาย แต่คือการสร้าง ความเมตตา และการไม่ยอมทอดทิ้งสรรพชีวิต

ชะตาที่ถูกกำหนดก่อนถือกำเนิด สวรรค์ที่แปลกเปลี่ยนจนกลับด้าน โลกที่ผู้คนรู้จักเป็นเพียงเศษเสี้ยวของความจริง หากต้องเลือกระหว่างชะตาที่ถูกกำหนดกับการเปลี่ยนแปลงโลกทั้งใบ นางเลือกที่จะพลิกสวรรค์!

สารบัญ

๒
หน้า

บทที่ 1 สองพลังแห่งจักรวาล.....	1
บทที่ 2 ศาสดามีชีวิต.....	8
บทที่ 3 วิธีปศุสัตว์สวรรค์	15
บทที่ 4 ไตจุมุกเทียนเหิง	21
บทที่ 5 ไร่รัก ไร่ค่า	28
บทที่ 6 ระเบียงดาราที่เย็นชา.....	36
บทที่ 7 ทันท์ม่วงร่วงหล่น.....	42
บทที่ 8 ธูลีแห่งความรัก	49
บทที่ 9 โลกกว้างไร่อ้อมกอด.....	56
บทที่ 10 พลังที่หลับใหล.....	63
บทที่ 11 พยานคนสุดท้ายแห่งหมู่บ้านวันเขียว	69
บทที่ 12 สายใยที่หลงเหลือ.....	76
บทที่ 13 พลังบรรพกาลที่แผ่เร้น	83
บทที่ 14 พรสวรรค์หรือพิษร้าย	90
บทที่ 15 พันธสัญญาาระหว่างลูกกับหลาน	97
บทที่ 16 ร่างแห่งศิลาซ่อมฟ้า.....	104
บทที่ 17 ญาติเพียงคนเดียวที่มีอยู่.....	111

บทที่ 18 ผันแปรธาตุ.....	118
บทที่ 19 ความยโสที่เปิดช่องโหว่.....	125
บทที่ 20 หอตำราฟ้า.....	132
บทที่ 21 รัตติกาลลอบเร้น.....	139
บทที่ 22 ทะลวงค่ายกล.....	146
บทที่ 23 ตำราสี่เล่ม.....	154
บทที่ 24 โทสะที่ไม่อาจบอกใครได้.....	161
บทที่ 25 เส้นขนานที่ไม่มีวันบรรจบ.....	168
บทที่ 26 บึงหมอกมายาเย็น.....	174
บทที่ 27 เจ็ดตำแหน่งแห่งวาลนา.....	181
บทที่ 28 ลูกนกตกน้ำ.....	187
บทที่ 29 บรรลุในสองเดือน.....	195
บทที่ 30 ผู้รังสรรค์สายฟ้า.....	201
บทที่ 31 หัตถ์เทพรังสรรค์.....	208
บทที่ 32 ก็แค่เพิ่มอีกหนึ่งสาย.....	214
บทที่ 33 ดาราแปรธาตุและศิลาไร้นตร์.....	222
บทที่ 34 ชั้นแรกของหอมณีจักรวาล.....	229
บทที่ 35 บททดสอบระดับบัณฑิต.....	236
บทที่ 36 ค่ายกลนิรันดร์กาลไร้ลักษณะ.....	243
บทที่ 37 ขอบปลอมที่แนบเนียน.....	250

บทที่ 38 ทุกอย่างเป็นปกติ	257
บทที่ 39 คำสารภาพของเด็กน้อย	264
บทที่ 40 ทำนองบูรพา	271
บทที่ 41 คมดาบในฝักไม้หอมช่อ	278
บทที่ 42 ร่องรอยที่ไม่คาดหมาย	286
บทที่ 43 รัศมีเทพคุกคาม	294
บทที่ 44 บูรพาที่เยื่อหยิ่ง	302
บทที่ 45 บูรพาเทพที่หวาดระแวง	309
บทที่ 46 เรื่องใหญ่ที่ถูกมองข้าม	316
บทที่ 47 ลอบช่วยเหลือ	323
บทที่ 48 ดนตรีเทพเบญจธาตุ	330
บทที่ 49 กระจกร้าว	337
บทที่ 50 ล้างสำนึก	344
บทที่ 51 อุดรเทวราชหวนเพิง	351
บทที่ 52 พิฆาตวารีทมิฬ	358
บทที่ 53 ร่องรอยที่สูญหาย	366
บทที่ 54 เหตุผลหลอกตนเองและผู้อื่น	374
บทที่ 55 ฝูงเงี้ยวอันน่ากลัว	381
บทที่ 56 วิหคเทพฉงหมิง	388
บทที่ 57 ผู้ตกค้างอย่างไม่ตั้งใจ	396

บทที่ 58 ต่างพึ่งพาซึ่งกันและกัน.....	403
บทที่ 59 ดวงแก้วปราณที่อรร่ยกว่าเดิม.....	410
บทที่ 60 วันราตรีเสมอมาก.....	417
บทที่ 61 แดนอุดรธานีให้จึง.....	424
บทที่ 62 ผลเบญจธาตุกลั่นวิญญาน.....	431
บทที่ 63 มหกรรมหนีตาย.....	438
บทที่ 64 ตระหนักรู้ในความผิด.....	447
บทที่ 65 คำสอนริมสระน้ำ.....	454
บทที่ 66 ชดเชยความผิด.....	461
บทที่ 67 ช่วยเหลืออย่างจริงใจ.....	467
บทที่ 68 ศิลาดับดาราที่แตกออก.....	474
บทที่ 69 คำบอกเล่าจากอดีต.....	481
บทที่ 70 คำแนะนำจากนกขี้เซา.....	488
บทที่ 71 ห่วงนิมิตดนตรี.....	494
บทที่ 72 หุบผาผลึกคราม.....	501
บทที่ 73 ราตรีเหมันต์ดับแสง.....	508
บทที่ 74 ถอยเพื่อรุก.....	515

五行翻天
1
เจ้าธาตุ
พลิก 16
สิขรรค์
เขียน : สมบูรณ์
ปก : สุภาภรณ์ สุนประเสริฐ

บทที่ 1 สองพลังแห่งจักรวาล

ท่ามกลางความมืดมิดของห้วงอวกาศอันไร้ขอบเขต เสียงปริแตกแยกร้าวดังสนั่นของบางสิ่งที่บาดลึกถึงดวงวิญญาณดังออกมาจาก ‘ระเบียงดารา’ สถานที่ซึ่งคัมภีร์ทองคำแห่งการสถาปนาเทพสถิตอยู่ ม้วนคัมภีร์ที่เคยศักดิ์สิทธิ์พลันแผ่ไอสีม่วงคล้ำอันน่าสะพรึงออกมา มันไม่ใช่แสงแห่งสวรรค์และสันติสุข หากเป็นรอยต่างพร้อยของกิเลสที่ทับถมมาหลายล้านปี

เหล่าเทพบนสรวงสวรรค์ที่เคยปกครองด้วยธรรมะ กลับลุ่มหลงมกมายในความเป็นอมตะ พวกมันหยั่งรากพลังลงไปสูบกสิน ‘แกนกลางแห่งพลังของโลกมนุษย์’ ดุจปลิงที่รุมทั้งธารโลหิตจากมารดา ทำให้สมดุลที่เคยค้ำยันสามโลกสั่นคลอนรุนแรงจนยากจะคาดคำนวณได้ว่าโลกมนุษย์จะพังทลายลงเมื่อใด

เปรี้ยง!

สายฟ้าขนาดใหญ่ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในยุคสมัยใด พาดใส่ผืนฟ้าอย่างรุนแรง ท้องนภาเหนือโลกมนุษย์พลันปริแตกแยกออกและฉีกขาดเป็นทางยาวอันน่ากลัว รอยแยกนั้นดูราวกับแผลใหญ่ที่ไม่มีวันรักษาหาย มันขยายตัวจนมองเห็นภาพซ้อนทับอันน่าสยดสยอง

‘แดนอสุรซานไห่จิง’ ที่เคยถูกผนึกไว้กำลังหลอมรวมบางส่วนเข้ากับโลกมนุษย์ เสียงคำรามของมังกรไรเนตรและวิหคเก้าหัวดังทะลुरอยแตก

แผ่นดินสั่นสะเทือนจนผืนน้ำกว้างใหญ่ทุกแห่งในโลกมนุษย์คุ่มคลั่ง กำแพงน้ำสูงเกือบจดผืนฟ้าสาตซัดไปมาในท้องทะเลและมหาสมุทร ทุกเมืองที่ตั้งอยู่ใกล้ผืนน้ำต่างมองเห็นการเคลื่อนไหวอันบ้าคลั่งของกำแพงน้ำนี้อย่างชัดเจน ดูราวกับว่ากำแพงมิติที่ขวางกั้นระหว่างแดนสวรรค์ แดนมนุษย์ และแดนอสุร กำลังจะพังถล่มลงมา!

เหล่ามนุษย์ที่มองเห็นท้องฟ้าฉีกขาดและความคุ่มคลั่งของมวลน้ำ ต่างส่งเสียงกรี๊ดร้องด้วยความตระหนกยิ่งกว่าครั้งใดในชีวิต พวกมันไม่อาจรู้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น เพียงแน่ใจได้ว่าสิ่งที่เห็นนั้นเป็นลางร้ายอันน่าหวาดหวั่นที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ชีวิตผู้คนมากมายมหาศาลล้วนจบสิ้นลง

ขณะที่แดนมนุษย์กรี๊ดร้องด้วยความหวาดกลัว พลังสองสายที่หลับใหลมานานแสนนานพลันถูกปลุกให้ตื่นขึ้นในทันที

ลึกลงไปใต้ขุนเขาใจกลางโลกมนุษย์อันเป็นรากฐานของแผ่นดิน พลังแห่งหนี่งที่ซ่อนตัวอยู่ในเศษเสี้ยวศิลาห้ำสีเริ่มขยับไหว ไธฮาดูเข้มขุ่นสีครามเข้ม สี

แดง สีเหลือง สีขาว และสีเขียว พุ่งพล่านดุจมังกรห้าธาตุที่ตื่นตัว มันคือพลัง
ที่สร้างโลกและเคยซ่อมแซมผืนฟ้า แต่ในยามนี้ พลังธาตุทั้งห้ากลับไม่อาจ
หยุดยั้งรอยร้าวที่เกิดจากใจเหล่าเทพที่ฉาบหนาด้วยกิเลสได้

ทันใดนั้น ท่ามกลางความว่างเปล่าอันไกลโพ้นเหนือชั้นฟ้าที่ประสาทมลพิษ
ใดๆ ไม่อาจเอื้อมถึง เจตจำนงแห่งพุทธะพลันอุบัติ มันไม่ได้ก่อตัวเป็น
รูปลักษณ์ แต่เป็น ‘กระแสแห่งมหาปนิธาน’ อันบริสุทธิ์ที่แพร่กระจาย
ออกมาดุจคลื่นแห่งความเมตตาที่ล้นสะเทือนไปทั่วจักรวาล เสียงสวดมนต์ที่
ไม่มีผู้ใดเปล่งออกมา ดังกังวานขึ้นในมโนสำนึกของทุกสรรพสิ่ง ปลอดภัย
ประโลมความกลัวและชี้ทางสว่างท่ามกลางความมืดมิด

พลังแห่งการสร้างของหนี่วาจากใต้ผืนพิภพพุ่งทะยานขึ้นสู่เบื้องบนด้วยความ
เร็วยิ่งยวด พลังแห่งความเมตตาและการปล่อยวางของพุทธะจากชั้น
ฟ้าอันแสนไกล พุ่งผ่านความเว้งว่างเปล่าด้วยความเร็วไม่แพ้กัน สอง
มหาพลังโคจรมาบรรจบกัน ณ จุดศูนย์กลางของรอยแยกบนผืนฟ้า

ไร้กายา ย่อมไร้สินหนทางด้านอสูร

ไร้ปัญญา ย่อมไร้สินหนทางขัดเกลาลจิตใจ

เจตจำนงของสองมหาพลังดั่งขึ้นแผ่วเบาในรอยแยก พลังทั้งสองผสานเข้าด้วยกันและเริ่มถักทออย่างรวดเร็วหากละเอียดอ่อนอย่างยิ่ง แรกที่ผสานกันนั้น แสงห้ำสีของหนิ่วาและแสงสีทองของพุทธปัญญาหมุนวนด้วยความเร็วสูงจนมองเห็นเพียงดวงแสงพราวเลือน หากพริบตาต่อมา สีล้วนทั้งหมดกลับถูกดูดกลืนเข้าสู่จุดศูนย์กลาง และดับวูบลงกลายเป็นเพียงดวงแสง ‘สีเทาจางๆ’ ที่เกือบจะโปร่งแสง มันไม่ใช่สีแห่งความหม่นหมอง แต่เป็นสีแห่ง ‘การหลุดพ้นสีล้วนทั้งปวง’

เมื่อเพ่งมองลึกลงไปภายในดวงแสงสีเทา ก็มองเห็นแกนกลางที่ส่องสว่างด้วย ‘แสงสีขาวพิสุทธิ์’ แสงนี้แผ่รังสีแห่งความเมตตาอันเป็นนิรันดร์ออกมา นี่ย่อมเป็น ‘เจตจำนงแห่งพุทธะ’ ขณะที่ผิวรอบนอกของดวงแสงปรากฏ ‘ริ้วคลื่นพลังห้ำสีอันพราวเลือน’ ที่ไหลเวียนอยู่ตลอดเวลา นี่ย่อมเป็นพลังธาตุบรรพกาลห้ำสีของ ‘หนิ่วา’ ที่พร้อมจะแปรเปลี่ยนได้ทุกรูปแบบ

รัศมีที่ดวงแสงนี้แผ่ออกมาไม่ใช่ความร้อนอันแผดเผา แต่เป็น ‘ความเย็นชุ่มชื้นใจ’ เป็นความรู้สึกสมดุลง ทันทีที่สรรพสิ่งรอบด้านในรอยแยกที่บ้าคลั่งสัมผัสกับดวงแสงนี้ พลังสงบนิ่งลงในทันทีอย่างน่าอัศจรรย์

รอบๆ ดวงแสงยังมีเสียงสะท้อนแผ่วเบาและทุ้มต่ำดังกังวานออกมามาตลอดเวลา มันไม่ใช่เสียงพูด แต่เป็น ‘เสียงสั่นสะเทือนแห่งกาลเวลาแรกเริ่ม’ ที่คล้ายกับเสียง ‘โอม’ อันลึกล้ำ เสียงที่ราวกับจะทำให้ทุกอย่างสงบนิ่งและเข้าสู่สันติสุข

ท่ามกลางความสับสนอลหม่านของสรรพสิ่งที่ปิดเปี้ยว ดวงแสงสีเทาหลอยนิ่ง
อยู่กลางรอยแยกบนผืนฟ้า รวากับกำลังประเมนสถานการณ์วิกฤตของสาม
โลก เสียง ‘โอม’ อันลึกล้ำยังคงแผ่ออกมา เพื่อทำให้ความคลุ้มคลั่งรอบด้าน
ลดลง

ฮึดใจถัดมา ดวงแสงพลันสั่นไหวเล็กน้อยก่อนจะพุ่งแหวกฝ่าอากาศลงสู่
เบื้องล่างด้วยความเร็วอันเกินสายตามนุษย์จะรับรู้ได้ ทิ้งไว้เพียงเส้นสายสี
เทาจางๆ ที่พาดผ่านรอยฉีกขาดบนท้องฟ้า มันพุ่งผ่านมวลน้ำมึนหมึกที่กำลัง
บ้าคลั่ง มุ่งตรงไปยังดินแดนชายขอบที่ห่างไกลแห่งหนึ่ง

ณ หมู่บ้านเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยควันจากเตาหลอม ห่างไกลจากพื้นที่ริมทะเล
หญิงสาวนางหนึ่งกำลังนอนกระสับกระส่ายอยู่บนเตียงไม้ในห้องหนึ่ง ภายใน
ห้องมีเครื่องเรือนจัดวางไว้ครบถ้วน แต่ก็ดูออกกว่าเป็นเครื่องเรือนที่คนชั้น
กลางนิยมใช้ ครรภ์ของหญิงสาวนางนี้เห็นชัดว่าใกล้คลอดเต็มที่ ใบหน้าของ
นางซีดเซียว เหงื่อออกเต็มหน้า ร่างกายไม่ได้อบอุ่นเช่นสตรีมีครรภ์ หาก
ซุบซิบว่าปกติราวสามส่วนด้วยตราครุฑทำงานหนัก แต่นัยน์ตาของนางยังคง
ฉายแววแห่งความอดทน ข้างกายนางมีหญิงสูงวัยนางหนึ่งกำลังช่วยทำ
คลอดให้นาง

“ฮ่วยเหมย ออกแรงเบ่งอีก เด็ดเคลื่อนตัวแล้ว” หญิงสูงวัยนางนั้นบอกหญิงสาวที่กำลังจะคลอด

นาม ‘ฮ่วยเหมย’ ที่ได้ยิน จึงทำให้รู้ว่าหญิงสาวที่กำลังจะคลอดบุตรนางนี้คือ หลันฮ่วยเหมย ช่างย้อมผ้าฝีมือดีที่สุดในหมู่บ้าน ผ้าทุกผืนที่นางย้อมจะให้สีสดงดงาม นุ่มนวล และทำให้จิตใจรู้สึกสงบอย่างน่าประหลาด กระทั่งสีแดงสดดั่งเลือด นางก็ยังสามารถย้อมออกมาจนให้ความรู้สึกอันนุ่มนวลได้

หลันฮ่วยเหมยเป็นภรรยาของช่างตีเหล็กฟานเจิ้งหรง มันเป็นช่างตีเหล็กที่ชอบออกไปหาแร่ด้วยตัวเอง ของทุกชิ้นที่ฟานเจิ้งหรงตีขึ้น ล้วนใช้งานได้ดีและทนทานเป็นพิเศษกว่าของช่างตีเหล็กคนอื่น

สองฟัวเมียคู่นี้มีฝีมือ จึงมีคนในหมู่บ้านและเมืองใกล้เคียงมาว่าจ้างให้ย้อมผ้าและตีของอยู่เรื่อยๆ พวกมันสองคนจึงพอมีเงินใช้สอยและมีเงินเก็บอีกเล็กน้อย

หลันฮ่วยเหมยออกแรงเบ่งตามที่หมอดำยาบอก

วูบ!

โดยไม่มีผู้ใดทันสังเกตเห็น ดวงแสงสีเทาโปร่งแสงที่เกิดจากการหลอมรวมของเจตจำนงแห่งพุทธะและพลังแห่งหนี่วา ก็พุ่งทะลุหลังคาบ้านของฟานเจิ้ง

ทรงเข้าสู่ครรภ์ของหลันฮ่วยเหมยโดยที่นางและหมอดำแย่นั้นไม่สามารถรับรู้ได้

“อะ!”

หลันฮ่วยเหมยอุทานออกมาแผ่วเบา ร่างของนางกระตุกเกร็ง ความเจ็บปวดจากการคลอดที่รุนแรงพาลันสูญหายไปสิ้น แทนที่ด้วยความเย็นสบายที่แผ่ซ่านไปทั่วร่าง นางรู้สึกราวกับหัวใจของนางได้รับการเติมเต็มด้วยพลังบางอย่างที่บริสุทธิ์ยิ่งนักอย่างที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน

ปริบตาที่ดวงแสงสีเทานั้นจมหายเข้าไปในครรภ์ของหลันฮ่วยเหมย ภายในครรภ์พลันบังเกิดการสร้างสรรค์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของสามโลกหากรวดเร็วในชั่วกะปริบตา

ดวงแสงนั้นแตกกระจายออกเป็นละอองแสงนับล้านประดุจจุฬีตดาว แล้วซึ่มลึกเข้าสู่ทุกอณูของเนื้อเยื่อและเส้นเลือดในร่างทารกน้อย แกนกลางสีขาวบริสุทธิ์แห่ง ‘เจตจำนงพุทธะ’ พุ่งเข้าสู่ตำแหน่งที่ว่างเปล่าของดวงจิตทารกก่อเกิดเป็น ‘เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา’ ทารกน้อยที่กำลังดิ้นเพื่อจะออกสู่โลกภายนอก พลันสงบนิ่ง

บทที่ 2 ศาสตรามีชีวิต

พลังห้าสีแห่ง ‘หนี่ว’ ที่หมุนวนอยู่รอบนอกดวงแสง ก็พุ่งเข้าสู่ทุกอวัยวะของ ทารก พลังธาตุไม้อันมีสีเขียวแทรกซึมเข้าสู่ตับและเส้นเอ็น พลังธาตุไฟอันมี สีแดงซึมเข้าสู่หัวใจและกระแสน้ำเลือด พลังธาตุดินอันมีสีเหลืองเข้าสู่้ามและ กระเพาะอาหาร พลังธาตุทองอันมีสีขาวซึมเข้าสู่ปอดและผิวหนัง และ พลังธาตุน้ำอันมีสีครามไหลเวียนอยู่ในไตและของเหลวอื่นๆ ภายในร่าง

เมื่อพลังทั้งห้าธาตุและหนึ่งเจตจำนงพุทธะหลอมรวมกันจนสมบูรณ์ พลัง ทั้งหมดพลัน ‘ถูกกักเก็บ’ อย่างมิดชิด ความขัดแย้งของธาตุทั้งหมดถูกขัด เกลาจนเข้าสู่ภาวะสมดุลสูงสุด ทำให้ผิวหนังของทารกที่ควรจะแดงระเรื่อ ตามธรรมชาติ กลับกลายเป็นสีขาวนวลอมเทาจางๆ จนเกือบจะโปร่งแสง

ร่างของทารกน้อยกลายเป็น ‘ภาชนะ’ ที่ถูกปรับแต่งให้เป็นศิลาห้าสีที่มีชีวิต!

ภายในมดลูกที่เคยมีดมิดพลันสว่างด้วยแสงสีเทาจางๆ ครู่หนึ่ง ก่อนที่เสียง ‘โอม’ จะดังก้องขึ้นเป็นครั้งสุดท้ายในโสตประสาทของทารก ราวกับเป็น คำสัญญาจากพุทธะและเจ้าแม่หนี่วว่า...บัดนี้ ศาสตราที่ทรงอำนาจภาพที่สุด ของจักรวาลในรูปของเด็กมนุษย์ ได้ถือกำเนิดขึ้นแล้ว

หลันฮุ่ยเหมยที่นอนอยู่พลันรู้สึกได้ถึงแรงดันเบาๆ จากนั้นนางก็รู้สึกได้ว่ามีแรงขับบางอย่างจากภายในกำลังผลักดันให้ทารกในครรภ์ของนางคลอดออกมา

หมอดำแยจ้องมองอย่างประหลาดใจ นางเห็นและรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่ารอบตัวหลันฮุ่ยเหมยเหมือนมีพลังบางอย่าง หากเพียงรู้สึกได้ครู่เดียว หลันฮุ่ยเหมยก็คลอดทารกน้อยออกมาอย่างง่ายดาย

หมอดำแยที่ผ่านการทำคลอดมานับไม่ถ้วนเบิกตากว้าง เพราะทันทีที่ร่างทารกพ้นจากครรภ์มารดา รอบกายของเด็กน้อยถูกห่อหุ้มด้วยชั้นไอหมอกจางๆ สีเทาอ่อนที่ส่งกลิ่นหอมสะอาดดูจืดชืดไม่ป่า

“อู๊ว...อู๊ว...”

เสียงร้องแรกของทารกน้อยดังขึ้นและกีดังอยู่เช่นนั้น หมอดำแยจึงได้สติหลงลืมความผิดปกติที่เกิดขึ้น นางยื่นมือไปรับรับร่างเด็กน้อยไว้

นางเพิ่งสังเกตเห็นว่าผิวของทารกน้อยไม่ได้แดงระเรื่อเหมือนทารกอื่น แต่กลับเป็นสีขาวนวลอมสีเทาจางๆ จนแทบสังเกตไม่เห็น ทำให้นางคิดว่าตนเองตาฟาดไป หมอดำแยรีบใช้ผ้าซับตัวทารก แต่ดูเหมือนยิ่งซับ ผิวกลายนั้นก็ยิ่งดูเป็นประกายราวหยกเนื้อดี

ขณะที่หมอดำแยเขม่นมองอย่างแปลกใจ หลันฮุ่ยเหมยที่ยังหอบหายใจก็รู้สึกถึงแรงบีบตัวสุดท้ายภายในช่องท้อง นี่คือช่วงเวลาที่มาตราต้องคลอดรก

โดยปกติรักจะเป็นก้อนเนื้อและเลือดที่ไม่น่าดู แต่รักที่หลุดออกมาจากครรภ์ของหลันฮุยเหมยกลับทำให้ห้องเล็ก ๆ นั้นสว่างไสวขึ้นชั่วขณะ รักที่เชื่อมต่อกับสายสะดือของทารกไม่ได้มีสีแดงคล้ำ แต่กลับมีลักษณะคล้าย ‘ตาข่ายแสงห่าสี’ ที่ถักทอเข้าด้วยกันอย่างงดงาม มันดูราวกับอัญมณีเม็ดเล็กๆ ที่ร้อยเรียงด้วยสีคราม แดง เหลือง ขาว และเขียว นี่คือน้องสาวคนหนึ่งที่ใช้ในการสร้างกายาห่าสีในครรภ์ ได้ควบแน่นจนกลายเป็นก้อนรักที่ดูคล้ายอัญมณี

ทว่าทันทีที่มันสัมผัสกับอากาศ ริวสีทั้งห้าก็จางหายไป เปลี่ยนสภาพเป็นก้อนเนื้อด้วยความเร็วที่ตามมนุษย์ไม่อาจรับรู้ได้ และที่หมอดำแย้มมองไม่เห็นก็คือพลังส่วนเกินเหล่านี้ไหลเข้าสู่ร่างทารกน้อยจนหมดสิ้น

หมอดำแย้มที่ไม่ทันได้เห็นเหตุการณ์ประหลาดนี้ รีบหยิบกรรไกรที่เตรียมไว้ขึ้นมาตัดสายสะดือ ทันทีที่ถูกตัดขาด แทนที่จะมีเลือดสีแดงข้นไหลออกมา กลับไม่มีสิ่งใดไหล หมอดำแย้มต้องงุนงง แต่ก็ไม่ได้คิดสงสัย เข้าใจเอาเองเสร็จสรรพว่าเป็นเรื่องที่สามารถเกิดขึ้นได้

นางรีบใช้ด้ายสีขาวสะอาดผูกเงื่อนสะดือให้จนเรียบร้อย และใช้น้ำมันสมุนไพรทาปิดแผลสะดือไว้ ทันทีที่ทาน้ำมันยาเสร็จสิ้น รอยแผลที่สะดือของทารกน้อยก็แห้งสนิทอย่างรวดเร็ว แล้วหมอดำแย้มจึงค่อยอุ้มทารกน้อยให้หลันฮุยเหมย

“ฮุยเหมย เจ้าได้บุตรสาวนะ หน้าตาน่าเอ็นดูเลยทีเดียว”

หลันฮ่วยเหมยพุงตัวขึ้นมองลูกสาวเป็นครั้งแรก แวดตาของนางสั้นໄໝเมื่อได้เห็น นางพลันรู้สึกได้ถึงความสุขที่แผ่ซ่านออกมาจากตัวเด็กน้อย

“ลูกแม่” นางเรียกอออกมา

ลั่นคำเรียกหา ทารกน้อยที่กำลังร้องไห้ก็เงียบสนิท ดวงตาเล็กๆ สิ้นขึ้นซำๆ เผยให้เห็นนัยน์ตาสีดำสนิทใสกระจ่าง ดวงตากลมโตที่ลึกล้ำราวกับจะสะท้อนเงาของหมื่นจักรวาลไว้ใน

ภายนอกกระท่อม เมื่อเสียงร้องไห้ของทารกเงียบลง ฝนที่เคยตั้งเค้าพลันสลายตัว ทิ้งไว้เพียงท้องฟ้าสีหม่น กำแพงน้ำที่บ้าคลั่งในท้องทะเลและมหาสมุทรพลันหยุดนิ่งและสลายตัวไปจนไร้ร่องรอย รอยปริแยกขนาดใหญ่กลางผืนฟ้าพลันเลือนหาย พายุที่เคยบ้าคลั่งพลันสงบลงอย่างน่าประหลาด ทุกอย่างสงบลงราวกับเหตุการณ์ก่อนหน้านี้เป็นเพียงฝันร้ายตื่นหนึ่ง

หลันฮ่วยเหมยประคองร่างบุตรสาวไว้ในอ้อมแขนอย่างทะนุถนอม ความอบอุ่นที่แผ่ซ่านจากผิวกายของลูกน้อยทำให้นางลืมความเหนื่อยล้า นัยน์ตาดำสนิทของทารกน้อยที่จ้องกลับมาดูสงบยิ่งนัก

นางเงยหน้าขึ้นและมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นท้องฟ้าสีเทาหม่น หากสินี้กลับไม่ได้ให้ความรู้สึกอึดอัดคร่ำครวญ แต่มันกลับดูสบายใจจนน่าประหลาด

นางก้มลงมองใบหน้าเล็กๆ น่ารักนั้นอีกครั้ง ในใจรับรู้ได้ถึงความว่างเปล่า บางอย่างที่ยิ่งใหญ่ นิ้วมือของหลันฮุ่ยเหมยลูบแก้มลูกสาวเบาๆ ก่อนจะเอ่ยชื่อที่เหมือนจะออกมาจากส่วนลึกของหัวใจ

“เจ้าใช้แซ่ ‘ฟาน’ ตามบิดา แม่ให้นามว่า จิ้งหยา ฟานจิ้งหยา”

ทันทีที่นามนี้ถูกเอ่ยออกมา ริมฝีปากของทารกน้อยก็ขยับยิ้มยิ้ม ครูหนึ่งก็หลับตาลง

‘ฟาน’ หมายถึง กรงล้อม หรือ รั้ว ในเชิงสัญลักษณ์คือการปกป้องคุ้มครอง

‘จิ้ง’ หมายถึง ความสงบ ความนิ่ง สภาวะที่ไร้การรบกวน

‘หยา’ หมายถึง ความสง่างาม ความบริสุทธิ์ ความสูงส่งที่พ้นจากความหยาบกระด้าง

หากหลันฮุ่ยเหมยไม่รู้เลยว่า คำ ‘จิ้ง’ ยังเป็นเจตจำนงแห่งพุทธะ หมายถึง สภาติและการบรรลุลุธรรม เป็นพลังที่ใช้ ‘หยุด’ และ ‘เยียวยา’

คำ ‘หยา’ คือ พลังแห่งหนี่ว เป็นความประณีตของการสร้างสรรค์ ความสง่างามของศิลาหาลี่ที่ถูกเจียรไนจนบริสุทธิ์ เป็นพลังที่ใช้ ‘ซ่อมแซม’ และ ‘จัดระเบียบ’ โลกมนุษย์

‘ฟานจิ้งหยา’ จึงหมายถึง ความสง่างามที่อุบัติขึ้นจากความสงบนิ่ง และได้รับการปกป้อง

หมอดำแยที่ยืนอยู่ข้างๆ หลุดคุดานออกมา “ผานจิ้งหยา ช่างเป็นนามที่ดีนักฟังแล้ว ใจข้าสงบลงอย่างบอกไม่ถูก รวากับมีเวทมนตร์ที่สามารถชำระล้างสิ่งชั่วร้ายได้ทีเดียว”

“เสียวหยาของแม่ ขอให้เจ้าจงเป็นความสงบที่ส่ง่างามเช่นนี้ตลอดไปนะ ลูกรัก” นางกระซิบบอกบุตรสาว

หลันฮุยเหมยเฝ้ามองลูกสาวที่หลับไปอย่างง่ายดายในอ้อมแขน นางไม่อาจรู้เลยว่านาม ‘ผานจิ้งหยา’ นี้ ในภายหน้าจะกลายเป็นนามที่สั่นสะเทือนไปถึงระเบียงดาราและสยบทุกสรรพสิ่ง

ท่ามกลางแสงสีม่วงคล้ำที่ยังคงแผ่ซ่านออกมาจากคัมภีร์ทองคำแห่งการสถาปนาเทพ รอยแยกมิติที่เพ่งปิดตัวลงทิ้งไว้เพียงความเงิบงันที่น่าอึดอัด เหล่าเทพผู้ทรงอิทธิฤทธิ์ในอาภรณ์สีล้วนสว่างไสวต่างพากันมาชุมนุมด้วยใบหน้าเคร่งเครียด

“เกือบไปแล้ว” เทพอาวูโสองค์หนึ่งเอ่ยขึ้น น้ำเสียงเต็มไปด้วยความกังวล “แกนกลางพลังของโลกมนุษย์สันคลอนรุนแรงเกินคาด หากโลกพังทลายในยามนี้ ‘แหล่งเสเปียง’ พลังอมตะของพวกเราย่อมดับสูญไปด้วย”

“พวกเราหยั่งรากพลังลึกเกินไป!” เทพอีกองค์เอ่ย “รากพลังของพวกเราทำให้สื่อบกินธารโลหิตของโลกมนุษย์จนเหือดแห้งลงอย่างรวดเร็ว หากมิใช่เพราะรอยแยกนั้นปิดลงเมื่อครู่ ป่านนี้สรรพสวรรค์คงต้องร่วงหล่นลงสู่ความว่างเปล่าไปพร้อมโลกเบื้องล่าง”

เสียงพูดคุยดังไปทั่วระเบียงดารา ไม่มีเทพองค์ใดพูดถึงการเยียวามมนุษย์ที่
ต้องสังเวชชีวิตให้กับภัยพิบัติเมื่อครู่ พวกมันสนใจเพียงแค่ ‘ความเป็นอมตะ’
ของตนเองเท่านั้น

เทียนเหิงตี้จวิน เทพผู้ปกครองสูงสุดแห่งระเบียงดาราลั่นยกมือขึ้น เทียน
เหิงผู้นี้มีลักษณะอันโดดเด่นที่น่าพิศวง นั่นคือ นัยน์ตาของมันไม่มีตาดำ แต่
กลับเป็น ‘หลุมดำที่ล้อมรอบด้วยวงแหวนสีทอง’ เพียงเทียนเหิงยกมือ เทพ
ทุกองค์ก็เจียบลงด้วยความยำเกรง

บทที่ 3 วิถีปศุสัตว์สวรรค์

“พอได้แล้ว! จากนี้ไป เราจะวางระบบการ ‘ปันส่วน’ พลังใหม่...” เทียนเหิงตี้ จวินเอ๋ย “...เราจะไม่สู้บกินอย่างบ้าคลั่งในคราเดียว โลกมนุษย์ก็เหมือนทุ่งนา หากเราเกี่ยวเก็บรวงข้าวจนหมดในคราเดียว ฤดูกาลหน้าย่อมไร้สิ่งให้กิน แต่หากเราปล่อยให้ข้าวนั้นเติบโตและค่อยๆ เล็มกินทีละน้อย เราย่อมเป็นอมตะไปชั่วกาล”

“พวกเจ้าอย่าได้ตระหนกไป ความวุ่นวายเมื่อครู่เป็นเพียงความผิดพลาดของกลไกจักรวาล ข้าจะสลักกฎใหม่ลงในคัมภีร์ทองคำ มนุษย์จะรับรู้ถึงความเจ็บปวด แต่จะศรัทธาในพวกเราต่อไป เพื่อให้เลือดเนื้อและชีวิตของพวกมันกลายมาเป็นยาอายุวัฒนะแก่พวกเรา!”

เหล่าเทพล้วนพยักหน้าเห็นพ้อง พวกมันเริ่มहारือและร่างข้อตกลงพร้อมเงื่อนไขการสวามิภักดิ์ที่ดีที่สุด เพื่อไม่ให้เกิดรอยแยกมิติขึ้นอีก

เมื่อร่างกฎเกณฑ์ใหม่และสลักลงไปแล้วเรียบร้อย เหล่าเทพทั้งหมดก็แยกย้ายกันกลับไป ทิ้งไว้เพียงความเว้งว่างของห้วงอวกาศและความเงียบ

เทียนเหิงตี้จวิน ยังคงนั่งนิ่งอยู่บนบัลลังก์ นัยน์ตาที่เป็นหลุมดำล้อมด้วยวงแหวนสีทอง หรือลงจนแทบกลายเป็นเส้นขีด มั่นยกมือขีดขาขึ้นลูบไล้ม้วนคัมภีร์ทองคำที่ยังคงแผ่ไอสีม่วงจางๆ ออกมา สีหน้าครุ่นคิดไม่คลาย

“ผิดปกติ...” ริมฝีปากไร้สีเลือดพึมพำแผ่วเบา

ตัวมันรู้ดีที่สุด พลันที่รอยแยกบนผืนฟ้าฉีกขาดจนเกือบถึงจุดวิกฤต กลไกของคัมภีร์สถาปนาเทพในมือมันยังไม่ทันได้ขยับเขยื้อนเพื่อแก้ไขสถานการณ์ แต่พลังอันบ้าคลั่งนั้นกลับถูก ‘สยบ’ ลงในชั่วพริบตา รวากับมีบางสิ่งมาทำให้จักรวาลสงบลง

มันไม่ใช่ฝีมือข้า แล้วเป็นฝีมือผู้ใด ผู้ใดที่มีอำนาจเพียงนี้ อำนาจที่ทัดเทียมข้า

เทียนเหิงตี้จวินครุ่นคิด ความหวาดระแวงเริ่มกัดกินใจของมัน ในฐานะผู้ปกครองสูงสุด มันไม่มีวันยอมให้มี ‘ตัวแปร’ ใดๆ ที่มันควบคุมไม่ได้เกิดขึ้นในสามโลก เทียนเหิงหลับตาลง กระตุ้นพลังเนตรหลุมดำของมันให้แผ่ขยายออกไป มันพยายามย้อนดูสายธารเวลาและร่องรอยพลังในรอยแยกมิติที่เพิ่งปิดลง

“ไอพลังนั้น ไม่ใช่พลังของเทพ ไม่ใช่ไออสูร” มันสัมผัสได้ถึงพลังที่ตกค้างอยู่เพียงเศษเสี้ยวเล็กน้อย แม้จะเป็นเศษเสี้ยวเล็กน้อย แต่มันยังรับรู้ได้ ทว่าเศษ

เสียงพลังนี้กลับไม่สามารถบอกถึงที่มาที่ไปของพลัง นี่เป็นสิ่งที่มันชิงช้าที่สุด เพราะมันควบคุมไม่ได้ ความว่างเปล่าที่สมบูรณ์แบบเช่นนั้นย่อมหมายถึงพลังที่อยู่เหนือการควบคุมของกฎเกณฑ์สวรรค์ที่มันสร้างขึ้น

“รอยฉีกขาดของฟ้าดินจะรักษาตัวเองไม่ได้ หากไม่มี ‘ศิลาห้าสี’ มาอุดรอยร้าว แต่ศิลาแห่งหนึ่งขาดสิ้นไปแล้ว รอยแยกนั้นมันปิดลงได้อย่างไร” เทียนเหิงพึมพำ หัวคิ้วขมวดมุ่น ครู่หนึ่งมันลุกขึ้นยืน เพียงมันขยับตัว ดวงดาวรอบระเบียงดาราก็สั่นสะเทือนด้วยแรงกดดันมหาศาล มันสะบัด ‘พุ่กันสถาปนาชะตา’ ในมือ ก็ก่อให้เกิดเป็นภาพมหาสมุทรดาราสุดดณานับในห้วงจักรวาล

“เจ้าซ่อนอยู่ที่ใด?” เทียนเหิงแค้นเสียงถามท่ามกลางความว่างเปล่า “ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นของวิเศษที่กำเนิดขึ้นเอง หรือเป็นเจตจำนงของเทพบรรพกาลองค์ใด ข้าจะค้นหาให้พบและทำลายให้สิ้นซาก!”

จักรพรรดิเทพเทียนเหิงสั่งการผ่านกระแสน้ำจิตไปยังเหล่านักรบเทพที่ทำหน้าที่เฝ้าระวัง ให้ค้นหาดวงจิตที่ถือกำเนิดมาพร้อม ‘นิมิตประหลาด’ ในวันที่มีภัยพิบัติทั่วทั้งโลกมนุษย์ หากมันไม่รู้เลยว่า สิ่งที่มีตามหานั้นไม่ได้เกิดมาพร้อมนิมิตประหลาดอันใด สิ่งนั้นเพียงเดินทางอย่างรวดเร็วและเข้าสู่ครกข์ของสตรีย้อมผ้าแสนธรรมดานางหนึ่งในหมู่บ้านข้างหลอม สตรีนางนี้ธรรมดาเสียจนเหล่านักรบเทพไม่มีจิตคิดสงสัย ไม่แม้แต่จะเหลือบมอง

ช่วงปีแรกของฟานจิ้งหยานนั้น หลันฮู่เหมาไม่ต้องเผชิญกับความเหนื่อยล้า
ดุจแม่ลูกอ่อนคนอื่น ฟานจิ้งหยานไม่เคยร้องโยเยให้ผู้เป็นมารดาต้องเป็นห่วง
ทารกน้อยเพียงเปล่งเสียงร้องพอให้มารดาได้รู้ว่านางหิวแล้ว เมื่อหลันฮู่
เหมาให้นางดูนมจนอิ่ม นางจะนอนหลับทันที จนเพื่อนบ้านที่มาเยี่ยมต้อง
ประหลาดใจว่าบุตรสาวของหลันฮู่เหมาช่างรู้ความนุก

เมื่อฟานจิ้งหยานอายุได้สี่เดือน เด็กหญิงสามารถลุกขึ้นนั่งได้แล้ว ขณะที่เด็ก
วัยเดียวกันเพิ่งเริ่มคว่ำตัว เมื่อเด็กหญิงอายุครบหนึ่งปี แม้จะเดินเตาะแตะ
แต่ก็เห็นชัดว่าฟานจิ้งหยานเดินได้คล่อง ทั้งยังเริ่มพูดประโยคสั้นๆ ได้ชัดถ้อย
ชัดคำ ไม่ได้อ้อแอ้แบบเด็กเล็ก นางเรียก ‘แม่’ และ ‘พ่อ’ ได้ชัดแจ้ว ทำเอา
ฟานเจิ้งหรงผู้เป็นบิดาถึงกับทำตะเกียบหลุดมือ

เมื่อฟานจิ้งหยานอายุได้สองปี เด็กหญิงชอบนั่งดูบิดาตีเหล็กหรือดูมารดาเย็บ
ผ้า นางสามารถนั่งมองได้นานนับชั่วโมงโดยไม่ขยับเขยื้อน จนฟานเจิ้งหรง
และหลันฮู่เหมาแปลกใจ แต่ไม่เคยคิดสงสัย

เมื่ออายุได้สามปี ฟานจิ้งหยาก็เป็นที่รักของสัตว์เล็กๆ นกปามักจะมาเกาะที่
ไหล่ของนาง และสุนัขที่ดุร้ายกลับหมอบนิ่งและกระดิกหางด้วยความดีใจ
เมื่อเห็นนางเดินผ่าน หลันฮู่เหมาเริ่มสอนหนังสือในเบื้องต้นให้บุตรสาว
หลันฮู่เหมาเขียนอักษรให้ดูครั้งเดียว ฟานจิ้งหยาก็สามารถจำได้ทั้งรูปทรง
และความหมายลึกซึ้ง เด็กหญิงเริ่มหัดคัดอักษร ลายเส้นของนางนั้นดูเรียบ
ง่ายแต่เหมือนมีแรงดึงดูดที่ทำให้คนมองรู้สึกจิตใจสงบ

เมื่ออายุสี่ปี ฟานจิงหย่าเริ่มมีความคิดเป็นของตนเองอย่างชัดเจน นางมักจะนำเศษไม้หรือสาຍป่านมาวางเรียงกันแล้วดีดนิ้วกลางอากาศ ทำให้ผู้เป็นบิดาและมารดาต้องประหลาดใจว่าลูกสาวเล่นอะไร แต่ไม่เคยสงสัยสักครั้งเข้าใจเอาเองว่าเป็นการเล่นตามประสาเด็ก

พัฒนาการทางจิตของฟานจิงหย่าก้าวกระโดดไปไกลกว่าร่างกาย ขณะที่เด็กวัยเดียวกันวิ่งเล่นสนุกสนาน ฟานจิงหย่ากลับเงี้ยวพ้าง ‘เสียงที่ไร้เสียง’ พลันที่เปลือกตาของเด็กหญิงหลับลง โลกที่มนุษย์ทั่วไปเห็นมลายหาย แทนที่ด้วยโครงข่ายของเส้นสายพลังที่ล้นไหวในอากาศ สำหรับนาง ลมไม่ใช่แค่แรงปะทะผิวหนัง แต่คือ ‘บทเพลงที่บรรเลงผ่านความว่างเปล่า’

มันคือเสียงที่หูเนื้อไม้อาจได้ยิน แต่ใจแห่งปัญญากลับสัมผัสได้ชัดเจน ฟานจิงหย่าได้ยินเสียงการขยับตัวของหมู่เมฆที่อยู่บนท้องฟ้า ได้ยินเสียงความชื้นที่เริ่มควบแน่นกลายเป็นหยดน้ำเล็กๆ ในอากาศ เสียงเหล่านี้ดังเหมือนเสียงกระซิบที่บอกจังหวะจะโคนชัดเจน หากคนทั่วไปกลับมองว่าเป็นเพียงความเงิบ

เมื่อมวลอากาศเริ่มเคลื่อนที่เปลี่ยนทิศ ฟานจิงหย่าจะรู้สึกได้ถึง การ ‘ล้นไหว’ ของอากาศราวกับสายเครื่องดนตรีที่ถูกดีดเบาๆ หากอากาศล้นไหวด้วยจังหวะสั้นและแรง นางจะรู้ว่าลมกำลังจะพัดมา หากอากาศหน่วงหนัก นางจะรู้ทันทีว่าม่านฝนกำลังจะถล่มลงมาในอีกไม่นาน

“เลี้ยวขวา เข้าบ้านเถิดลูก แดดจ้าเช่นนี้ เจ้าจะป่วยได้” หลันฮ่วยเหมยตะโกนเรียกบุตรสาวที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้ที่หน้าบ้าน

“ท่านแม่ ฝนกำลังจะตกเจ้าคะ อีกไม่นาน มันจะถึงยอดเขานั้น และอีกไม่กี่อึดใจมันจะมาถึงที่นี่” ฝานจิ้งหยาทตอบกลับมารดาและเดินเข้ามาในบ้าน

“ฝน? พ้าสว่างปานนี้...” หลันฮ่วยเหมยเอ่ยหากยังไม่ทันจบคำ นางก็รู้สึกได้ว่ามวลอากาศเริ่มแปรเปลี่ยน ความเย็นชื้นในอากาศเริ่มเกิดขึ้น เสียงลมพายุที่เริ่มพัดแรง เมฆดำพลับคลื่อนมาบดบังแสงอาทิตย์ ครู่เดียวสายฝนก็โปรยปราย

หลันฮ่วยเหมยหันไปมองบุตรสาวด้วยความประหลาดใจยิ่งยวด ปากเผยออก คิดจะถามออกไป แต่ก็หุบลงเพราะเห็นลูกสาวตัวน้อยนั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าว มือเล็กหยิบขนมหวานในถ้วยที่วางไว้บนโต๊ะ มาเข้าปากและเคี้ยวกินอย่างเอร็ดอร่อย เด็กหญิงเงยหน้ามาสบตานาง ริมฝีปากเล็กยิ้มกว้างอย่างชอบใจ

“ข้าบอกแล้วว่าฝนจะตก ท่านแม่ก็ไม่เชื่อ” เสียงเล็กๆ บอกนาง

หลันฮ่วยเหมยพูดไม่ออกทันที นางได้แต่อัศจรรย์ใจว่าบุตรสาวของนางรู้ได้อย่างไร หากไม่คิดสงสัย เข้าใจเองเสร็จสรรพว่าก็แค่การคาดเดาของเด็ก ครั้งนี้แม่ตาถูก แต่ครั้งอื่นๆ ใช่ว่าจะถูกต้อง

บทที่ 4 ไต้จ่มุกเทียนเหิง

แล้วหลันฮ่วยเหมยก็ต้องประหลาดใจทุกครั้งว่าเมื่อใดที่บุตรสาวของนางบอกว่าประเดี๋ยวฝนจะตก มันก็เป็นจริงตามนั้นทุกครั้ง แต่เพราะความที่ฝานจิ้งหย่าเป็นเพียงเด็กอายุไม่กี่ขวบปี หลันฮ่วยเหมยจึงคิดเพียงว่าบุตรสาวนางก็แค่เตาถูก หากนางกลับสืมนึกไปว่าบุตรสาวตัวน้อยสามารถเตาถูกทุกครั้งได้อย่างไร!

เมื่อฝานจิ้งหย่าอายุราวห้าปี เด็กหญิงดูผอมกว่าเด็กทั่วไป แต่นางกลับไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วยแม้แต่ครั้งเดียว ผิวกายของนางเริ่มดูเนียนละเอียดประดุจหยกเนื้อดี นางเริ่มช่วยมารดา ‘คัดแยกลี’ สำหรับย้อมผ้า

ความสามารถในการฟังเสียงที่ไร้เสียงทำให้ฝานจิ้งหย่ารู้ว่า พืชสมุนไพรใดให้พลังงานธาตุที่สมบูรณ์ที่สุด นางสามารถบอกมารดาได้ว่า “ท่านแม่ ดอกไม้เหล่านี้นอนหลับไม่สนิท สีของมันจะซีดจางกว่าปกติ เอามาทำสีย้อมก็ได้ไม่สวยนักเจ้าคะ”

หลันฮ่วยเหมยฟังแล้วก็ประหลาดใจ มีด้ายหรือ ดอกไม้นอนหลับไม่สนิท เพิ่งเคยได้ยิน แต่ด้วยอยากเอาใจบุตรสาว ไม่อยากให้นางเสียความตั้งใจ หลันฮ่วยเหมยจึงเลือกพืชสมุนไพรตามที่บุตรสาวบอก แล้วหลันฮ่วยเหมยก็

ต้องนั่งอิงไป เพราะผ้าที่ย้อมด้วยวัตถุดิบที่ฟานจิ้งหยาเลือก จะมีสีสันทนสวยงามคงทนและให้กลิ่นอายที่ทำให้ผู้สวมใส่รู้สึกดีและใจสงบจนเป็นที่ต้องการไปทั่วเมือง

เมื่อฟานจิ้งหยาอายุได้ราวเจ็ดปี เด็กหญิงเริ่มเข้าไปคลุกคลีในโรงตีเหล็กของฟานเจิ้งหรงผู้เป็นบิดาบ่อยขึ้น นางไม่ได้ช่วยตีเหล็กด้วยแรงกาย แต่กลับช่วยบิดา ‘ฟังเสียงของโลหะ’

ยามที่ฟานเจิ้งหรงคัดแร่ ฟานจิ้งหยาจะใช้นิ้วเล็กๆแตะลงบนก้อนแร่แล้วหลับตา นางสัมผัสได้ถึง ‘รอยร้าว’ ภายในที่ตาเปล่ามองไม่เห็น นางจะบอกบิดาว่าควรตีลงที่จุดใดเพื่อให้กากแร่หลุดออกได้ง่ายที่สุด ฟานเจิ้งหรงตามใจบุตรสาว มันตีลงไปตามจุดที่นางบอก แล้วก็ต้องประหลาดใจยิ่งยวดที่ดีเพียงไม่ครึ่ง กากแร่ก็หลุดออกมาอย่างง่ายดาย ผิดกับก้อนหน้าที่มันทุ่มเทตื้อย่นานกว่ากากแร่จะหลุดออก

ขณะเดียวกัน ฟานจิ้งหยาเริ่มนำสายป่านมาชิงกับแผ่นไม้ แล้วลองตีตเป็นจังหวะ แม้จะไม่มีเสียงดนตรีที่ไพเราะออกมา แต่ความสั่นสะเทือนจากเสียงนั้นกลับทำให้เปลวไฟในเตาหลอมเสถียรได้อย่างไม่น่าเชื่อ การตีเหล็กหรือตีแร่ใดๆ ก็ทำได้ดีขึ้น แต่ฟานเจิ้งหรงไม่ทันสังเกต

“เลี้ยวหยา ลูกอยากเล่นดนตรี?” ฟานเจิ้งหรงออกปากในวันหนึ่งเมื่อเห็นบุตรสาวตีตสายป่านที่นำมาชิงไว้กับแผ่นไม้เหมือนเช่นทุกที

“เจ้าคะ”

“น่าเสียดาย ในหมู่บ้านเราไม่มีผู้ใดเล่นเป็นเลย มิฉะนั้น พ่อจะไปจ้างให้เขามาสอนเจ้า”

“ไม่เป็นไรเจ้ายะ ข้าไม่เรียนก็ได้ แค่อยากติดเท่านั้น”

เมื่อฟานจิ้งหย่าอายุเก้าปี หลันซู่เหมยที่เริ่มสอนหนังสือให้บุตรสาวมาตั้งแต่อายุห้าปีก็แทบไม่มีอะไรจะสอนอีกต่อไป ฟานจิ้งหย่าเริ่มอยากอ่านหนังสือที่ยากขึ้น หลันซู่เหมยจึงไปขอยืมตำราต่างๆ จากบ้านใกล้เคียงมาให้บุตรสาวได้อ่าน

ในเวลาเดียวกันนี้ โคร่งชายเส้นสายพลังในอากาศที่ฟานจิ้งหย่าเห็นเริ่มควบแน่นชัดเจนขึ้น นางเริ่มลองใช้ ‘เจตจำนง’ ขยับเส้นสายเหล่านั้น ทำให้ใบไม้ที่ร่วงหล่นเปลี่ยนทิศทางการตามจังหวะนิ้วที่นางดีด

เมื่อเด็กหญิงอายุสิบปี นี่คือปีที่สำคัญที่สุดตามชนบของโลกที่ถูกสถาปนาโดยระบียงดารา เด็กทุกคนในหมู่บ้านจะต้องเข้ารับการตรวจวัดปราณรากฐาน เพื่อดูว่าใครมีวาสนาจะได้เข้าสู่สำนักฝึกเขียนหรือถูกคัดเลือกไปรับใช้เบื้องบน

รูปลักษณ์ของฟานจิ้งหย่าในวัยสิบปีนั้น ดู ‘ไร้สีล้น’ อย่างที่สุดในบรรดาเด็กวัยเดียวกัน เด็กคนอื่นเริ่มมองเห็นสีล้นอ่อนจางของกระแสพลังธาตุภายในร่าง แต่ของฟานจิ้งหย่ากลับเป็นเพียงสีเทาหม่นไร้ประกาย ที่โดดเด่นบนตัวนางมีเพียงท่าทางสงบนิ่งและนัยน์ตาดำสนิทลึกล้ำดุจมหาสมุทรไร้ก้นบึ้ง

วันนี้เป็นวันที่นักพรตจากหอเทพสถาปนาเดินทางมาถึงหมู่บ้านคว้นเขียว อันเป็นหมู่บ้านช่วงหลอมที่ครอบครัวของผานจิ้งหย้าอาศัยอยู่ นักพรตผู้นี้มาเพื่อวัดพลังของเด็กอายุสิบปีในหมู่บ้านด้วย ‘ศิลาเบญจธาตุ’

ควรทราบว่ ‘หอเทพสถาปนา’ มีหน้าที่คัดเลือกมนุษย์ที่มีพรสวรรค์หรือก็คือรากวิญญานที่บริสุทธิ์ เด็กที่ถูกเลือกมาที่นี้ถือเป็นเด็กมีพรสวรรค์ที่จะได้รับवासนาเซียน

ภายในหอเทพสถาปนานั้น มีการแบ่งลำดับชั้นผู้ปกครองไว้ห้าชั้น

ระดับสูงสุดคือ ‘มหาเทพสถาปนา’ มีเพียงหนึ่งเดียวคือ เทียนเหิงตี้จวิน

รองลงมาคือ ‘มหาพรหมลิขิต’ มีห้าคน ประจำอยู่ห้าแดน หรือก็คือราชันประจำแดน รับคำสั่งโดยตรงจากเทียนเหิง

ถัดมาจึงเป็น ‘เซียนทอง’ ซึ่งเป็นผู้คุมกฎระดับสูงที่พำนักอยู่ในหอเทพสถาปนา ไม่ลงมาโลกมนุษย์หากไม่จำเป็น

ลำดับที่สี่คือ ‘นักพรตผู้คุมกฎ’ มีหน้าที่ลงทัณฑ์ผู้ที่ฝ่าฝืนกฎสวรรค์

สุดท้ายอันเป็นระดับต่ำสุดจึงเป็น ‘นักพรตนำทาง’ มีหน้าที่เดินทางไปยังดินแดนต่างๆ เพื่อตรวจวัดพลังและเก็บเกี่ยวทรัพยากรมาให้หอเทพสถาปนา

ห้าแดนที่มหาพรหมลิขิตประจำอยู่ประกอบด้วย แดนอัคนีศักดิ์สิทธิ์ แดนศาสตราดารา แดนวาริเยือกแข็ง แดนพฤษาบรรพกาล และแดนมังกรกลางพิภพ หอเทพสถาปนาก็ตั้งอยู่ที่แดนมังกรกลางพิภพนี้

หากที่หน้าอกสั้นขวัญแขวนคือ หมู่บ้านวันเซียวตั้งอยู่ตรง ‘ตะเข็บชายแดน’ ระหว่างแดนศาสตราดาราและแดนมังกรกลางพิภพ นั่นคือ ฝานจิ้งหยายู่ใต้ จมูกของเทียนเหิงดีจวินด้วยซ้ำ เพียงแต่มันมองไม่เห็นนางและไม่คาดคิดว่า สิ่งที่มีนัยสำคัญจะอยู่ใกล้มันถึงเพียงนี้

นักพรตที่มาวัดพลังในครั้งนี้ ย่อมเป็นนักพรตนำทาง นามของมันคือ เฉินอิ่ง มันเป็นชายวัยกลางคน หน้าตาแฝงความถือดี สวมชุดนักพรตสีขาวขลิบทอง มีสัญลักษณ์รูปหอคอยเล็กๆ อันเป็นสัญลักษณ์ของหอเทพสถาปนาที่ปัก ด้วยดาบของตรงหน้าอก

แม้จะเป็นเพียงนักพรตนำทางที่อยู่ในระดับต่ำสุดของหอเทพสถาปนา แต่นักพรตนำทางก็ยังมีฐานะสูงกว่าชาวบ้านทั่วไปมากนัก ทำให้คนเหล่านี้เยอหยิ่งจองหองเมื่อพบกับผู้คนทั่วไป

ยามนี้ชาวบ้านมากมายพาลูกหลานมารวมกันที่ลานกว้างใจกลางหมู่บ้าน ที่บัดนี้มีแท่งศิลารูปทรงแปดเหลี่ยมสูงราวหนึ่งคนยืน พื้นผิวของมันเรียบเนียน เนื้อศิลามีสีเทาโปร่งแสงกึ่งหยกกึ่งผลึก ภายในเนื้อหินมีละอองแสงสีทองหมุนวนซำๆ ฐานศิลาสลักลวดลายยันต์แปดทิศและมีช่องสำหรับวางฝ่ามือที่พอดีกับขนาดมือของเด็กวัยสิบปี รอบศิลายังมีความเย็นเยือกแผ่ออกมาตลอดเวลา

นี่คือ ‘ศิลาเบญจธาตุ’ ที่นักพรตจีนอิงใช้วัดระดับพลัง มันคือศาสตราวิเศษระดับต่ำที่ถูกส่งตรงมาจากหอเทพสถาปนา เพื่อทำหน้าที่คัดกรองมนุษย์โดยเฉพาะ

เมื่อวางมือลงไป ศิลาจะส่งกระแสพลังเข้าไปสำรวจจุดชีพจรและรากวิญญาณภายในร่าง เพื่อกกระตุ้นให้พลังธาตุที่ซ่อนอยู่สำแดงออกมาตามลำดับชั้นที่มีเพียงสามระดับ

ระดับแรก ‘สีอ่อน’ คือ ระดับสามัญ หากเด็กมีพลังธาตุพื้นฐาน ศิลาจะเปลี่ยนสีไปตามธาตุนั้นๆ สีแดงคือธาตุไฟ สีเขียวคือธาตุไม้ สีครามคือธาตุน้ำ สีขาวคือธาตุทอง และสีเหลืองคือธาตุดิน คำว่า ‘สีอ่อน’ จะหมายถึงแสงแห่งธาตุจะสลัวและไม่เสถียร เด็กกลุ่มนี้จะไม่ถูกคัดเลือก

ระดับสอง ‘สีสดใส’ คือ ระดับวาสนาเซียน ศิลาจะส่องสว่างจนกลายเป็นเสาแสงพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ยิ่งเสาแสงนั้นเข้มและสูงเท่าใด แสดงว่ารากวิญญาณนั้นบริสุทธิ์และมีค่าต่อการฝึกฝน

ระดับสาม ‘สองสี’ คือ ระดับรากวิญญาณคู่ ศิลาจะส่องสว่างเป็นเสาแสงพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า หากเสาแสงจะมีสองเสาตามจำนวนสีของธาตุ ระดับนี้หาได้ยากยิ่งและจะถูกนักพรตนำทางประคบประหมัดดุจสมบัติล้ำค่า

เสียงขานชื่อเด็กแต่ละคนของนักพรตจีนอิงดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง พร้อมกับผลลัพธ์ที่ปรากฏบนศิลาเบญจธาตุ เด็กส่วนใหญ่ที่เดินขึ้นไปวางมือ ทำได้เพียงทำให้ศิลาเปล่งแสง ‘สีอ่อน’ วูบวาบเพียงชั่วครู่ก่อนจะมีดับไป บ้าง

เป็นสีเขียวม่นของธาตุไม้ที่ดูไร้ชีวิตชีวา บ้างเป็นสีเหลืองขุ่นของธาตุดินที่ไร้
ความหนาแน่น เด็กเหล่านี้คือคนส่วนมากของหมู่บ้านที่ได้เพียงก้มหน้า
เดินคอตกกลับไปหาบิดามารดา เพราะระดับสามัญเช่นนี้ไม่เพียงพอให้
นักพรตชายตามอง

บทที่ 5 ไร้ราก ไร้ค่า

“คุณั่นสิ!”

เสียงอุทานดังขึ้นเมื่อเด็กชายลูกเจ้าของโรงเตี๊ยมเล็กๆ ในหมู่บ้าน วางมือลง คีลาพลันเปล่งแสงสีแดงเจิดจ้าและพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้ากลายเป็นเสาแสง ‘ลีสดใส’

“ธาตุไฟระดับवासนาเซียน!” นักพรตเดินอิงตาเป็นประกายขึ้นมาวูบหนึ่ง มันพยับหน้าเล็กน้อยก่อนจะบันทึกชื่อเด็กชายผู้นั้นลงไป ท่ามกลางเสียงโห่ร้องยินดีของญาติมิตรที่รู้ว่าเด็กชายคนนี้จะได้เป็น ‘นักรบเทพ’ ของหอเทพสถาปนา

ทว่าแม้เวลาจะผ่านไปนานเท่าใด และมีเด็กไม่กี่คนที่ทำได้ในระดับลีสดใส แต่คิลาเบญจธาตุนั้นก็กลับยังไม่บังเกิดเสาแสงคู่ที่พุ่งทะยานออกมาพร้อมกัน แม้แต่ครั้งเดียว

ระดับสองสีอันเป็นรากวิญญูณคู่ยังคงเป็นเพียงตำนานเล่าขานในหมู่บ้านชายขอบแห่งนี้ นักพรตเดินอิงเริ่มมีสีหน้าเบื่อหน่าย มันบัดฝุ่นที่ปลายแขน เลือพลางมองข้ามไปยังแถวเด็กที่เหลือด้วยสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความดูแคลน

“มีแต่พวกกรากหญ้าชั้นต่ำ หรือว่าแดนศาสตราคาราในเขตนี้จะเหือดแห้งจนไร้นกมีพรสวรรค์ระดับรากวิญญาณคู่ไปเสียแล้ว” เฉินอิงพืมพำแผ่วเบากับตนเอง นัยน์ตาที่เคยมองหา ‘สมบัติล้ำค่า’ เริ่มหม่นแสงลง

“ลำดับต่อไป ฟานจิงหย่า” เสียงของนักพรตเฉินอิงดังขึ้น

ฟานจิงหย่าเดินออกไป นัยน์ตาดำสนิทจ้องมองไปยังศิลาเบญจธาตุตรงหน้าด้วยความอยากรู้อยากเห็นเช่นเด็กทั่วไป

“วางมือลงไป แล้วทำจิตใจให้ว่างเพื่อสื่อสารกับรากฐานแห่งฟ้าดิน” นักพรตเฉินอิงบอกอย่างเบือหน่าย

ฟานจิงหย่าวางมือลงไปตามคำสั่ง พริบตานั่น ในมโนสำนึกของนาง ‘เสียงที่ไร้เสียง’ กลับดังระงมขึ้นในกาย พลังเจตจำนงพุทธะและพลังหนี่วาพลัน ‘โอบอุ้ม’ พลังของศิลาเอาไว้จนมันไม่สามารถสะท้อนสิ่งใดออกมาได้

หนึ่งลมหายใจ

สองลมหายใจ

จนผ่านไปอีตื้อใจใหญ่ คีลาเบญจธาตุที่ควรจะสว่างไสวกลับไม่ตอบสนอง ไม่มีแสงสีใดๆ ส่องออกมา มันนิ่งเงียบเจียนดูเหมือนก้อนหินธรรมดา

นักพรตเฒ่าอึ้งขมวดคิ้ว ขยี้ตาแล้วเพ่งมองอีกครั้ง แต่ผลลัพธ์ยังคงเดิม

“คีลาไม่ตอบสนอง!?” เฒ่าอึ้งพึมพำออกมาด้วยความไม่อยากจะเชื่อ ก่อนจะหันไปมองเด็กหญิงที่ยังคงยืนนิ่ง

“เจ้า...เจ้าไม่มีรากวิญญาณเลยอย่างนั้น? แม้แต่ธาตุพื้นฐานก็ไม่มี!”

“ข้าไม่ทราบเจ้าค่ะ” ฝานจิ้งหยาตอบ ใบหน้าเล็กๆ ซีดซีขาว น้ำเสียงเจือความไม่มั่นใจและความประหลาด

เสียงซุบซิบจากชาวบ้านรอบข้างเริ่มดังขึ้นด้วยความประหลาดใจปนความดูแลคน

“ที่แท้ก็เป็นขยะหรือนี่”

“น่าสงสารเหลือยิ่งยู่หมดยกับฝานจิ้งหยาหนัก อุตส่าห์เลี้ยงดูมาอย่างดี กลับได้ลูกไร้ค่าเสียอย่างนั้น”

นักพรตเฒ่าอึ้งขมวดคิ้วของฝานจิ้งหยาออกจากบัญชีผู้มีพรสวรรค์ทันที

“ฝานจิ้งหยา ไร้รากวิญญาณ ไร้พลังธาตุ ไม่อาจฝึกฝนวิถีสี่เซียนหรือวิถีใดๆ ได้ทั้งสิ้น!” มันประกาศเสียงดังก่อนจะแค้นเสียงเย็นชา “พูดให้ชัดก็คือ เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ไร้ค่า กลับไปหาเลี้ยงชีพด้วยการใช้แรงงานเถิด อย่าได้ฝันเพื่องถึงระเบียงคาราเลย”

ฝานจิ้งหยาดถอนมือออก ไขหน้าซีตเผือด ก้มต่ำด้วยความอับอาย ตลอดมา
นางคิดว่าตนเองมีพรสวรรค์อยู่บ้างเพราะนางได้ยืนเสี่ยงธรรมชาติรอบกาย
นางบอกได้ว่าฝนจะตกหรือไม่ ได้อย่างแม่นยำ หากไม่เคยคิดว่าตัวนางจะไม่มี
รากวิญญาน ไม่มีพลังธาตุ เด็กหญิงค่อมกายคารวะแล้วเดินกลับไปหา
บิดามารดาที่ยืนหน้าซีตอยู่ด้านข้าง

หลันฮ่วยเหมยคุกเข่าลงและกอดบุตรสาวไว้ น้ำตาคลอด้วยความสงสาร นาง
ไม่คิดโทษบุตรสาว เพราะนางให้กำเนิดฝานจิ้งหยามา ฝานจิ้งหยามีราก
วิญญาน นั่นเป็นความผิดของนางที่ทำให้บุตรสาวเกิดมาพิการเช่นนี้

ฝานเจิ้งหรงกำหมัดแน่น มั่นเองก็ผิดหวัง เสียใจ ไม่ต่างกัน

“เป็นความผิดซ้ำเอง ที่ทำให้เสี่ยวหย่าเป็นเช่นนี้” มั่นพึมพำกับตนเองเบาๆ
ก่อนจะเดินไปใกล้ภรรยาและบุตรสาว มั่นคุกเข่าลง สองแขนยื่นไปโอบกอด
พวกนางไว้

“ไม่เป็นไรนะ ไม่มีรากวิญญานแล้วอย่างไร ดีเสียอีก เสี่ยวหย่าของพ่อจะได้
ทำอะไรตามใจชอบ ไม่ต้องฝึกฝนคร่ำเคร่งให้เหน็ดเหนื่อย” ฝานเจิ้งหรง
ปลอบบุตรสาว

ฝานจิ้งหยาน้ำตาคลอ ยามนี้ข้อมกอดของบิดามารดาเป็นสิ่งเดียวที่ปลอบ
ประโลมจิตใจของนางได้

ไม่มีใครรู้ว่าที่ศิลาไม่ตอบสนองนั้น ไม่ใช่เพราะฝานจึงหย่าไร้พลัง แต่เพราะพลังของศิลานั้น ‘ด้อยต่ำ’ เกินกว่าจะวัดค่าดวงจิตแห่งพุทธะและพลังบรรพกาลของเจ้าแม่หนี่วาได้!

พลังเจตจำนงพุทธะและหนี่วาในตัวนางมีความละเอียดอ่อนเกินกว่า ‘ตรรกะหยาบๆ’ ของศิลาเบญจธาตุที่ถูกสร้างโดยเทพกิเลสหนา เมื่อศิลาส่งพลังเข้าไปสำรวจ พลังของฝานจึงหย่าไม่ได้ต่อต้าน หาก ‘กลืนกิน’ และ ‘สยบ’ พลังนั้นไว้อย่างสมบูรณ์

ฉะนั้น สำหรับศิลาเบญจธาตุแล้ว ฝานจึงหย่าคือ ‘ความลึกซึ้งที่เกินจะวัดได้’ เหมือนการพยายามใช้ไม้บรรทัดสั้นๆ ไปวัดความลึกของมหาสมุทร ผลลัพธ์จึงแสดงออกมาเป็น ‘ความไร้ผล’ นักพรตจีนอิงที่มองด้วยความเขลาจึงตัดสินว่านางคือ ‘ขยะไร้ค่า’

ผู้คนที่ไม่ทราบต้นลึกหนาบางจึงเข้าใจเช่นเดียวกันว่าฝานจึงหย่าคือขยะไร้ราคา

ครอบครัวฝานพากันเดินกลับบ้านท่ามกลางสายตาเวทนาปนเหยียดหยามจากผู้คนรอบข้าง

“ประเดี๋ยวแม่ไปอุ่นข้าวต้มให้ก่อน เจ้ากลับมาเหนื่อยๆ รับประทานข้าวต้ม รongห้องสักหน่อย แล้วค่อยไปพักผ่อน” หลันฮ่วยเหมยบอกอย่างอ่อนโยนเมื่อ ทั้งหมดเข้ามาภายในบ้านแล้ว สายตานางทอดมองบุตรสาวด้วยความสงสารจับใจ

“วันนี้พักผ่อนนะ เสียวหาย พรุ่งนี้ไปฝึกตีเหล็กกับพ่อ พ่อจะสอนเจ้าให้เป็น ช่างตีเหล็กที่เก่งที่สุดในหมู่บ้านเลย” ฝานเจิ้งหรงบอกด้วยน้ำเสียง กระตือรือร้น

“เจ้าคะ” เด็กหญิงรับคำแล้วบอกก่อนจะเดินออกไปหลังบ้าน ไปนั่งเล่นที่สวน ที่ก็เป็นแค่เพียงการเอากะถางดอกไม้ราวสิบกระถางมาจัดวางไว้ด้วยกัน ให้ เป็นมุมพักผ่อนของทุกคนในบ้าน

ฝานเจิ้งหรงและหลันฮ่วยเหมยมองตามหลังบุตรสาวด้วยความสงสาร ทว่า ระหว่างที่ฝานเจิ้งหรงนั่งพักและหลันฮ่วยเหมยอุ่นข้าวต้มให้บุตรสาว ก็ได้ยิน เสียงพูดคุยจากข้างบ้านซึ่งเป็นบ้านช่างตีเหล็กเหมือนกัน ลูกชายของพวกเขา วิชาวัดระดับพลังได้ที่ระดับ ‘สองสี’ และยามนี้เด็กๆ ที่วัดได้ระดับสีสดใสกับ ระดับสองสี ถูกนักพรตฉินอิงพาออกจากหมู่บ้านไปแล้ว ทั้งหมดอยู่ระหว่าง เดินทางไปหอเทพสถาปนา

ฝานเจิ้งหรงและหลันฮ่วยเหมยได้ยินแล้วก็พูดไม่ออก สายตาของทั้งคู่เหลือบ มองไปที่หลังบ้านที่ฝานเจิ้งหรงนั่งทำใจ

ฝานจึงหย่าที่ปลีกตัวมานั่งอยู่เพียงลำพังที่สวนหลังบ้าน เด็กหญิงนั่งบนก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่งที่วางไว้ให้เป็นที่นั่งชมสวน สายตาเศร้าหมองเหม่อลอยไปรอบๆ ด้วยความเสียใจ ไม่เข้าใจว่าทำไมศิลาเบญจธาตุถึงไม่ตอบรับนาง

ยอดหญ้าที่ขึ้นตามขอบรั้วไม้ของบ้านพลันขยับไหวเบาๆ ตามสายลมที่พัดมาอย่างอ่อนโยน รวากับจะปลอบประโลมนาง จมูกเล็กๆ ของเด็กหญิงสูดได้กลิ่นหอมชื่นใจของดอกไม้จากกระถางข้างตัว

นั่งมองและสูดกลิ่นหอมได้ครู่หนึ่ง จิตใจค่อยๆ คลายความเสียใจ ฝานจึงหย่าหลับตาลง พลันโลกแห่งเส้นสายพลังก็ปรากฏขึ้น

หูของนางได้ยินเสียงการไหลเวียนของยางไม้ในลำต้นของต้นทับทิมที่มุมสวน มันสั่นพลิวเป็นจังหวะอันนุ่มนวล รวากับจะปลอบโยนให้นางหายจากความเสียใจ

ผีเสื้อตัวหนึ่งบินมาเกาะบนมือของนาง แรงขยับปีกของมันส่งคลื่นพลังเล็กๆ ฝานจึงหย่าคล้ายกับได้ยินเสียงกระซิบจากธรรมชาติรอบกายว่า “ศิลานั้นมองไม่เห็นความจริงในตัวเจ้า แต่มดที่เดินอยู่บนพื้นและนกที่บินบนฟ้าล้วนสัมผัสได้ถึงความอ่อนโยนที่เจ้าซ่อนไว้”

ริมฝีปากเล็กๆ ของเด็กหญิงขยับยิ้มยิ้มเป็นครั้งแรกของวัน ความน้อยเนื้อต่ำใจที่เกิดขึ้นค่อยๆ จางหาย กลายเป็นความสงบ นางรู้สึกได้ว่ากระถางดอกไม้ทั้งสิบใบนี้คือพยานที่บอกว่านางไม่ใช่ขยะไร้ค่า นางคือส่วนหนึ่งของโลกใบนี้ และโลกใบนี้กำลังโอบกอดนางไว้ด้วยอ้อมแขนอันอบอุ่น

ผ่านจิ้งหยาเริ่มตีดนิ้วตามจังหวะการขยับปีกของผีเสื้อ มวลอากาศรอบกาย
พลันหมุนวนเป็นเกลียวเล็กๆ หอบเอาหยาดน้ำค้างที่ยังคงหลงเหลือบนกลีบ
ดอกไม้วาฬลงบนใบหน้าของนาง ตั้งเป็นการชำระล้างจิตใจให้พ้นจาก
ความเศร้าหมอง สายลมโชยชายราวจะกวาดเอาความหม่นเศร้าออกไปจาก
ใจนาง

บทที่ 6 ระเบียงดาราที่เย็นชา

วันรุ่งขึ้นฝานเจิ้งทรงจู่มือบุตรสาวเข้าไปในโรงตีเหล็กที่ร้อนระอุ แล้วยื่นก้อนเหล็กขนาดเล็กที่ถูกทำขึ้นเป็นพิเศษให้ฝานจิ้งหย่า

“เสี่ยวหย่า” ผู้เป็นบิดาเอ่ย “ในโลกนี้มีคนสองประเภท ประเภทแรกคือผู้ที่เดินตามคำสั่งสวรรค์ และประเภทที่สองคือผู้ที่กุมชะตาตนเอง แม้พ่อมีรากวิญญาณแต่พลังธาตุก็ซิดจาง แต่พ่อก็มี ‘ความรู้แจ้งในธาตุ’ และเพราะความรู้แจ้งนี้ พ่อจึงสามารถเป็นช่างตีเหล็กได้แม้รากวิญญาณของพ่อจะอ่อนแอก็ตาม”

ฝานจิ้งหย่าพยักหน้าว่าเข้าใจ

ทุกครั้งที่บิดาเหวี่ยงก้อนลงบนเหล็กที่แดงฉาน นางจะเห็นแรงสั่นสะเทือนกระจายออกเป็นคลื่นสีแดงและขาว บิดาสอนให้ตีเหล็กและนางก็ออกแรงตามจังหวะของแรงสั่นสะเทือนที่นางมองเห็น พลังในกายของนางเคลื่อนไหวไปตามจังหวะนั้น หากเด็กหญิงไม่รู้เลยว่านี่คือการเริ่มต้นฝึกกายาหาลีให้เป็นหนึ่งเดียวกับธาตุ

วันรุ่งขึ้น หลันฮ่วยเหมยพาฝานจิ้งหย่าไปยังห้องที่นางใช้ย้อมผ้า นางเทน้ำสมุนไพรสิครามลงในอ่างไม้ขนาดใหญ่

“เสียวหยา จิตใจคนเราเหมือนผ้าขาว หากเจ้าควบคุมอารมณ์ได้ไม่ดี ผ้าที่ย้อมออกมานั้นจะไม่งดงามเพียงพอ” หลันฮ่วยเหมยบอกกับบุตรสาว

หลันฮ่วยเหมยให้ผานจิงหยาใช้มือเปล่าจุ่มลงในน้ำสีย้อม แล้วค่อยๆ กวนน้ำให้เป็นวงโดยห้ามให้เกิดระลอกน้ำที่รุนแรง ผานจิงหยาพบว่าเมื่อนางตั้งใจแน่วแน่ หรือก็คือการใช้ ‘เจตจำนง’ โดยไม่ตั้งใจเพื่อสังการ เส้นสายพลังสียเขียวและน้ำเงินในน้ำจะเริ่มถักทอเข้าด้วยกันอย่างนุ่มนวล

ขณะที่มีวณอยู่ในน้ำ ผานจิงหยาก็หลุดปากท่องคำว่า ‘โอม’ ออกมาเบาๆ โดยไม่รู้ตัว น้ำในถังพลันเปล่งประกายสีขาวพิสุทธีย่อออกมาจางๆ ชั่ววูบโดยที่หลันฮ่วยเหมยไม่ทันสังเกตเห็น ก่อนจะกลับเป็นปกติ และสีสันของน้ำสีย้อมยิ่งงดงาม เมื่อหลันฮ่วยเหมยนำน้ำสีนี้ไปย้อมผ้า นางต้องประหลาดใจว่าสีของผ้านี้สวยยิ่งกว่าที่นางเคยย้อมได้

ผานจิงหยาฝึกตีเหล็กและย้อมผ้าทุกวันจนผ่านไปครบหนึ่งเดือน ร่างกายของเด็กหญิงเริ่มปรับตัวเข้ากับความร้อนของไฟและคุ้นชินกับการเหวี่ยงค้อนตีเหล็ก การตีเหล็กทำให้ธาตุไฟและธาตุทองในร่างกายเริ่มขัดเกลากันเอง นางเริ่มไม่รู้สึกรังเกียจน้ำหนักร่างกายของค้อน หากรู้สึกได้ว่าค้อนคือส่วนต่อขยายของแขน

เมื่อถึงเวลาช่วยมารดาเย็บผ้า ขณะที่กวนน้ำสี จิตของนางเริ่มนิ่งจนสามารถแยกแยะ ‘สิ่งแปลกปลอม’ ในน้ำได้และนำมันออกไป ทั้งนางไม่ได้กวนแค่ผ้าแต่กำลังทำให้ ‘ความวุ่นวาย’ ในใจสงบลง

เมื่อเข้าสู่เดือนที่สอง พัฒนาการของเด็กหญิงเริ่มก้าวกระโดดเมื่อนางเริ่มใช้
ธาตุไม้ผสมกับธาตุน้ำ ในการย้อมผ้า ผ้าที่นางย้อมเริ่มมีลวดลายเมฆางๆ
ปรากฏขึ้นเองตามธรรมชาติโดยไม่ต้องวาด นี่คือการฝึก ‘เจตจำนงสั่งการ
ปราณธาตุ’ โดยผ่านวัตถุ เมื่อนางสามารถสั่งให้สีย้อมรวมตัวเป็นลายเมฆได้
ในอนาคตนางก็สามารถสั่งให้พลังในอากาศควบแน่นเป็นรูปร่างใดก็ได้
ตามใจนึก

ยามตีเหล็ก เด็กหญิงเริ่มเห็น ‘จุดอ่อน’ ของก้อนแร่ชัดเจนขึ้น รู้ว่าการตีหนัก
หนึ่งครั้งไม่สู้การสะกิดเบาๆ ให้ถูกจุด แรงสั่นสะเทือนที่นางสร้างขึ้นเริ่มแผ่
ออกไปรอบข้าง ทำให้ฝุ่นละอองในโรงตีเหล็กไม่เกาะตามตัวนาง

การที่นางรู้ว่าต้อง ‘สะกิด’ แทนการ ‘ทุบ’ คือการเข้าถึงหัวใจของพลังหนึ่งว่า
ที่รู้โครงสร้างของทุกสรรพสิ่ง นี่คือพื้นฐานสำคัญของ ‘วิชาทำลายและ
ซ่อมแซม’ เมื่อฝานจึงพยายามมองเห็นจุดอ่อนของก้อนแร่ได้ ในอนาคตนางจะ
มองเห็น ‘จุดอ่อน’ ในวิชาของเหล่าเทพ หรือ ‘รอยร้าว’ ในค่ายกลสวรรค์ ต่อ
ให้ศัตรูมีพลังมากเพียงใด นางเพียง ‘ดิดนิ้ว’ เบาๆ ไปที่จุดอ่อนนั้น ทุกอย่าง
จะพังทลายทันที ทั้งการไม่ใช้แรงหักโหมแต่ได้ผลลัพธ์ที่ดีกว่า ทำให้กายาห่า
สีของนางไม่บอบช้ำ แต่ถูกขัดเกลาให้ประณีตขึ้นเรื่อยๆ

การที่ฝุ่นในโรงตีเหล็กไม่เกาะตัวนาง คือการที่แรงสั่นสะเทือนจากดวงจิต
ของนางสร้าง ‘อาณาเขต’ ขึ้นมาโดยสัญชาตญาณ นี่คือการฝึก ‘เกราะ
ปราณพุทธะ’ ขั้นต้น หมายความว่าจิตของฝานจึงหย่าเริ่มเข้าสู่สภาวะ

‘พิสุทธิ์’ ในอนาคตที่นางต้องเผชิญกับไออันชั่วร้าย สิ่งโสมมเหล่านั้นจะไม่สามารถแทรกซึมเข้าสู่ดวงจิตหรือร่างกายของนางได้

ย่างเข้าเดือนที่สาม กายาห่าสีเริ่มควบแน่นจนเกิดเป็น ‘เกราะปราณไร้สภาพ’ บางๆ ปกคลุมร่าง ความร้อนจากเตาหลอมไม่อาจทำให้เหงื่อของนางไหล

คำว่า ‘โอม’ เริ่มดังกังวานในใจทุกขณะจิต จนกลายเป็นจังหวะการหายใจ ทุกครั้งที่นางหายใจเข้าออก ธาตุทั้งห้าในกายจะหมุนวนอย่างสมบูรณ์แบบ ทำให้นางมีเรี่ยวแรงมากขึ้นโดยที่รูปร่างยังดูบอบบางเช่นเดิม

เมื่อฝึกฝนจนถึงเดือนที่สี่ ร่างกายของฝานจึงหยากลายเป็น ‘ภาชนะศักดิ์สิทธิ์’ พลังส่วนเกินจากการฝึกเริ่มเอ่อล้นออกมาจนพืชพรรณในสวนหลังบ้านเติบโตผิดปกติ ดอกไม้ที่เคยร่วงโรยกลับชูช่อ

นางเริ่ม ‘ดีด’ เส้นสายพลังในอากาศได้คล่องแคล่วราวดีดสายของเครื่องดนตรีจริงๆ ยามนางกวนน้ำย้อมผ้า น้ำจะหมุนวนเป็นรูปดอกบัวชั่วครู่ก่อนจะสลายไป ส่วนยามตีเหล็ก เสียงค้อนที่กระทบทั่งฟังคล้ายเสียงสวดมนต์

น้ำที่หมุนวนเป็นรูปดอกบัวคือ การปรากฏของ ‘อาณาเขตศักดิ์สิทธิ์’ ดอกบัวคือสัญลักษณ์ของเจตจำนงแห่งพุทธะ เมื่อน้ำที่ฝานจึงหยากวนกลายเป็นรูปดอกบัว ก็หมายความว่าน้ำย้อมผ้าในถังไม่ใช่แค่สีอีกต่อไป แต่กลายเป็น ‘น้ำพิสุทธิ์’ พลังนี้จะซึมลึกเข้าสู่เส้นใยผ้า ทำให้ผ้าผืนนั้นมีคุณสมบัติในการปัดเป่าสิ่งชั่วร้าย นี่คือพื้นฐานของวิชา ‘ดิงดูตและผลักออก’ เมื่อฝานจึงหยาก

สามารถบังคับน้ำให้เป็นรูปดอกบัวได้ นางยอมสามารถบังคับเปลี่ยนทิศทางของปราณพิษที่พุ่งเข้ามาได้

โดยปกติเสียงดีเหล็กจะเป็นเสียงแหลมสูงและรบกวนประสาทอันเป็นธาตุทองที่แข็งแกร่ง แต่ฝานจึงหย่าใช้ กายาห่าสี ชัดเกลาร่างกระแทกนั้นให้กลายเป็นคลื่นความถี่ต่ำ เหล็กที่ถูกตีด้วยเสียงสวดมนต์จะมี ‘มวลสาร’ ที่แน่นระดับอณู เพราะคลื่นเสียงช่วยจัดเรียงธาตุในโลหะให้เข้าที่อย่างสมบูรณ์แบบ อวูธหรือเครื่องมือที่ได้นั้น ยากจะร้าวและสามารถบรรจุพลังได้มากกว่าอวูธทั่วไป

“เสียหย่า พ่อแปลกใจนัก เหล็กที่เจ้าตี เหตุใดมันจึงดูดีเช่นนี้” ฝานจึงทรงเอ่ยขึ้นในวันหนึ่งขณะลูบดาบสั้นที่บุตรสาวช่วยตี

เด็กหญิงมีสีหน้างุนงงแล้วจึงตอบไปว่า “ข้าทำตามที่ท่านพ่อสอนก็ออกมาเป็นเช่นนี้เจ้าคะ”

ฝานจึงหย่ารู้เพียงว่าที่ผ่านมามีเดือนนั้น นางฝึกตีเหล็ก แยกแยะแร่ต่างๆ ขุดค้นหาแร่ต่างๆ ตามที่บิดาสอน ก็ไม่ได้รู้สึกว่ามีอะไรเป็นพิเศษ ขณะที่ฝานจึงหย่าได้แต่นั่งงงไม่ต่างกัน

ยามนี้ฝานจึงหย่าได้ข้ามพ้นขีดจำกัดของมนุษย์ทั่วไปไปแล้ว นางไม่ได้ฝึก ‘ปราณ’ เหมือนผู้คนในหอเทพสถาปนา แต่นางกำลังขัดเกลารู้อย่างผ่านวิถีธรรมชาติ

ยามนี้ระเปียงดาราที่เคยสงบเงียบ กลับเต็มไปด้วยความตึงเครียด เหล่าเทพทั้งหลายยืนอยู่เบื้องหน้าเทียนเหิงตี้จวิน สายตาของพวกมันฉายแววกังวล ยามมองไปยังโลกเบื้องล่าง

“ทูลตี้จวิน เกิดเหตุผิดปกติที่ตะเข็บชายแดนระหว่างแดนศาสตราดาราและแดนมังกรกลางพิภพเพคะ” เทพธิดาผู้ดูแลเสาสุบปราณเอ่ย “เสาสุบปราณในบริเวณนั้นเกิดการติดขัด พลังธาตุทองที่เคยพุ่งขึ้นมาดุจสายน้ำ จู่ๆ ก็น้อยลงและเบาบางลงโดยไม่ทราบสาเหตุ”

เทียนเหิงตี้จวินสืมตาขึ้น นัยน์ตาหลุมดำล่อมวงแหวนทองหรือลาง ทอดตามองผ่านหมู่เมฆลงไปยังจุดเล็กๆ บนโลกมนุษย์ มันสัมผัสได้ถึงความว่างเปล่าบางอย่าง พลังธาตุทองจำนวนมากไม่ได้หายไป แต่เหมือนถูก ‘หลอมรวม’ เข้ากับบางสิ่งจนกลายเป็นเนื้อเดียวกันอย่างสมบูรณ์ สิ่งนั้นละเอียดอ่อนเสียจนนัยน์ตาเทพของมันมองไม่เห็นความผิดปกติใด คิ้วของมันขมวดมุ่น ครุ่นหนึ่งก็เอ่ยออกมา

“โลกมนุษย์เป็นเพียงทุ่งนา หากรวงข้าวไม่ยอมส่งเมล็ดพันธุ์ ก็ไม่มีเหตุผลที่จะเก็บรักษามันไว้” น้ำเสียงเย็นชาของเทียนเหิงตี้จวินดังขึ้น “พวกเจ้าตื่นตระหนกเพียงเพราะมดปลวกไม่กร้อยชีวิตอย่างนั้น?”

บทที่ 7 ทัณฑ์ม่วงรวงหล่น

เทียนเหิงตี้จวินหันไปมองที่ด้านหนึ่งของระเปียงดาราและเอ่ยเรียก “กุยสิง ...” คนผู้นี้เป็น ‘นักพรตผู้คุมกฎ’ เค้านำจุดัน รอบกายเปี่ยมไอสังหาร

“...เจ้าจงลงไปที่นั่น นำ ‘ค้อนสยบปฐพี’ ของข้าไปปักลงกลางสายธาตุทองที่ขัดข้อง แล้วใช้ค้ายกล ‘เค้นพลังธาตุ’ ขึ้นรุนแรงที่สุด รีดเอาพลังธาตุหยดสุดท้ายออกมาให้หมด แล้วส่งกลับมาที่ระเปียงดาราให้สิ้น!”

“รับบัญชา” กุยสิงประสานมือตอบรับก่อนจะถามต่อไปว่า “หากมนุษย์เหล่านั้นทนรับแรงบีบคั้นไม่ไหว ร่างกายแตกสลายเล่าพะยะคะ?”

เทียนเหิงตี้จวินเหยียดยิ้มก่อนจะเอ่ย “ใบไม้ที่แห้งเหี่ยว ย่อมต้องร่วงหล่นลงสู่ดินเพื่อเป็นปุ๋ย เมื่อรีดพลังจนหมดสิ้นแล้ว หมู่บ้านที่เหลือเพียงเถาถ่านก็หาใช้เรื่องที่เราควรต้องใส่ใจไม่ ไปจัดการเสีย!” กล่าวจบแล้ว เทียนเหิงตี้จวินแบมือออก ในมือพลันปรากฏ ‘ค้อนสยบปฐพี’

ค้อนสยบปฐพีเป็นศาสตราวิเศษที่ใช้ควบคุมและรีดเค้นพลังธาตุดินโดยเฉพาะ ตามค้อนทำจากโลหะสีดำด้านที่สกัดจากแกนกลางของภูเขไฟหมื่นปี มีความยาวราวสามส่วนสี่จั้ง ตามค้อนนี้ให้ความรู้สึกว่ามันพร้อมจะดูดกลืนแสงสว่างรอบข้างเข้าไป รอบค้อนยังพันนาการไว้ด้วยโซ่โลหะ

สีทองหม่น สลักอักขระยันต์สะกดธาตุดินตลอดทั้งด้าม โช้เหล่านี้นักราวมีชีวิต
มันขยับไหวเบาๆ และส่งเสียงแผ่วเบาคล้ายเสียงครางของธาตุดินที่ถูกกดข่ม
หัวค้อนมีขนาดใหญ่โตผิดปกติ จนดูเหมือนจะหนักเกินกว่าที่ผู้ใดจะยกไหว
รูปทรงเป็นแท่งสี่เหลี่ยมที่ปลายด้านหนึ่งมนเล็กน้ย ผิวหน้าของหัวค้อนด้าน
ที่ใช้กระแทก สลักยันต์แปดทิศโดยมีสัญลักษณ์ธาตุดินอยู่ตรงกลาง
ล้อมรอบด้วยสัญลักษณ์ของธาตุไม้อันเป็นธาตุตรงข้าม เพื่อใช้รีดพลัง อีก
ด้านหนึ่งของหัวค้อน สลักรูปมังกรดินที่ถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวนและ
กระบี่สวรรค์ปักหลัง สีของหัวค้อนเป็นสีม่วงคล้ำผสมกับสีแดงหม่น มี
ประกายแสงสีฟ้าครามวูบวาบอยู่ภายในเนื้อโลหะ

กุยสิงค์อมกายตอบรับและยื่นมือออก ค้อนสยบปฐพีเลื่อนหายจากฝ่ามือ
ของเทียนเหิงตี้จวินมาปรากฏเหนือฝ่ามือของนักพรตผู้คุมกุยสิงค์ ร่างของ
กุยสิงค์ฉับพลันแปรเปลี่ยนเป็นสายฟ้าสีม่วงคล้ำ พุ่งทะยานจากระเบียงดาราสูง
สู่โลกมนุษย์ มุ่งหน้าไปยังหมู่บ้านควั่นเขี้ยวอันสงบเงียบ ชาวบ้านและ
ครอบครัวผานไม่รู้เลยว่าความอันตรายที่ร้ายแรงที่สุดกำลังจะพรากทุกลมหายใจ
ของทุกคนไปในชั่วข้ามคืน

แสงจันทร์ซีดจางเหนือหมู่บ้านคว้นเซียวพลันมีดดับลงอย่างกะทันหัน
ท้องฟ้าเหนือหมู่บ้านพลันปรากฏสายสายอันสีม่วงคล้ำเต็มผืนฟ้าเข้าบดบัง
อากาศที่เคยเย็นสบายพลันหนักอึ้งและร้อนระอุในชั่วพริบตา

ยามนี้ร่างของนักพรตผู้คุมกฎกุยสิงลอยอยู่เหนือหมู่บ้าน ใบหน้าดูตื่นเรียบ
เฉย มันชูคอสนสบปฐพีขึ้นเหนือศีรษะ โชติรวนสีทองหม่นที่พันธนาการด้าม
ค้อนส่งเสียงดังเกรียวกราว อักขระยันต์แปดทิศโบราณบนหัวค้อนพลันสว่าง
วาว ปลดปล่อยแสงแห่งความตายเข้าสู่ใจมจิตวิญญาณของทุกชีวิตเบื้อง
ล่าง

“สยบ!”

กุยสิงตวาดออกมา ดวงตราหน้าค้อนกระแทกเข้าสู่ห้วงอากาศเบื้องหน้า
ราวกับตีลงบนทั้งเหล็กขนาดใหญ่

ติ๊งงงง!

เสียงกัมปนาทกึกก้องสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั้งฟ้าดิน คลื่นพลังสีม่วงคล้ำ
มหาศาลระเบิดออกจากหัวค้อน พุ่งดิ่งลงกระแทกใจกลางหมู่บ้านคว้นเซียว

ฝุ่นละอองฟุ้งกระจาย บ้านเรือนหลายหลังพังทลายในพริบตา แผ่นดินเริ่มปริแยกและยุบตัวลงราวมังกรปฐพีกำลังตื่นรนด้วยความเจ็บปวด

อึดใจต่อมา คลื่นพลังลึ่ม่วงพลันแปรเปลี่ยนเป็นค่ายกลสยบปฐพีขนาดใหญ่ ครอบคลุมทั้งหมู่บ้าน เส้นสายพลังสีทองหม่นพุ่งขึ้นจากพื้นดิน ถักทอเข้าด้วยกันเป็นตาข่ายขนาดใหญ่ที่กักขังทุกสรรพสิ่งไว้ภายใน ชาวบ้านในหมู่บ้านควั่นเขี้ยวที่สะดุ้งตื่น พยายามหลบหนี แต่กลับถูกพันธนาการไว้ด้วยโซ่ตรวนปราณที่ไร้สภาพ

กระบวนการรีดเค้นพลังธาตุชั้นรุนแรงที่สุดก็เริ่มต้นขึ้น

วืงงงง!

เสียงครางต่ำดังกังวานออกมาจากค่ายกล ลายยันต์แปดทิศโบราณบนพื้นดินเริ่มหมุนวนอย่างบ้าคลั่ง บีบคั้นและกระชากเอาพลังธาตุทองที่อยู่ใต้ดินและภายในร่างมนุษย์ออกมาอย่างเหี้ยมโหด

ชาวบ้านต่างกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส ร่างกายลั่นสะท้านรุนแรง ผิวพรรณกลายเป็นแห้งเหี่ยวและเปลี่ยนเป็นสีดำอย่างรวดเร็ว พลังธาตุทองอันน้อยนิดและพลังธาตุอื่นที่อยู่ในเลือดเนื้อและกระดูกถูกรีดเค้นออกมาเป็น

เส้นแสงสีขาว พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า ไหลผ่านก้อนสحابปฐพี และพุ่งตรงกลับไป
ระเบียงดารา

“อากกกก! ช่วยด้วย! เจ็บเหลือเกิน!”

เสียงร้องขอความช่วยเหลือดังระงมไปทั้งหมู่บ้าน แต่กลับไม่มีใครสามารถ
ขยับตัวได้ พลังชีวิตของพวกมันถูกดูดกลืนออกไปพร้อมพลังธาตุ จน
กลายเป็นเพียงซากศพที่แห้งเหี่ยวและแตกสลายเป็นฝุ่นผงเมื่อกระบวนการ
ดูดกลืนสิ้นสุดลง

กุยลิ่งลอยตัวเหนือค่ายกล จ้องมองความพินาศเบื้องล่างด้วยสายตาเย็นชา
มันสัมผัสได้ถึงพลังธาตุของมหาศาลที่พุ่งผ่านก้อนกลับไประเบียงดารา มุม
ปากปรากฏรอยยิ้มพึงใจ มันไม่สนใจว่าเสียงกรีดร้องที่เบื้องล่างนั้นคือเสียง
ของมนุษย์หลายร้อยชีวิตที่ถูกสังเวยให้กับความละโมภของสวรรค์

ขณะที่แทบทุกชีวิตในหมู่บ้านควั่นเขี้ยวตาสถูยสลายในค่ายกลเค้นพลังธาตุ
บ้านของฟานจิ้งหย่าซึ่งเผอิญตั้งอยู่ท้ายหมู่บ้านกลายเป็นจุดที่อยู่ขอบนอก
สุดของวงรัศมีค่ายกล

ท่ามกลางเสียงที่ดังสะท้อนเลื่อนลั่นราวแผ่นดินจะแยก ท้องฟ้าจะถล่ม ฝานเจิ้งหรงและหลันฮ่วยเหมย สะดุ้งตื่นขึ้นมาพบกับฝันร้ายที่ไม่เคยคาดคิด คานไม้บนเพดานบ้านลั่นโครมคราม ผุ่นผ่องรุ่งกราวลงมาพร้อมกับแรงกดดันมหาศาลที่มองไม่เห็น มันบีบอัดหน้าอกจนหายใจแทบไม่ออกและสูบเอาแรงในร่างออกไปอย่างรวดเร็ว

“ท่านพี่! เกิดอะไรขึ้น!” หลันฮ่วยเหมยเรียกเสียงหลง ร่างของนางลั่นเทา พลังธาตุในกายถูกกระชากอย่างรุนแรงจนนางแทบลั่นสติ

“ข้าไม่รู้! ไปหาเสี่ยวหยาก่อน!” ฝานเจิ้งหรงกัดฟันกรอด มันยันกายลุกขึ้นด้วยกำลังทั้งหมดที่มี พยุงกรรยาที่อ่อนแรง ทั้งคู่เดินโซซัดโซเซออกจากห้องด้วยความยากลำบากมุ่งหน้าไปยังห้องของบุตรสาวที่อยู่ติดกัน

แม้พลังของค่ายกลเค้นพลังธาตุจะมากมายมหาศาลจนทำให้ผู้ที่ตกอยู่ในค่ายกลไม่สามารถขยับตัวได้ ทว่ากฎเกณฑ์พื้นฐานของค่ายกลประเภท ‘รีดเค้น’ หรือ ‘สูบปราณ’ นี้ มีจุดที่อันตรายที่สุดเพียงจุดเดียวคือ ใจกลาง ซึ่งเป็นจุดที่ค้อนสยบปฐพีถูกปักลงไป ยิ่งห่างจากจุดศูนย์กลาง แรงบีบคั้นของปราณจะค่อยๆ เบาบางลงตามระยะทาง ดังนั้น ขณะที่คนที่ใจกลางค่ายกลถูกรีดพลังจนร่างสลายในพริบตา แต่ที่บ้านของฝานเจิ้งหยา พลังบีบคั้นนั้นยังอยู่ในระดับที่มนุษย์ที่มีจิตใจเข้มแข็งพอ จะ ‘ฝืน’ ขยับตัวได้ในเวลาสั้นๆ

ทั้งบ้านของนางอยู่ไกลร่อยต่อระหว่างแดนศาสตราดาราและแดนมังกรกลางพิภพ พลังในบริเวณนั้นจึงผันผวนและไม่เสถียร ค่ายกลของค้อนสยบ

ปฐพีถูกสร้างมาเพื่อรีดธาตุทองในแดนศาสตราคาราโดยเฉพาะ เมื่อมันแผ่พลังมาถึงขอบชายแดนซึ่งมีกลิ่นอายของธาตุดินจากแดนมังกรกลางพิภพมาปะปน พลังของค่ายกลจึงเกิดการ ‘เจือจาง’ และติดขัดเล็กน้อย รอยร้าวของค่ายกลนี้จึงเปิดโอกาสให้ครอบครัวฟานขยับตัวได้

อีกทั้งฟานจึงหยายังชอบไปนั่งที่สวนหลังบ้านและสื่อสารกับธรรมชาติบ่อยครั้ง ก็ทำให้ต้นไม้และมวลอากาศรอบๆ บ้านของนางมีความหนาแน่นของ ‘ปราณพิสุทธิ์’ มากกว่าที่อื่น พลังธรรมชาติเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นโล่และช่วยเบี่ยงเบนทิศทางของแสงสีม่วงและแรงกดดันจากค้อนสยบปฐพีไปทางอื่น

แต่เหนืออื่นใด เจตจำนงอันแน่วแน่คือพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด พลังนี้สามารถก้าวข้ามกฎเกณฑ์ของค่ายกลได้ชั่วคราว เมื่อรับรู้ได้ว่าบุตรสาวตกอยู่ในอันตราย สัญชาตญาณการปกป้องลูกทำให้ฟานเจ้หรงและหลันฮ่วยหมยก้าวข้ามความเจ็บปวดแค้นจะแหลกสลาย จิตใจที่มุ่งมั่นจะให้บุตรสาวรอดชีวิตนั้น ‘ทรงพลัง’ จนสามารถสร้างช่องว่างเล็กๆ ในค่ายกลได้ชั่วคราว

ทว่าทั้งหมดทั้งมวลนี้สามารถเกิดขึ้นได้เพียงระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น เพราะพลังดุดกสิ้นจากค่ายกลรุนแรงเกินกว่าที่สิ่งเหล่านี้จะต้านทานได้นาน

บทที่ 8 ฐลีแห่งความรัก

เมื่อเปิดประตูห้องเข้าไปแล้ว จึงได้เห็นฝานจิ้งหยานั่งนั่งตกตะลึงอยู่บนเตียง ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตื่นตระหนก นางเห็นเส้นสายพลังสีม่วงคล้ำนับพันหมื่นสายพุ่งแทรกผ่านผนังบ้านเข้ามาประหนึ่งอสรพิษที่หิวกระหาย พวกมันกำลังรัดรีร่างบิดามารดาของนางอยู่ นัยน์ตานางยิ่งหวาดกลัว นี่เป็นครั้งแรกที่นางเห็นอะไรที่น่ากลัวขนาดนี้

“เลี้ยวขวา!” ฝานเจิ้งหรงพุ่งเข้าไปอุ้มบุตรสาวมาไว้ในอ้อมกอด ความกดดันของค่ายกลสยบปฐพีทำให้มันเจ็บปวดจนแทบสิ้นสติ หากพยายามฝืนไว้

“ไปห้องเก็บแร่!” ฝานเจิ้งหรงบอกเสียงอ่อนระโหย เท้าพยายามก้าวให้เร็วขึ้น ขณะที่หั่นฮ่วยเหมยประคองตัวเองให้เดินตาม

ทั้งสองเดินมุ่งไปยังมุมหนึ่งของบ้าน ซึ่งเป็นทางลงสู่ ‘ห้องใต้ดินสำหรับเก็บแร่’

นี่เป็นพื้นที่ที่ขุดลึกลงไปใต้ดินและกรูด้วยหินเนื้อแข็ง เพื่อใช้เก็บแร่ที่ฝานเจิ้งหรงหามาได้ และเป็นจุดที่แข็งแรงที่สุดของบ้านหลังนี้ ฝานเจิ้งหรงออกแรงดึงประตูห้องใต้ดินที่อยู่ที่นี่จนเปิดออก

“ลงไป! ลงไปข้างใน!” ฝานเจิ้งหรงบอกและให้ฝานจิ้งหยาลงไปก่อนแล้วจึงหันมาดันหลังฮุ่ยเหมยให้ตามลงไป ตัวมันวิ่งท้ายสุดและหันมาปิดประตูไม้ นั้น ทันทีที่ปิดประตูลง พลังกดดันจากด้านบนก็ดูเหมือนจะเบาบางลงเล็กน้อย แต่มันยังไม่พอ เพราะบัดนี้แสงสีม่วงเริ่มลอดผ่านรอยแยกของประตูเข้ามา

ฝานเจิ้งหรงหันไปคว้าคอนเหล็กที่วางพิงผนังห้องใต้ดินไว้ สองแขนของมัน ลั่นสะท้าน ผิวหนังเริ่มแห้งเหี่ยวจากการถูกรัดพลัง แต่ดวงตาของมันกลับลุกโชนด้วยเจตจำนงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต

“ท่านพี่! จะทำอะไร!” หลันฮุ่ยเหมยร้องเรียกเมื่อเห็นสามีขยับตัวไปยืนใต้ช่องประตูลับ

“ข้าจะปิดตายที่นี่ เพื่อพวกเรา!” มันตะโกนกองพลางเงื้อมมือขึ้นสุดแรง ทบลงบนเพดานหินซึ่งเป็นพื้นของบ้านอย่างบ้าคลั่งด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มี

โพละ! โพละ!

เสียงคอนเหล็กกระทบหินดังสลับเสียงเสือนั่นของแผ่นดิน หินก้อนใหญ่เริ่มปริแยกและร่วงลงมา ฝานเจิ้งหรงใช้ไหล่และแผ่นหลังของตนเข้ายันหินก้อนแรกไว้เพื่อเป็นฐานให้ซากที่เหลือถล่มลงมาทับจนปิดทางเข้าออกได้จนมิด

“ท่านพ่อ! อย่า!” ฝานจึงหย่าหวีดร้อง น้ำตาไหลพราก นางเห็นร่างของบิดา ถูกเศษหินบาดจนเลือดอาบทั่วร่าง แต่มั่นกลับยิ้มให้นาง รอยยิ้มที่นุ่มนวลที่สุดเท่าที่นางเคยเห็นมา รอยยิ้มที่ยิ้มผ่านช่องว่างสุดท้ายที่เหลืออยู่ก่อนที่เศษหินจะถล่มลงมาปิด

“หลับตาเสียเสียเหวหยา พ่อไม่เป็นไร ไม่ว่าข้างบนจะเกิดอะไรขึ้น อย่าออกไป จนกว่าทุกอย่างจะสงบ” เสียงของฝานจึงทรงเริ่มขาดช่วงจากการถูกหินทับ และพลังที่ถูกสุมกสั่น

“พ่อ...รักเจ้านะ” ฝานจึงทรงบอกบุตรสาว และนั่นเป็นคำพูดสุดท้ายของมัน

โครม!

เพดานหินพังครืนลงมาปิดตายทางเข้าโดยสมบูรณ์ ทว่าความมืดมิดในห้องใต้ดินพลันถูกทำลายด้วยแสงสีม่วงที่เล็ดลอดตามรอยแยกของหินที่ถล่มลงมา หลันฮุยเหมยและฝานจึงหย่ารับรู้ได้ทันทีว่าพลังของแสงนี้หนักหน่วงรุนแรงยิ่งนัก หลันฮุยเหมยรวบรวมเรี่ยวแรงที่เหลือเพียงน้อยนิดโผล่เข้ากอดร่างของบุตรสาวไว้นั่น นางใช้ร่างของนางบังแสงสีม่วงนั้นไว้ พลังกระชิบที่ข้างหูของฝานจึงหย่าด้วยเสียงลั่นเครือ

“เสียวิทยา ด้านหลังห้องนี้...หลังแท่นวางแร่ มีทางออกเล็กๆ ที่พ่อของเจ้าทำไว้ เมื่อทุกอย่างสงบลง เจ้าออกไปทางนั้น วิ่งไปให้ไกลที่สุดหนีไปจากที่นี่”

ทันใดนั้นแสงสีม่วงคล้ำจากค่ายกลภายนอกก็สว่างวาบขึ้นถึงขีดสุด มันทะลวงผ่านซากปรักหักพังเข้ามา หลันฮ่วยเหมยรู้ดีว่าเวลาของนางใกล้หมดลงแล้ว นางหลับตาลงรวบรวมปราณธาตุและพลังชีวิตทั้งหมดในร่างกายสร้างข่ายพลังป้องกันอันบอบบาง โอบล้อมบุตรสาวที่อยู่ในอ้อมกอด

“แม่รักเจ้า...เสียวิทยาของแม่...” นางกระซิบบอกเป็นครั้งสุดท้าย

ฟานเจิ้งหย่าเปิดตากว้างท่ามกลางหยาดน้ำตาพร่างพรู ภาพที่ปรากฏในสายตากริดลึกเข้าไปในก้นบึ้งของจิตวิญญาณ ร่างของมารดาที่โอบกอดนางอยู่นั้นเริ่มแห้งเหี่ยวและปรากฏรอยแตกกร้าว ผิวพรรณกลายเป็นสีดำในชั่วพริบตา นางได้ยินเสียงหัวใจของมารดาที่หยุดเต้น แสงสีม่วงนั้นช่างโหดร้าย มันสุมกินทุกอย่าง ร่างของหลันฮ่วยเหมยค่อยๆ แตกสลายกลายเป็นผงฟุ้งต่อหน้าต่อตานางทีละน้อย...ทีละน้อย...จนกระทั่งความอบอุ่นสุดท้ายเลือนหายไป เหลือเพียงฝุ่นผงที่ร่วงลงกับพื้น

ไม่เพียงเท่านั้น แร่ธาตุหายากนับร้อยก้อนที่ฟานเจิ้งทรงสะสมมาเพื่อสร้างรากฐานให้บุตรสาว บัดนี้พวกมันแตกสลายกลายเป็นผงละเอียด พวกมันกลายเป็น ‘โล’ สุดท้ายที่ช่วยดูดซับความคลุ้มคลั่งของแสงสีม่วงนั้นแทนร่างเล็กๆ ของนาง

ไม่กี่จิตใจ แสงสีม่วงก็ดับวูบลง ความเงิบงันที่น่าหวาดกลัวและความมืดมิด ที่มองไม่เห็นสิ่งใดก็เข้าปกคลุมห้องใต้ดินแห่งนี้

ผานจิ้งหยาขึ้นนั่งค้ำก่อนจะค่อยๆ ทრุดฮวบลงอย่างหมดสิ้นเร็วแรง นาง อยู่เพียงลำพังในห้องใต้ดินที่ว่างเปล่าและมีมืดมิด ไม่มีร่างของบิดาที่ยืน เพดานหินไว้ ไม่มีร่างของมารดาที่เคยโอบกอด มีเพียงกองฝุ่นผงละเอียดที่ ทั้บถมอยู่บนพื้นดิน และนางไม่อาจแยกออกได้เลยว่าเศษฝุ่นใดคือบิดา มารดาที่สละชีวิตเพื่อนาง

นางรอดชีวิตมาได้บนกองเถ้าถ่านของคนทีรักนางที่สุด รอดมาได้ด้วยความ รักที่ยิ่งใหญ่กว่ากฎเกณฑ์ใดๆ ของสวรรค์ แต่สิ่งที่เหลือทิ้งไว้กลับมีเพียงธาร น้ำตาที่ไหลทะลักไม่จบสิ้นในห้องใต้ดินที่ว่างเปล่าและมีมืดมิดแห่งนี้

ในใจของผานจิ้งหยาเวลานี้ไม่ได้เป็นบทเพลงอีกต่อไป แต่คือความว่างเปล่า ที่หนาวเหน็บถึงก้นบึ้งของจิตใจ พลังเจตจำนงพุทธะและหนี่วในร่าง ลั่นสะเทือนอย่างรุนแรงเป็นครั้งแรก ความเสียใจมากมายมหาศาลปกคลุม จิตใจของนาง

ความมืดมิดในห้องใต้ดินนั้นเย็นเยียบและหนักอึ้งราวกับผ่านกาลเวลามานับ พันปี ผานจิ้งหยานั่งขดตัวอยู่บนพื้นดินที่เต็มไปด้วยฝุ่นผง มือเล็กๆ สองข้าง พยายามกอบโกยฝุ่นผงบนพื้นขึ้นมาแนบอก นางสะอึกสะอื้นรำไห่อย่างไร้สติ

น้ำตาแต่ละหยดที่ร่วงหล่นลงบนกองฝุ่นนั้นราวกับจะพยายามประสานมันให้กลับมาเป็นร่างของบิดามารดาอีกครั้ง

แต่ไม่มี... ไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวความอบอุ่นที่นางคุ้นเคย

นางร้องไห้จนกระทั่งความเจ็บปวดกลายเป็นความซาซิบ และความซาซิบกลายเป็นความว่างเปล่า เมื่อน้ำตาเหือดแห้งไปจนหมดสิ้น เด็กหญิงก็นั่งนิ่งอยู่อย่างนั้นเนิ่นนานประหนึ่งรูปปั้น ท่ามกลางความเจ็บปวดที่ได้ยินแม่กระทั่งเสียงหัวใจที่เต้นอย่างรวดเร็วของตัวเอง

ในมโนสำนึกที่เคยสงบนิ่ง พลันเจตจำนงพุทธะและหนีวากลับสั่นสะเทือนรุนแรงจนเกิดเป็นพายุคลั่งอยู่ภายใน แต่มันเป็นพายุที่หนาวเหน็บถึงกระดูก ความเสียใจมหาศาลผลักดันให้พลังสีเทาและขาวพุ่งพล่านไปตามเส้นชีพจร แต่นางไม่มีแก่ใจจะใส่ใจ

เสี้ยวหยด ร่วงไปให้ไกลที่สุด หนีไปจากที่นี่

เสียงกระซิบของมารดาดังขึ้นในความทรงจำประดุจแสงเทียนที่จุดขึ้นในความมืด ฟานจึงหยาดค่อยๆ ขยับตัวอย่างยากลำบาก ร่างกายของนางหนักอึ้งเหมือนถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวนหนาหนัก นางค่อยๆ ลุกขึ้นยืนอย่างอ่อนแรง

แม้ดวงตาจะมองไม่เห็นสิ่งใดในความมืดมิดสนิทแห่งนี้ แต่ความรู้สึกสัมผัส
ของนางกลับเฉียบคมขึ้นอย่างน่าประหลาด นางไม่ได้ใช้ตาดู แต่ใช้ 'ใจ'
สัมผัสถึงร่องรอยพลังที่ยังหลงเหลืออยู่อย่างบางเบา

ตรงนี้...คือกองฝุ่นผงจากร่างมารดาที่เคยโอบกอดนางไว้ ฝานจึงหยาก้มลง
โชกศีรษะคำนับสามครั้ง พลังจิตจำ 'กลิ่นไอ' ของความรักของมารดาที่ไม่มี
วันลบเลือนไปจากจิตวิญญาณของนาง ร่างเล็กค่อยๆ ลุกขึ้นและเดินตรงไป
ข้างหน้า

ตรงนี้...คือจุดที่บิดायันเพดานหินไว้เพื่อนาง นางยื่นมือไปสัมผัสก้อนหินที่
ถล่มลงมา สัมผัสได้ถึงไออุ่นจางๆ ของเจตจำนงอันเข้มแข็งที่ยังไม่จางหายไป
จากเนื้อหิน

บทที่ 9 โลกกว้างไร้อ้อมกอด

ผานจิ้งหยาสูดลมหายใจเข้าลึก ความว่างเปล่าที่หนาวเหน็บค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความเด็ดเดี่ยวและเข้มแข็ง นางเริ่มเคลื่อนไหว คลำทางไปตามผนังหิน นิ้วมือสัมผัสได้ถึงความสากของผนังห้องใต้ดิน นางมุ่งหน้าไปที่ด้านหลังห้องตามคำของมารดา คลำทางไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมือไปสัมผัสเข้ากับแท่นวางแร่ที่บัดนี้เหลือเพียงฝุ่นผงกองหนึ่ง

เด็กหญิงคลำหาอีกครู่ใหญ่ จนกระทั่งปลายนิ้วสัมผัสได้ถึง ‘รอยต่อ’ ของแผ่นหินที่ดูผิดแผกไปจากส่วนอื่น นางออกแรงผลักมันออกเบาๆ พลันมีอากาศเย็นจากภายนอกพุ่งผ่านเข้ามาปะทะใบหน้า พร้อมกับทางออกเล็กๆ ที่มีแสงสลัวเล็กน้อยทอดยาวสู่ภายนอก

ผานจิ้งหย่าหันกลับไปมองความมืดเบื้องหลังเป็นครั้งสุดท้าย นางไม่ได้เอ่ยคำลา เพราะคำว่า ‘ลา’ มันสิ้นเกินไปสำหรับความรักที่บิดามารดามอบให้

“ข้าจะจดจำ...ทุกสิ่ง...ทุกผงธุลี” นางพึมพำแผ่วเบาอย่างเศร้าหมอง ก่อนจะแทรกตัวผ่านช่องทางลับนั้นออกไปสู่โลกกว้าง โลกที่บัดนี้ไร้ซึ่งอ้อมกอดของบิดามารดาไปตลอดกาล

ออกมาได้แล้ว ฝานจึงหย่าต้องหยีตาและหลับตาลงชั่วคราวเพื่อให้สายตาชินกับแสงสว่าง ครู่หนึ่งจึงค่อยลืมตาขึ้น ทว่าแสงอาทิตย์ที่นางเคยสัมผัสได้ถึงความอบอุ่น บัดนี้กลับให้ความรู้สึกหนาวเหน็บเสียดแทงไปทั้งใจ ภาพเบื้องหน้าคือความเจียบงันที่น่าสยดสยองยิ่งกว่าเสียงกรีดร้องใดๆ

หมู่บ้านควั่นเขี้ยวอันเป็นบ้านที่เกิดและเติบโตมา ที่เคยมีเสียงพูดจาของคนในหมู่บ้าน เสียงค้อนกระทบทั่ง เสียงหัวเราะของผู้คนในหมู่บ้าน และควันไฟที่โรงตีเหล็กที่ลอยจากหลังคาบ้าน...บัดนี้ไม่มีอีกต่อไป

สภาพหมู่บ้านเบื้องหน้าไม่ต่างจากนรกที่มอดไหม้จนเหลือเพียงขี้เถ้า ไม่มีบ้านเรือนหลังใดเหลือเป็นรูปร่าง สิ่งที่เคยเป็นที่พักพิงถูกบดขยี้จนกลายเป็นซากปรักหักพังสีดำสนิท แผ่นดินแตกกระแหง รอยแตกร้าวของแผ่นดินเป็นร่องลึกทั่วทุกทิศทาง

ที่น่าเศร้าที่สุดคือ ‘ร่องรอยของชีวิต’ บนพื้นดินแห้งแล้ง นางเห็นกองฝุ่นผงสีดำรูปทรงประหลาดกระจัดกระจายไปทั่ว บางกองมีลักษณะคล้ายคนกำลังวิ่งหนี บางกองคล้ายแม่ที่โอบกอดลูก และบางกองคล้ายคนคุกเข่าอ้อนวอนต่อสวรรค์ ทุกชีวิตเหลือเพียงฝุ่นผงที่ลมพัดเพียงนิดก็พร้อมจะสูญสลายไปตลอดกาล

ฝานจึงหย่านิ่งงันกับภาพตรงหน้า นางไม่เข้าใจเลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับหมู่บ้านของนาง ภาพเบื้องหน้าบอกนางว่าเกิดมหันตภัยอะไรสักอย่าง มหันตภัยที่คร่าชีวิตผู้คนไปหลายร้อยชีวิตในคราวเดียว

เด็กหญิงหันหลังกลับไปมองที่ที่เคยเป็นบ้านของนาง โรงตีเหล็กที่บิดาเคย
ภาคภูมิใจ บัดนี้พังครืนลงมา บ้านอันอบอุ่นของนางกลายเป็นเพียงเศษซาก
ที่กองทับถมกัน

“ท่านพ่อ...ท่านแม่...” นางครางเรียกออกมาด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง น้ำตาที่
เคยคิดว่าเหือดแห้งไปแล้ว พรุ้งพรุ้งอีกหนดุษฐานบพทลาย

ร่างเล็กคุกเข่าลง สองมือเล็กของนางพยายามไถ่ถอนจากกองซากบ้าน
ตนเองขึ้นมา แต่เพียงสายลมยามสายพัดผ่าน ก็หอบเอาธุลีเหล่านั้นปลิวว่อน
แล้วกระจายหายไปในาอากาศต่อหน้าต่อตา ประหนึ่งสวรรค์จงใจลบทุก
ร่องรอยที่ยืนยันว่าสถานที่ที่นางรักที่สุดและคนที่รักนางที่สุดในชีวิตเคยมี
ตัวตนอยู่บนโลกใบนี้

เด็กหญิงแหม่มมองท้องฟ้าราวกับพยายามมองหาใครสักคนที่สามารถช่วย
บิดามารดาของนางได้ หากท้องฟ้านั้นใสกระจ่างอย่างไ้ม่แยแสนาง
แสงอาทิตย์ยังคงส่องสว่างประหนึ่งว่าไม่มีเรื่องเลวร้ายใดเกิดขึ้น ฟานจึงหย่า
นั่งอยู่เพียงลำพังท่ามกลางสุสานที่ไร้หลุมศพ ไร้เสียงนก ไร้เสียงแมลง แม้แต่
มดตัวเดียวก็ไม่เหลือรอดจากความอามืดของมหันตภัยนี้

นางก้มมองมือที่สิ้นเทาของตนเอง มือที่เคยจับค้อนเคียงข้างบิดา มือที่เคย
จุ่มน้ำย้อมผ้าเคียงข้างมารดา บัดนี้มันว่างเปล่าและเต็มไปด้วยรอยขีดข่วน
จากเศษหิน

ความโศกเศร้าอันไร้สิ้นสุดบีบคั้นดวงจิตจนนางแทบกระอักโลหิตออกมา เจตจำนงพุทธะในร่างสันตะทานรุนแรงเมื่อเผชิญพบความเศร้าโศกที่ลึกซึ้ง เกินกว่ามนุษย์จะทานทน ฝานจึงหยายกมือขึ้นปิดหน้าตนเอง นางร้องไห้ สะอึกสะอื้นอีกครั้ง ยามนี้นางมีเพียงความเจ็บและน้ำตาเป็นเพื่อน

ฝานจึงหยาร้องไห้อยู่ยาวนานไม่น้อยกว่าจะหยุดร้องให้ได้ เด็กหญิงใช้แขนเสื้อ เช็ดน้ำมูกน้ำตาจนแห้งก่อนจะเหลียวมองรอบตัว ความรู้สึกมืดแปดด้าน พลันบังเกิด นางไม่รู้ว่าตนเองสมควรทำอะไร ต้องไม่ลืมว่านางยังเป็น เพียงเด็กหญิงที่อายุยังสิบเอ็ดปีเท่านั้น เด็กวัยนี้ยังต้องอาศัยและพึ่งพาบิดา มารดา แต่สวรรค์กลับให้ฝานจึงหยาดต้องพึ่งพาตนเอง

นั่งนิ่งอีกครู่ใหญ่จึงค่อยนึกขึ้นได้ นางมองไปทางทิศตะวันตก...ทิศที่บิดาเคย บอกว่ามีเทือกเขาสูงเสียดฟ้าและเป็นที่อยู่ของเหล่า ‘ผู้บำเพ็ญตน’ แม้นางไม่ รู้จักเส้นทาง แต่ก็รู้ว่าตนเองไม่อาจอยู่ที่หมู่บ้านคว้นเขี้ยวนี้ต่อไปได้ ฝานจึงหยายาค่อยๆ ลุกขึ้นและเดินไปทางทิศตะวันตกนั้น

ท่ามกลางป่าเขาที่ดูเหมือนจะกว้างใหญ่ไร้สิ้นสุด ฝานจึงหยาดเดินไปตาม เส้นทางที่เคยติดตามบิดามาซุดหาแร่ เถ้าเหล็กๆ ของนางจมลงในดินที่แฉะชื้น พื้นดินที่นางเหยียบย่ำบัดนี้ให้ความรู้สึกต่างจากยามที่เดินตามหลังบิดาโดย

สิ้นเชิง มันเย็นเยียบ อ่างว้าง เปลาเปลิยว และเต็มไปด้วยอันตรายที่พร้อมจะ
กลืนกินนางได้ทุกเมื่อ

วันแรก กิ่งไม้ ใบไม้ และใบหญ้าที่คมกริบเริ่มขีดข่วนตามแขนขา เสื้อผ้าของ
นางที่หล่นฮวบเหมยเคยปะ चुनให้ เริ่มขาดวิน เสื้อผ้าที่เคยอบอุ่นกลับกลายเป็น
เครื่องตอกย้ำความโศกเศร้า ทุกครั้งที่เสื้อผ้าเกี่ยวติดกับกิ่งไม้ เด็กหญิงรู้สึก
ราวกับว่าความทรงจำเกี่ยวกับมารดาที่กำลังถูกระชากหายไปทีละน้อย ทีละ
น้อย

ยามตะวันตกลับขอบฟ้า ป่าที่เคยดูร่มรื่นในตอนกลางวันแปรเปลี่ยนเป็นความ
มืดที่ราวจะกดทับทุกลมหายใจ ฝานจึงหย่าเลือกโคนต้นไม้ใหญ่ที่มีราก
ขรุขระเป็นที่นอน นางขดตัวและกอดเข้าตนเองไว้แน่น ในใจหวอนึกถึงความ
อบอุ่นจากอ้อมกอดของบิดามารดาที่ไม่มีอีกต่อไป

ความหวาดกลัวคืบคลานมาพร้อมกับเสียงนกเค้าแมวที่กรีดร้องและเสียง
กรอบแกรบของใบไม้แห้ง ทุกครั้งที่มิมีเสียงกิ่งไม้หล่นลงพื้นดังลั่นในความมืด
และเงียบของป่า ฝานจึงหย่าจะสะดุ้งสุดตัว ดวงตาที่บวมช้ำเบิกกว้าง
พยายามมองฝ่าความมืดออกไปเพราะเกรงว่าจะมีสัตว์ร้ายหรืออสูรกายใน
เรื่องที่เคยได้ฟังโผล่ออกมาทำร้ายนาง

เสียวหย่า...ไม่ต้องกลัวนะลูก พ่ออยู่ที่นี่ แม่ก็อยู่ที่นี่

เสียงที่เคยปลอบประโลมในยามฝันร้าย บัดนี้มีเพียงเสียงลมพัดผ่านยอดไม้ ผ่านจิ้งหยาดนอนหลับๆ ตื่นๆ ความเหนื่อยล้าทางกายทำให้หนังตาปิดลง แต่ความกระวนกระวายทางใจจุดนางให้ตื่นขึ้นมาทุกครั้งชั่วยาม นางได้ยินเพียงเสียงหายใจแผ่วเบาของตนเอง เป็นเพียงเสียงชีวิตเดียวที่อยู่ในความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวของป่าแห่งนี้

หยาดน้ำค้างยามดึกหยดลงบนแก้มที่มอมแมม แต่นางไม่คิดปัดออก ความโดดเดี่ยวที่หนาวเหน็บไปทั้งร่างกายและจิตใจทำให้เด็กหญิงตระหนักว่าความสุขที่นางเคยได้รับได้หายไปแล้ว และโลกนี้ช่างใหญ่โตและโหดร้ายเกินกว่าที่นางจะจินตนาการได้

เมื่อเข้าสู่วันที่สอง ความหิวโหยเริ่มคืบคลานเข้ามา แต่มั่นกลับเบาบางอย่างน่าประหลาดเมื่อเทียบกับความปวดหนึบในอก เด็กหญิงยื่นมือไปเด็ดผลไม้ป่าสีคล้ำที่ดูประหลาด แม้มันจะดูไม่น่ารับประทาน แต่นางจำได้ว่าบิดาเคยบอกว่ามันไม่มีพิษ สามารถรับประทานแก้หิวได้ นางหยิบใส่ปากแล้วเคี้ยวรสชาติฝาดเผื่อนและขมปร่าที่ติดลิ้นชวนให้อยากคายทิ้ง แต่นางจำต้องกลืนมันลงไป

ถึงยามค่ำคืน ผ่านจิ้งหยา ยังคงอาศัยโคนไม้ใหญ่เป็นที่หลบนอน นางเคยคิดจะปีนขึ้นไปนอนบนกิ่งไม้ แต่ก็จนใจตรงที่ต้นไม้ช่างสูงนัก ผิวต้นไม้ก็ไม่มีสิ่งใดให้นางเกาะเพื่อปีนขึ้นไป นางจึงจำต้องนอนที่โคนต้นด้วยทั้งหวาดกลัวและหวาดระแวง

วันที่สามของการเดินทาง ผ่านจิ้งหยา ยังคงเดินทางในลักษณะนี้และอาศัย
ผลไม้ป่าประทังชีวิตตลอดการเดินทาง

บทที่ 10 พลังที่หลับใหล

ล่วงเข้าสู่วันที่สี่ถึงวันที่หก ร่างกายของเด็กหญิงก็มาถึงขีดจำกัดที่มนุษย์ทั่วไปจะทานทนได้ แก้มของนางตอบลงจนเห็นโหนกแก้มชัดเจน ดวงตาที่เคยสุกใสกลายเป็นลึบโป้และหม่นแสงด้วยความอ่อนล้าจากการนอนไม่เต็มอิ่ม ทุกก้าวที่เหยียบลงบนพื้นดิน แผลวเบาราร่างนั้นไร้น้ำหนัก ทว่าแม้ร่างกายจะอ่อนล้าอย่างยิ่ง แต่พลังที่หลับใหลอยู่ในก้นบึ้งของจิตวิญญาณกลับเริ่ม ‘ตื่นรู้’ เพื่อรักษาชีวิตของภาชนะศักดิ์สิทธิ์นี้ไว้

แม้สติสัมปชัญญะจะพร่าเลือน แต่ฝานจิ้งหยากลับไม่เคยหลงทิศ นางมองเห็น ‘เส้นสายแห่งแรงสั่นสะเทือน’ ของธาตุทั้งห้าที่ไหลเวียนในอากาศ สีเขียวอ่อนของไม้ สีน้ำตาลของดิน และสีฟ้าของน้ำ เส้นสายเหล่านี้ถักทอเป็นเข็มทิศที่มองไม่เห็น คอยนำทางให้นางเสี่ยงผ่านดงหนามพิษหรือหลุมพรางธรรมชาติได้อย่างอัศจรรย์ ทุกครั้งที่นางจะก้าวพลาด พลังธาตุดินใต้ฝ่าเท้าจะดูเหมือนหนาแน่นขึ้นรองรับน้ำหนักของนางไว้ประดุจมือของบิดาที่คอยประคองไม่ให้บุตรสาวล้มลง

ในวันที่ห้า นางเผชิญหน้ากับลำธารกว้างที่น้ำไหลเชี่ยว น้ำเย็นจัดจากยอดเขาพัดพากิ่งไม้ใหญ่หักโค่นลอยมาอย่างรวดเร็ว ฝานจิ้งหยาที่เดินเหม่อลอย

ก้าวลงไปในกระแสน้ำนั้น ทว่าแทนที่ร่างซุบผอมจะถูกพัดพาไป กระแสน้ำที่ปะทะร่างของนางกลับ ‘แยกออก’ อย่างนุ่มนวล แรงผลักของสายน้ำกลายเป็นเพียงสัมผัสแผ่วเบา นางรู้สึกเหมือนมีมวลอากาศอบอุ่นโอบรอบร่างและพุงไว้ ค่อยๆ พานางเดินข้ามโขดหินไปได้อย่างมั่นคงราวเดินอยู่บนทางราบ

สิ่งที่น่าอัศจรรย์ที่สุดคือ ยามที่นางเดินผ่านเขตหวงแหนของเหล่าสัตว์ร้าย ในพุ่มไม้มีดวงตาสีเหลืองของเลื้อยลวดลายพาดกลอนตัวเชื่องและหมาป่าจอมมองเหยื่อที่ดูอ่อนแอตัวนี้อย่างหิวกระหาย ทว่าทันทีที่นางก้าวเท้าเข้าไปในรัศมีกลิ่นไอจากดวงจิตที่เคร่าโคกเสียใจถึงขีดสุดของนางกลับแผ่ซ่านออกมาเป็นละอองแสงสีขาวนวลที่ตาคนมองไม่เห็น

ไอพลังอันพิสุทธิ์นี้กดข่มสัญชาตญาณดิบของสัตว์ป่าไว้ในทันที เลื้อยที่กำลังจะกระโจนเข้าไป ตัวสั่นสะท้านและหมอบราบลงกับพื้นดิน หมาป่าที่แยกเขี้ยวขู่ปล้นก้มหัวลงติดดิน พวกมันสัมผัสได้ถึงพลัง ‘ปฐมเทพบรรพกาล’ ที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่กฎเกณฑ์ของป่าจะต้านทานได้ ฝานจึงหยาดินผ่านพวกมันไปโดยไม่ทันสังเกตเห็น ราวกับนางกำลังเดินอยู่ในมิติที่มีเพียงนางและเส้นทางสู่ทิศตะวันตกเท่านั้น

ทุกอย่างก้าวของนางกลายเป็นการขัดเกลา ‘กายาห้ำสี’ ที่ผ่านความทุกข์ทรมานอันไม่ควรที่เด็กหญิงวัยสิบปีควรเผชิญ ยิ่งร่างเนื้ออ่อนแอลงเพียงใด พลังแห่งเจตจำนงพุทธะก็ยิ่งฉายชัดขึ้นเพียงนั้น

ล่องเข้าสู่วันที่เจ็ด ฝานจิ้งหยาก็โซซัดโซเซมาถึงเชิงเขาเมฆาคัลลอย อันเป็นที่ตั้งของสำนักเซียนแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่บนยอดเขานี้

สภาพของฝานจิ้งหยาในยามนี้ดูน่าเวทนายิ่งนัก ผมเผ้าที่เคยถูกลมราดักเปื้อนให้อย่างเรียบร้อยบัดนี้ยุ่งเหยิงเต็มไปด้วยเศษใบไม้ เสื้อผ้าบางส่วนขาดวิ่น มองแทบไม่เห็นสีสันทัน ร่างกายผ่ายผอม หน้าตาสกปรกมอมแมม กลิ่นเหม็นหึ่งไปทั่วตัว เรียกได้ว่าสภาพไม่ต่างจากขอทานข้างถนน

นางคลานขึ้นบันไดหินที่ลาดชันทีละขั้น นิ้วมือเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยแผลขีดข่วนเล็กๆ จิกเกร็งลงบนเนื้อหิน ทิ้งรอยเลือดจางๆ ไว้ตามทางที่นางผ่านไป ความโชคดียามนี้ของนางคือบันไดชันแห่งนี้มีเพียงยี่สิบขั้น นางจึงตั้งใจขึ้นมาได้

ที่ลานกว้างหน้าประตูสำนักแห่งนี้ มองเห็นป้ายชื่อสำนักนาม ‘เมฆาคัลลอย’ อันเป็นชื่อเดียวกับภูเขานี้ ยามนี้ที่หน้าประตูสำนัก เต็มไปด้วยเหล่าบุตรหลานตระกูลมั่งคั่งในชุดผ้าไหมชั้นดีที่เดินทางมารับการคัดเลือกเป็นศิษย์ประจำปี เสียงพูดคุยหัวเราะโอ้อวดตนดังเข้าหูของฝานจิ้งหยาเป็นระยะ

“ดูนั่นสิ! สำนักเมฆาคัลลอยรับสมัครขอทานตั้งแต่เมื่อใดกัน”

“กลิ่นสาบสาบของนางช่างอัปมงคลนัก รีบไล่นางไปเสีย ก่อนที่ผู้อาวุโสจะออกมา”

เสียงพูดของผู้คนที่มาชุมนุมดังเข้าหูนางแต่เด็กหญิงไม่ได้สนใจ นางพยายามยันกายลุกขึ้นยืนด้วยเรี่ยวแรงน้อยนิด ก่อนจะตั้งใจเดินไปยืนต่อแถวที่ผู้คน

เข้าแถวรอเพื่อตรวจวัดรากวิญญาณ ผู้คนที่เข้าแถวอยู่ต่างมีท่าที่รังเกียจ
นางและขยับออกห่าง

เสียงฮือฮาดังขึ้นรอบด้านเมื่อได้เห็นใครสักคนวัดระดับแล้วได้ระดับ ‘สี่สดีโส’
ทั้งยังมีคนที่วัดได้ระดับ ‘สองสี่’ ถึงสามคน

แถวค่อยๆ เลื่อนไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมาถึงฟานจิ้งหย่า ศิษย์ที่ทำหน้าที่
ตรวจวัดรากวิญญาณหันมามองนางก่อนจะมีสีหน้ารังเกียจให้เห็นชัดเจน
มันยังย่นจมูกพลงโบกมือไล่อากาศที่เหม็นสาบจากตัวเด็กหญิง

“บอกชื่อและอายุมา” ศิษย์ที่ทำหน้าที่ตรวจวัดรากวิญญาณบอกเสียงห้วน

“ฟานจิ้งหย่า อายุสิบปีหกเดือน” เด็กหญิงบอกเสียงเบาและแหบแห้ง

ศิษย์ผู้นั้นจดชื่อและอายุของนางลงไปในสมุด แล้วจึงหยิบคิลาสีเทาขนาดราว
หนึ่งฝ่ามือที่ใช้ตรวจปรมาณมาวางบนฝ่ามือตนเอง นี่คือนิลาตรวจปรมาณของ
สำนักเมฆาคัลลอย มันแตกต่างจาก ‘คิลาเบญจธาตุ’ ที่นักพรตฉินอิงใช้ที่
หมู่บ้านควันเซียวอย่างสิ้นเชิง

นิลาตรวจปรมาณเป็นก้อนหินรูปทรงไข่ เนื้อหินกึ่งโปร่งแสง พื้นผิวเป็นสีเทา
ขุ่นดูขมหมอก และสลักอักขระยันต์ขนาดจิ๋วอยู่โดยรอบ อักขระยันต์นี้เป็น
ตราประทับของสำนักเมฆาคัลลอย ทำหน้าที่เป็น ‘ตัวกรอง’ เพื่อคัดเลือก
เฉพาะพลังที่สอดคล้องกับวิถีของสำนักเท่านั้น ภายในเนื้อหินดูเหมือนมีกลุ่ม
ควันหมุนวนอยู่ตลอดเวลา เมื่อสัมผัสจะรู้สึกถึงความเย็นจัดที่ซึมลึกเข้าสู่
ผิวหนัง

หากผู้ทดสอบมีปราณมากพอ ศิลานี้จะไม่พุ่งเป็นเสาส่งเหมือนศิลาเบญจ
ธาตุ แต่จะ ‘เปลี่ยนสีเนื้อหินจากภายใน’ เช่น หากมีธาตุไฟ เนื้อหินจะ
กลายเป็นสีแดงใสราวทับทิม หากมีธาตุน้ำจะกลายเป็นสีน้ำเงินเข้มดุจน้ำใน
มหาสมุทร

“วางมือลงไป ถ้าเจ้าไม่มีพลัง ข้าจะได้บันทึกชื่อว่า ‘ขยะ’ แล้วไล่หัวไปเสีย”
มันบอกด้วยท่าที่ไม่พอใจ

ฝานจิ้งหยายักษ์หน้าและวางมือลง เด็กหญิงรู้สึกได้ถึงแรงดึงดูดประหลาด
จากศิลานั้น ทว่ามันช่าง ‘เบาบาง’ และ ‘หายากระด้าง’ เกินกว่าจะกระตุ้น
เจตจำนงพุทธะและพลังแห่งนางได้ พลังบรรพกาลในตัวนางยังคง
สงบนิ่งดุจมหาสมุทรที่ลึกล้ำเกินกว่าไม้บรรทัดสั้นๆ ของสำนักเมฆาคล้อยจะ
หยั่งถึง

หนึ่งจิตใจ...

สองจิตใจ...

ศิลาตรวจปราณยังคงไร้การตอบสนอง มันไม่ตอบสนองต่อพลังของ
เด็กหญิงเพราะศิลานี้ถูกตั้งค่าให้ตอบสนองต่อปราณใน ‘วิถีมनुषย์’ เท่านั้น
แต่พลังของฝานจิ้งหยาคือ ‘ปฐมเทพบรรพกาล’ อันอยู่ในขั้นสูงสุดของ ‘วิถิ
เทพ’ ซึ่งมีความลึกล้ำเกินกว่าอักขระบนหินจะรับรู้ได้

ประการต่อมาคือ เวลานี้จิตใจของฝานจิ้งหยาดกอยู่ในความเศร้าโศก จิต
ของนางจึง ‘ปิดตาย’ โดยสัญชาตญาณ เจตจำนงแห่งพุทธะและพลังแห่งนาง

วาจึงหดตัวกลับไปอยู่ที่แก่นกลางของดวงจิต รวมน้ำในมหาสมุทรที่กลายเป็นน้ำแข็ง ศิลตรตรวจปราณที่พยายามตรวจหาอย่างผิวเผินจึงพบเพียงความว่างเปล่า

กล่าวให้ชัดก็คือ หากศิลาเบญจธาตุคือไม้บรรทัดที่สั้นเกินไป ศิลตรตรวจปราณนี้ก็คือ ‘แว่นสายตาที่มองได้เพียงสี่เดียว’ มันจึงมองไม่เห็นความหลากหลายลุ่มลึกอันมหาศาลที่ซ่อนอยู่ในตัวขอมาน้อยนี้

ควรทราบว่า ‘วิถีมุขย’ คือ ‘ระดับปราณหกชั้น’ ที่มนุษย์ใช้เพื่อฝึกฝน ให้กลายเป็น ‘เซียน’ วิธีนี้เน้นการฝึกฝนจาก ‘ภายนอกเข้าสู่ภายใน’ เริ่มจากการเคี้ยวรำร่างกายไปจนถึงการรวมเป็นหนึ่งกับธรรมชาติ วิถีมุขยประกอบด้วยระดับปราณหกชั้นคือ ปฐมชำระกาย สะสมปราณธาตุ สร้างฐานรากวิญญาณ หลอมดวงจิตอมตะ จุตวิญญาณสวรรค์ และก้าวข้ามทุกข์เชิง

ขณะที่ ‘วิถิเทพ’ คือลำดับขั้นของผู้ที่ก้าวพ้นความเป็นมนุษย์ไปสู่การเป็น ‘เทพ’ วิธีนี้เน้นการ ‘ถือครองอำนาจและกฎเกณฑ์’ ยิ่งระดับสูงเท่าใด ก็ยิ่งเข้าใกล้แก่นแท้ของจักรวาลมากเท่านั้น วิถิเทพประกอบด้วยระดับปราณเพียงห้าขั้นคือ เทพสถาปนา เซียนทองอมตะ พรหมลิขิตปัญญา มหาเทพนิรันดร์ และปฐมเทพบรรพกาล

บทที่ 11 พยานคนสุดท้ายแห่งหมู่บ้านควัน

เชียว

“หึ! ก็แค่ขยะจริงๆ” คิษย์ที่ตรึงจิตแต่คนเสียง พลังหยิบพู่กันขึ้นมาขีดฆ่าชื่อนางออกไป “ไร้รากวิญญูณ ไร้พรสวรรค์ ร่างกายอ่อนแอจนแทบจะตายวันตายพรุ่ง เจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะยืนอยู่บนบันไดขั้นแรกของสำนักเราด้วยซ้ำ!”

เหล่าลูกหลานตระกูลสูงที่ยืนรออยู่พากันหัวเราะรำ บางคนใช้พัดบังจมูก พลังส่งสายตารังเกียจมาให้นาง

ใบหน้าของฟานจิงหย่าซีตึงเครียดกว่าเดิม ความหวังที่จะมาพึ่งพิงสำนักเซียนแห่งนี้เพื่อเป็นที่อยู่ที่กิน พังทลายลงในพริบตา อันที่จริงนางรู้ตัวดีอยู่แล้ว แต่ก็แค่คาดหวังเล็กน้อยว่าห่างจากการวัดระดับเมื่อครั้งก่อนนั้น พลังของนางน่าจะดีขึ้นบ้าง ไม่คิดว่าถึงกับไม่มีอะไรดีขึ้นเลย ในใจได้แต่คิดว่าตนเองคงต้องกลับเข้าป่าและอาศัยกินผลไม้ในป่าต่อไป เพราะยามนี้นางไม่มีที่ไปแล้วจริงๆ

เด็กหญิงก้มหน้าอย่างยอมรับหากเต็มไปด้วยความขมขื่น ก่อนสะอื้นตื้นขึ้นมา จุกที่ลำคอก่อนจะพยายามกลั้วกลืนลงไป นางหันหลังและกำลังจะเดินจากไป แต่พลงันมีเสียงหัวเราะของชายวัยกลางคนผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ไม่ไกลดังขึ้น

“น้องหนู เดียวก่อน”

ผานจึงหยุดหันไปมองอย่างแปลกใจว่าผู้ใดเรียกนาง จึงพบว่า เป็นชายกลางคนผู้หนึ่งในชุดสีเทาหม่น เสื้อผ้าของมันเป็นเสื้อสะอาดเรียบร้อยแต่ไม่ได้ดูมีสง่าราศี สายตาของมันเป็นมองมาที่นางด้วยความเวทนา ดูเหมือนมันจะรู้ว่านางไม่มีที่ไปจากท่าที่ที่นางแสดงออก

“สำนักเรากำลังขาดคนงานที่ ‘หอซักล้างและโรงย้อมผ้า’ เด็กนี่น่าจะช่วยงานหอซักล้างและโรงย้อมผ้าได้”

ศิษย์ที่ทำหน้าที่ตรวจปรารภชะงัก มันหันมามองผานจึงหย่าอีกครั้งหากสายต่ายังคงดูแคลน “หอซักล้างที่ต้องคอยซักทำความสะอาดชุดของศิษย์ในสำนักนะรี?...ก็ดี! ในเมื่อนางเด็กนี่เป็นขยะ แต่ก็แข็งแรงพอจะทำงานได้ เช่นนั้นอาวุโสจงก็เอนางไปทำงานที่นั่นก็แล้วกัน”

มันโยนป้ายไม้เล็กๆ ที่สลักคำว่า ‘ศิษย์รับใช้’ มาที่แทบเท้าของเด็กหญิง

ผานจึงหย่ารีบก้มลงหยิบป้ายไม้นั้นขึ้นมาถือไว้แน่น นางดีใจจนพูดไม่ถูก เพราะนี่เท่ากับนางมีข้าวกิน มีที่ซุกหัวนอนแล้ว และที่สำคัญ ที่นี้มีโรงย้อม มีเตาไฟ มีทุกสิ่งทีปีตามารดาเคยสอนนางมาเกือบหกเดือน

“ขอบคุณเจ้าค่ะ” นางเอ๋และค่อมกายให้ศิษย์ผู้นั้นและชายวัยกลางคน

“ตามขามา” ชายผู้นั้นบอกและเดินนำไป ฝานจึงหารีบเดินตาม

ชายวัยกลางคนเดินนำฝานจิ้งหยา มุ่งหน้าสู่เส้นทางเล็กๆ ที่นำไปสู่หลังเขา ยิ่งเดินไกลออกมา เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจของผู้คนทั้งหลายก็ค่อยๆ จางหายไป เหลือเพียงเสียงลมพัดและกลิ่นไอของผืนป่า

“ข้าชื่อ จงหลี่” มั่นเอ๋โดยไม่หันกลับมามอง “คนในสำนักเรียกข้าว่า อาวุโส จง แม้ที่จริงข้าจะเป็นเพียงหัวหน้าคนงานซักล้างที่ไม่มีใครอยากพูดคุยด้วย เตาไห่รก็ตาม”

ฝานจิ้งหยาเดินตามหลังมันไปเงียบๆ ดวงตาของนางลอบมองแผ่นหลังของ ชายผู้นี้ แม้ท่วงท่าการเดินจะดูเหมือนคนเกียจคร้านและไร้กำลัง ทว่า รอยเท้าที่มันทิ้งไว้บนพื้นดินที่ชื้นแฉะกลับสม่ำเสมออย่างประหลาด

เมื่อพ้นหัวโค้งของหน้าผา ภาพเบื้องหน้าก็ปรากฏขึ้น มันคือหุบเขาขนาดเล็ก ที่ถูกโอบล้อมด้วยหน้าผาสูงชัน มีลำธารสายใหญ่ไหลผ่านใจกลาง และที่นั่น คือ ‘หอซักล้างและโรงย้อมผ้า’

สภาพของมันช่างต่างจากอารามหรือหุ้ราด้านหน้าสำนักราวฟ้ากับดิน ที่นี้เต็มไปด้วยไอน้ำพวยพุ่งจากเตาต้มน้ำขนาดใหญ่ เสียงน้ำไหล และราวตากผ้า

ยาวเหยียดที่เต็มไปด้วยชุดสีขาวและสีครามโบกสะบัดตามแรงลม กลิ่นต่าง
เข้มข้นและกลิ่นสมุนไพรย้อมผ้าอบอวลไปทั่วบริเวณ

“ที่นี่คือที่ของคนอย่างพวกเรา...คนที่สวรรค์มองข้าม แต่โลกไม่อาจขาดได้”
จงหลิหยุดเดินแล้วหันมามองเด็กหญิงที่สกปรกมอมแมมตรงหน้า “งานของ
เจ้าคือซักชุดฝึกของศิษย์สายนอก ซักคราบเลือด คราบดิน และรอยปรอท
ต่างพร้อยออกให้หมด จากนั้นนำไปลงถังย้อมเพื่อเคลือบไอธาตุป้องกันรอย
ขีดข่วน...ทำได้หรือไม่”

ผานจึงหามองไปที่ถังไม้ขนาดใหญ่และควันไฟจากโรงย้อมผ้า ความทรงจำ
ในโรงตีเหล็กของบิดาและห้องย้อมผ้าของมารดาพลันกระจางในใจ นางไม่
รู้สึกว่ามันลำบากเลยสักนิด กลับกัน...มันคือสถานที่ที่นางคุ้นเคยที่สุดและ...
คิดถึงที่สุด

“ข้าทำได้เจ้าคะ” นางตอบ หากนัยน์ตาร่อนผ່าวด้วยความคิดถึง

จงหลิมองลึกเข้าไปในดวงตาของนาง พลันมันชะงักไปชั่วครู่ แวดตาของ
เด็กหญิงผู้นี้เต็มไปด้วยความดีใจแต่ขณะเดียวกันก็รับรู้ได้ถึงความลึกล้ำ
บางอย่าง มันไม่ใช่แววดตาของคนสิ้นหวัง แต่เป็นแววดตาของคนที่ผ่านมา
มาแล้ว มันได้แต่แปลกใจว่าก่อนหน้านี้มัน เกิดอะไรขึ้นกับนาง เด็กหญิงวัย
เพียงสิบปีจึงอยู่เพียงลำพัง บิดามารดาของนางไปอยู่เสียที่ไหน

“ที่ปักของเจ้า...” จงหลี่เอื่อยอย่างครุ่นคิด แล้วกวาดตามองเด็กหญิงอีกหน
 “...เจ้ามาปักกับข้าก็แล้วกัน ที่นี่ไม่มีที่ปักสำหรับคนงานวัยเยาว์เช่นเจ้า ให้
 เจ้าถึงวัยปักปิ่นเสียก่อน ค่อยแยกไปปัก”

จงหลี่เดินนำเด็กหญิงลึกลงไปที่ริมผาหลังโรงย้อม ที่นั่นมีกระท่อมไม้หลัง
 ย่อมตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว ตัวกระท่อม รอบกระท่อมปลูกสมุนไพรแปลกตาที่
 ส่งกลิ่นหอมเย็นจางๆ ช่วยกลบกลิ่นต่างจากโรงซักล้างได้เป็นอย่างดี

เมื่อเปิดประตูเข้าไปภายใน พื้นที่ส่วนใหญ่ถูกจับจองด้วยม้วนตำราเก่าๆ และ
 อุปกรณ์ที่ดูคล้ายเครื่องมือช่างและถังน้ำย้อมสีผ้า

“กระท่อมนี้เล็กสักหน่อย แต่ก็พอจะอยู่กันได้สองคน เจ้านอนบนแคร่ไม้ตรง
 มุมโน้นเถิด” จงหลี่ชี้ไปยังมุมห้องที่มีหน้าต่างบานเล็กเปิดออกไปเห็นลำธาร
 ด้านนอก

“ข้าอยู่ตัวคนเดียวมานาน ของพวกนี้ เจ้าก็อย่าไปยุ่งกับมันนัก โดยเฉพาะ
 พวกตำรา ถ้าเจ้าอ่านไม่ออกก็ไม่ต้องไปแตะมัน”

“ข้าอ่านออกเจ้าคะ ถ้าวาง ข้าขออ่านได้หรือไม่เจ้าคะ” ฝานจิ้งหยาทถาม
 สายตาอ่อนหวาน

จงหลี่มองนางอย่างประหลาดใจ “เจ้าอ่านออก?”

“ออกเจ้าคะ ท่านพ่อกับท่านแม่สอนข้าเขียนอ่านมาตั้งแต่ข้าอายุห้าปี”

“เอสิ ถ้าเจ้าอ่านออก ก็อ่านได้ อ่านแล้ว ก็มาเล่าให้ข้าฟังว่าเป็นอย่างไรบ้าง”

“เจ้าคะ”

“เมื่อครูเจ้าบอกว่าปิตามารดาสอนเจ้าอ่านตั้งแต่อายุห้าปี แล้วยามนี้พวกมันไปอยู่เสียที่ไหน เหตุใดจึงปล่อยให้เจ้าเดินทางเพียงลำพังจนเป็นเช่นนี้” จงหลี่ถามออกไปในที่สุด

คำถามนี้ทำให้ผานจิงหยานิ่งอึ้งไปทันที สองตาพลันเอ่อคลอด้วยน้ำตา ก่อนจะค่อยๆ ไหลริน ริมฝีปากเล็กเม้มแน่นอยู่ครู่หนึ่งจึงค่อยเอ่ยออกไป “พวกท่านเสียไปเมื่อเจ็ดวันก่อนเจ้าคะ”

จงหลี่นั่งงัน คาดไม่ถึงกับเรื่องราวที่ได้ยิน มันช่วยนางมาก็เพราะเวทนาสงสาร หากคิดไม่ถึงว่าชะตากรรมของนางจะเลวร้ายเช่นนี้

“แล้วเจ้าไม่มีญาติพี่น้องเลย?”

“ไม่มีเจ้าคะ หมู่บ้านที่ข้าอยู่ พวกเขาตายทั้งหมดบ้าน”

จงหลี่ตกตะลึง ครู่หนึ่งก็ถามออกไปทันที “ตายทั้งหมดบ้าน!? ตายได้อย่างไร เจ้ามาจากหมู่บ้านไหน แล้วรอดมาได้อย่างไร”

ผานจิงหยาสูดลมหายใจลึกแล้วจึงตอบไปว่า “ข้ามาจากหมู่บ้านควั่นเขี้ยว ข้าไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับหมู่บ้านของข้า คืนวันหนึ่งข้าสะดุ้งตื่นกลางดึก มองเห็นแสงสว่างจากนอกบ้าน ท่านพ่อกับท่านแม่พาข้าลงไปซ่อนที่ห้อง

ใต้ดินที่ใช้เก็บแร่ ท่านพ่อทูปผนังหินเพื่อปิดตายทางเข้า เมื่อแสงสีม่วงลอดผ่านเข้ามา ท่านพ่อของข้าก็สลายเป็นฝุ่นผง ท่านแม่ใช้ตัวท่านบังข้าไว้ ไม่นานเมื่อแสงสีม่วงกวาดผ่าน ท่านก็สลายไปอีกคน ข้ารอดมาได้เพราะพวกท่านช่วยข้าไว้...” เด็กหญิงเล่าเสียงสั่นเครือ น้ำเสียงสะอึกสะอื้น ภาพเหตุการณ์เลวร้ายในห้องใต้ดินย้อนกลับมาให้นางเห็นอีกครั้ง

บทที่ 12 สายใยที่หลงเหลือ

แสงสีม่วง... รีดเค้นพลังธาตุจนคนกลายเป็นธาตุ

จงหลินนึกในใจด้วยความสงสัย แวตาวาบบินวูบหนึ่ง ก่อนหน้านั้นไม่นาน มันได้ยินข่าวลือเรื่องการ ‘ขัดข้องของสายธาตุทอง’ มันได้แต่แปลกใจว่าเหตุใดจึงขัดข้องได้ แต่นึกไม่ถึงว่าจะเกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น มันได้แต่สงสัยว่าแสงสีม่วงนี้เกิดจากอะไร ไฉนจึงสามารถรีดเค้นพลังธาตุคนได้ถึงเพียงนี้

“...เมื่อข้าออกมาจากห้องใต้ดิน ข้าจึงได้รู้ว่าทั้งหมู่บ้านไม่เหลือสิ่งใด ข้าเพียงจำได้ว่าท่านพ่อเคยเล่าให้ข้าฟังว่าทางทิศตะวันตก มีเทือกเขาสูงและเป็นที่อยู่ของเหล่า ‘ผู้บำเพ็ญตน’ ข้าจึงเดินทางมาที่นี่ เพียงหวังให้มีที่อยู่ที่กินและฝึกอะไรบางอย่าง แต่ไม่คิดว่าข้าจะไร้ความสามารถเพียงนี้ ข้ายังคงไม่มีรากวิญญาณ ไม่มีพรสวรรค์ หากท่านลุงจงหลินไม่ช่วยข้าไว้ ข้าก็ต้องกลับไปอยู่ในป่าต่อไป” ฟานจิ้งหยาบอก สีน้าหม่นหมอง

“เจ้าบอกว่านามของเจ้าคือ ฟานจิ้งหย่า” จงหลินถาม น้ำเสียงคาดคั้น

“เจ้าคะ”

“เจ้าเป็นอะไรกับฟานเจิ้งหรง”

“ท่านลู่รู้จักท่านพ่อ!” ฟานเจิ้งหยาทูล

“มันเป็นบิดาเจ้า?” จงหลี่เอ่ยอย่างตกใจ

“เจ้าคะ”

จงหลี่มีสีหน้าครุ่นคิด ครู่หนึ่งมันก็เลี้ยว “เมื่อปีที่แล้ว ข้าได้ยินว่าที่หมู่บ้าน
คว้นเซียวมีช่างตีเหล็กผู้หนึ่งดีอาวุธได้ดี มันชื่อฟานเจิ้งหรง ข้าจึงเดินทางไป
นั้น ว่าจ้างให้มันตีดาบให้ข้าเล่มหนึ่ง ผ่านไปราวสามเดือน ข้าไปรับดาบและ
ก็พบว่าดาบนั้นดีสมคำร่ำลือ แต่ยามนั้นข้าเพียงทราบว่ามีฟานเจิ้งหรงมี
ภรรยาเป็นช่างเย็บผ้าและมีบุตรสาวคนหนึ่ง”

ฟานเจิ้งหยาทกตะลึง นางไม่เคยคาดว่าจะเป็นคนรู้จักของบิดา แต่ได้รู้เช่นนี้
ก็ดีใจแล้ว อย่างน้อยนางก็รู้ว่ามันคือรู้จักบิดาของนาง สายใยระหว่างนางกับ
บิดายังไม่หมดสิ้น รู้เช่นนี้แล้ว น้ำตาของนางยิ่งไหลริน นางหาสายใยของ
บิดาเจอแล้ว สายใยที่เคยคิดว่ามันได้ขาดหายไปตลอดกาล

จงหลี่คุกเข่าลงตรงหน้านาง สองมือของมันก็รวบนางมากอดไว้

“ไม่ร้องไห้เลย เลี้ยวขวา อยู่กับลู่ที่นี่ ลู่จะดูแลเจ้าเอง” จงหลี่บอก แม้
ความสัมพันธ์ระหว่างมันกับฟานเจิ้งหรงจะห่างเหินยิ่งนักด้วยเป็นเพียงผู้
ว่าจ้างและผู้รับจ้าง แต่อัจฉริยะอันดีเยี่ยมของฟานเจิ้งหรงและดาบที่ฟานเจิ้ง

ทรงดีให้ก็ดีเสียยิ่งกว่าที่มันเคยหามาใช้ ยิ่งเมื่อทราบชะตากรรมของครอบครัวผาน มันจึงยิ่งเวทนาสงสารผานยิ่งหา

คำเรียกขาน ‘เสี้ยวหยา’ ทำให้ผานจึงหยาระเบิดเสียงร้องไห้โฮ คำเรียกขานที่นางเคยคิดว่าจะไม่มีใครเรียกอีกแล้วตลอดชีวิตนี้ บัดนี้ได้ดังขึ้นอีกครั้งแล้ว

จงหลีกอดปโลบเด็กหญิง ปล่อยให้นางร้องไห้เนิ่นนาน ตัวมันเข้าใจดีว่านางรู้สึกอย่างไร หากมันอายุเท่านางและเป็นนางก็ไม่ว่ามันจะอดทนได้เท่านางหรือไม่

ครู่ใหญ่กว่าผานจึงหยาจะหยุดร้องไห้ ดวงตาของเด็กหญิงแดงช้ำ จมูกยิ่งแดง จงหลิใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำมูกน้ำตาให้นางจนแห้ง

“ร้องไห้พอแล้ว ก็อย่าร้องไห้อีกนะ เสี้ยวหยา เจ้าต้องเข้มแข็งอดทน เจ้ายังมีลูกอยู่ข้างๆ ไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว” จงหลิบอกอย่างอ่อนโยน

“เจ้าคะ”

“รอตอนที่นี้ก่อน เดี่ยวสูงจะไปเอาเสื้อผ้าคนงานมาให้ ตัวมันใหญ่กว่าเจ้าสักหน่อย แต่ก็ใส่ไปก่อน เจ้าจะได้มีเสื้อผ้าเปลี่ยน”

“เจ้าคะ”

จงหลิลุกขึ้นและเดินไปหยิบผ้าสะอาดผืนหนึ่งกับถังน้ำใบหนึ่งมาวางตรงหน้าเด็กหญิง

“เดี๋ยวลุงเอาเสื้อผ้ามามาแล้ว เจ้าไปที่ข้างกระท่อม ที่นั่นมีบ่อน้ำและห้อง
อาบน้ำ เจ้าต้มน้ำมาอาบน้ำเสีย สภาพเจ้าตอนนี้ถ้าพวกหนูเห็น มันคงนึกว่า
เจ้าเป็นพวกเดียวกับมัน” จงหลีบอกติดตลก หัวเราะให้นางคลายความโศกเศร้า
ลงบ้าง

“เสร็จแล้ว ก็มากินข้าวเสีย แล้วคอยนอนพัก พรุ่งนี้ค่อยเริ่มทำงาน”

“เจ้าคะ”

ยามเหม่า (05.00 – 06.59 น.) ของเช้าวันรุ่งขึ้นยังคงปกคลุมเหนือลำธาร
หลังเขา ฝนจึงหยุดแล้ว เด็กหญิงอยู่ในชุดสีเทาตัวโครงของหอชักล้าง
และโรงย้อมผ้า แขนเสื้อและขากางเกงถูกพับขึ้นหลายทบ แม้ร่างกายจะยัง
ซบพอมและใบหน้ายังมีร่องรอยความอ่อนล้า แต่ดวงตาของนางสดใสขึ้น

“ตื่นแล้วรี เลี้ยวขวา” จงหลีบเดินเข้ามาพร้อมตะกร้าไม้ไผ่ขนาดใหญ่สองใบ ที่
อัดแน่นไปด้วยชุดของศิษย์สายนอก “งานแรกของเจ้าคือการแยกประเภทผ้า
และขจัดคราบหยาบออกก่อนจะลงถึงซักใหญ่ จำไว้...ผ้าพวกนี้ไม่ใช่แค่เปื้อน
ดิน แต่มันเปื้อน ‘เศษปราณ’ ด้วย”

“เจ้าคะ”

ฝานจิ้งหยาจับตะกร้ามาและเดินไปที่ริมลำธารที่มีแผ่นหินเรียบวางเรียงราย มีคนงานหลายคนนั่งทำงานอยู่ก่อนเด็กหญิง นางหยิบผ้าชิ้นมาผืนหนึ่ง เป็นชุดสีครามที่เป็นคราบเลือดแห้งกรังและมีรอยไหม้จากการฝึกวิชา

มือเล็กๆ สัมผัสลงบนเนื้อผ้า พลัง ‘ความรู้แจ้งในธาตุ’ ในร่างของนางพลัน เคลื่อนไหวโดยสัญชาตญาณ นางไม่ได้เห็นเพียงรอยเปื้อน แต่นางเห็น ‘เส้นสายปราณที่บิดเบี้ยว’ ที่ตกค้างอยู่ในเส้นใยผ้า

จิ้งหยาหยิบสมุนไพรชำระล้างที่จงหลีเตรียมไว้ให้ นางนึกถึงยามที่มารดาเคย สอนเรื่องการล้างสีส่วนเกินออกจากผ้า

การล้างผ้า ไม่ใช่การใช้แรงขยี้เพื่อให้คราบหายไป แต่คือการใช้ความเย็นของ น้ำ ปล่อยประโลมความร้อนของคราบสกปรกให้ยอมปล่อยมือจากเส้นใย

คำสั่งสอนของมารดาดังขึ้นในใจ ฝานจิ้งหยาเริ่มขยี้ผ้าเบาๆ ในน้ำเย็นจัด พลังหนึ่งวาในตัวนางแผ่ซ่านออกมาทางปลายนิ้วโดยที่นางไม่รู้ตัว น้ำในลำธารรอบๆ มือของนางพลันหมุนวนเป็นเกลียวเล็กๆ คราบต่างๆ ที่ควรจะฝังแน่นกลับหลุดออกอย่างง่ายดาย พวกมันถูกกระแสน้ำพัดพาหายไป เหลือเพียงเนื้อผ้าที่สะอาดยิ่งกว่าตอนที่มันถูกทอออกมาใหม่ๆ

“หืม?” จงหลี่ที่ยืนมองอยู่ เลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจ มันเห็นฝานจิ้งหยาชยี้ผ้าไม่กี่ครั้ง แต่ผ้าผืนนั้นเหมือนจะ ‘เรื่องรอง’ ขึ้นมาวูบหนึ่งก่อนจะดับไปราวกับว่ามันตาฟาด คราบที่แม้แต่คนงานเก่าแก่อยังต้องขยี้จนมือพอง กลับหายไปอย่างง่ายดายในมือนาง

จงหลี่มองอย่างแปลกใจก่อนจะยืนดูคนงานทำความสะอาดผ้าต่อไป ผ่านไปราวสองเค่อ...

“ท่านลุงจง ข้าล่างเสร็จแล้วหนึ่งตะกร้าเจ้าคะ” ฝานจิ้งหยาเงยหน้าขึ้นบอกพร้อมรอยยิ้มกว้างครั้งแรกในรอบเจ็ดวัน เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้นบนหน้าผาก

จงหลี่เดินมาหาเด็กหญิงด้วยความแปลกใจ ผ้ามากมายในตะกร้า โฉนจึงทำความสะอาดเสร็จภายในสองเค่อได้ มันหีบชุดศิษย์สายนอกที่วางพักไว้บนโซตหินขึ้นมาดูอย่างละเอียด มือของมันที่สัมผัสเนื้อผ้าที่เป็นเพียงผ้าฝ้ายหยาบๆ ทว่าความรู้สึกที่ส่งผ่านมากลับทำให้มันต้องชะงัก

ผ้าผืนนี้ไม่ได้เพียงแค่สะอาด...แต่มัน ‘นุ่มนวล’ และมีสัมผัสที่ละเอียดอ่อนราวผ้าไหมชั้นดี

“นี่มัน...” จงหลี่อุทานแผ่วเบา มันพลิกหาคราบต่างๆ ที่เคยติดอยู่บนชุด ซึ่งปกติแล้วคราบพวกนี้จะทิ้งรอยต่างจางๆ เอาไว้เสมอ ไม่ว่าจะทำความสะอาดอย่างไรก็ตาม แต่ผลที่ปรากฏคือความว่างเปล่า ไม่มีรอยคราบหรือกลิ่นไอปราณที่คุ้นมัวเหลืออยู่เลย

จงหลีกผ้าขึ้นดม กลิ่นเหม็นอับของเหงื่อและไอพลังหยางที่รุนแรงของศิษย์
หนุ่มถูกชำระออกไปสิ้น เหลือเพียงกลิ่นสะอาดสดชื่นของน้ำในลำธารและ
กลิ่นไอบริสุทธิ์จางๆ ที่ทำให้จิตใจสงบอย่างน่าประหลาด

“เลี้ยวขวา เจ้าทำได้อย่างไร” จงหลิถามพลางจ้องมองไปที่มือเล็กๆ ของนาง
“ผ้าพวกนี้...แม้แต่คนงานที่ทำงานมาสิบปียังซักให้หมดจดขนาดนี้ไม่ได้ใน
เวลาไม่กี่เค่อ”

“ข้า...ข้าก็แค่ล้างตามที่ท่านแม่เคยสอนเจ้าค่ะ” ฝานจึงหยาดตอบอย่างพาซื่อ
นางไม่เคยสังเกตเห็นความผิดปกติของตนเอง เข้าใจเอาเองว่ามันก็เป็นเช่นนั้น
และใครๆ ก็ทำได้เช่นนี้

“ท่านแม่บอกว่าอย่าใช้แรงขี้จั่นเส้นใยซ้ำ แต่ให้ใช้ความเย็นของน้ำปลอบใจ
ผ้า แล้วมันจะปล่อยคราบสกปรกออกมาเอง”

บทที่ 13 พลังบรรพกาลที่แฝงเร้น

จงหลินนั่งเจียบไป นึกหาเหตุผลไม่ออกว่าทำไมจึงเป็นเช่นนี้ มันขมวดคิ้ว
ครุ่นคิด ครู่หนึ่งจึงออกคำสั่ง “เสี่ยวหย่า เหลือผ้าอีกหนึ่งตะกร้า เจ้าซักให้
เสร็จเสียก่อน”

“เจ้าคะ” นางตอบรับก่อนจะหันไปหยิบผ้าจากอีกตะกร้ามาซักเอาคราบ
หยาบออก

จงหลินย่องห่างออกมาหนึ่งก้าว สายตาจับจ้องไปที่การกระทำของฝานจิ้งห
ยา เด็กหญิงหยิบผ้าผืนใหม่วางลงในลำธาร ทันทีที่ปลายนิ้วของนางจุ่มลงใน
น้ำ จงหลินก็สังเกตเห็น ‘ระลอกคลื่น’ ที่ผิดธรรมชาติ น้ำในลำธารที่ควรไหล
ไปตามแรงโน้มถ่วงกลับหมุนวนเป็นรูปก้นหอยโอบล้อมรอบข้อมือเล็กของ
นาง

“นี่มันไม่ใช่แค่การขยี้ผ้า...” จงหลินพึมพำกับตนเอง

สิ่งที่มันเห็นคือ สายน้ำรอบตัวฝานจิ้งหยาไม่ได้ขุ่นมัวจากคราบสกปรก แต่
คราบเหล่านั้นกลับถูก ‘ย่อยสลาย’ กลายเป็นอนุเล็กลง จนจางหายไปใ
นอากาศก่อนจะทันได้ไหลไปตามน้ำ เหนืออื่นใดคือ มันสัมผัสได้ถึง ‘ไอเย็น’ ที่
แผ่ออกมาจากร่างของนาง มันไม่ใช่ความเย็นของอากาศในฤดูเหมันต์ แต่มัน
คือปราณธาตุน้ำที่พิสุทธิ์จนถึงขั้นสามารถชำระล้างมลทินได้ทุกสรรพสิ่ง

เมื่อเหลือบดูฝานจิ้งหย่า มันก็พบว่าเด็กหญิงล้างผ้าไปพลางร้องเพลงเบาๆ ไปตามจังหวะที่คุ่นชิน รวากับว่าปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าเป็นเรื่องสามัญของนางและทุกผู้คน

พลังของเสียงหย่า...พลังที่ศิลาตรวจปราณมองไม่เห็นนั้น

จงหลีใจลั่นสะท้าน

มันไม่ใช่ว่านางไม่มีรากวิญญาณ แต่มันคือสิ่งที่อยู่เหนือกว่ารากวิญญาณหา
ธาตุไปไกล พลังชำระล้างที่รุนแรงถึงขนาดสลายกลืนไอปราณขุนมัวได้ใน
พริบตา...นี่มันพรสวรรค์ของเทพเจ้าชัดๆ!

เจิ้งหรง...ลูกสาวเจ้าไม่ใช่เด็กธรรมดาเสียแล้ว

จงหลีเริ่มเข้าใจแล้วว่าเหตุใดศิลาตรวจปราณจึงตรวจพลังของฝานจิ้งหย่า
ไม่ได้ มันเริ่มตระหนักได้ว่าพลัง ‘ไร้รากวิญญาณ’ ของนางอาจจะเป็นสิ่งที่วิ
เศษณ์ทั่วไปไม่เข้าใจ แสงเรืองรองที่มันเห็นเมื่อครู่ไม่ใช่ตาฟาด แต่นั่นคือการ
‘ชำระล้างด้วยธาตุบริสุทธิ์’ นี่เป็นวิชาชั้นสูงที่ศิษย์สายในหลายคนยังทำไม่ได้

และแม้จะทำได้ก็ยังทำได้ไม่ดีเท่านาง ที่สำคัญคือ ฝานจึงหย่าทำได้ราวกับเป็นเรื่องปกติ

มันยืนดูจนกระทั่งเด็กหญิงชักผ้าเสร็จเรียบร้อย และสัมผัสได้ชัดเจนว่าพลังของฝานจึงหย่าก็หยุดลงพร้อมกับที่นางหันหน้ามาหามัน

“ท่านลุง ข้าชักเสร็จแล้วเจ้าคะ”

“ดีมาก เจ้าทำได้ดี...” จงหลี่เอ๋อชม เรียกรอยยิ้มจากเด็กหญิงได้ทันที “...พวกเราเอาผ้าสองตะกร้านี้ไปที่ ‘โรงหลอมน้ำย้อม’ กันเถิด”

“เจ้าคะ”

จงหลี่เดินเข้าไปหาแล้วถือตะกร้าผ้าใบหนึ่ง ฝานจึงหย่าถืออีกใบหนึ่ง ทว่าขณะที่มือของจงหลี่สัมผัสสูกุหลาบมือของเด็กหญิงโดยบังเอิญ มันรู้สึกได้ถึง ‘กระแสน้ำอุ่น’ สายหนึ่งแล่นผ่านจนขนลุกซู่ มันต้องสะกดกลืนสีหน้าอย่างยากลำบากเพื่อไม่ให้เด็กหญิงผิดสังเกต

“จำไว้นะ เลี้ยวขวา” จงหลี่กระซิบ “นับจากนี้ไป ยามที่เจ้าชักผ้าหรือทำงานใดๆ ต่อน้ำผู้อื่น ห้ามทำให้น้ำหมุนวนเช่นนี้อีก ห้ามทำให้ผ้าเรืองแสง และห้ามทำให้น้ำสะอาดจนเกินไป...เข้าใจที่ลุงพูดหรือไม่”

ฝานจึงหย่าเอียงคอมองอย่างสงสัย “ทำไมเล่าเจ้าคะ ท่านแม่สอนว่าต้องทำความสะอาดให้ดีที่สุด” นางแย้งอย่างไม่เข้าใจ

“เอาเถิด ทำตามที่คุณบอก ส่วนสาเหตุว่าเพราะอะไร ไว้คืนนี้พวกเราค่อยพูดคุยกัน”

“เจ้าคะ” เด็กหญิงรับคำโดยไม่เข้าใจอะไรเลยแต่ก็เชื่อฟังเป็นอันดี

บรรยากาศภายใน ‘โรงหลอมน้ำย้อม’ แตกต่างจากความสดชื่นริมลำธารอย่างสิ้นเชิง ที่นี่ยอบวลงไปด้วยไอน้ำพวยพุ่งขึ้นจากหม้อดินเผาขนาดใหญ่นับสิบใบ เสียงพินปะทุในเตาหลอมดังประสานกับเสียงเคียวสมุนไพร กลิ่นฉุนของรากไม้และแร่ธาตุย้อมผ้าเข้มข้น

จงหลิวางตะกร้าผ้าลงข้างเตาหลอมใบใหญ่ที่ตั้งอยู่มุมในสุด ซึ่งค่อนข้างแยกตัวออกมาจากกลุ่มคนงานคนอื่นๆ

“โรงย้อมแห่งนี้มีหน้าที่เคลือบไอธาตุลงในเนื้อผ้า” จงหลิวเริ่มอธิบายพลางหยิบก้อนแร่สีฟ้าหม่นโยนลงไปในหม้อต้ม “ผ้าที่เจ้าซึกจนสะอาดแล้วจะต้องถูกนำมา ‘อาบ’ น้ำย้อมที่หลอมจากแร่ธาตุ เพื่อให้มันทนทานต่อคมอาวุธและไอพลังต่างๆ แต่น้ำย้อมพวกนี้มักจะให้ผลไม่ดีถ้าเจ้าคุ่มไฟไม่ดี แร่ธาตุจะไม่หลอมรวมกับเนื้อผ้า”

ฟานจิ้งหยายืนมองหม้อต้มที่เดือดพล่าน ดวงตากลมโตของนางสะท้อนแสงไฟจากเตา ความร้อนที่แผ่ออกมาไม่ได้ทำให้นางรู้สึกร้อน แต่นางกลับรู้สึก

ได้ถึง ‘จังหวะการเต้น’ ของธาตุไฟที่อยู่ในตัว และ ‘ความโหยหา’ ของน้ำ
ย้อมในหม้อ

“เจ้าลองมาคุมหั้มนี่ดู” จงหลี่ลองหยั่งเชิงพลางยื่นไม้พายยาวให้นาง “ไม่
ต้องใส่ปราน แต่ดูว่าทำอย่างไรให้น้ำย้อมผสมผสานเป็นเนื้อเดียวกับผ้าผืนนี้”

ผานจึงหยารับไม้พายมา นางเดินเข้าไปใกล้เตาไฟ พลันเจตจำนงพุทธะใน
ร่างของนางที่เคยสงบเงียบก็สั่นไหวเบาๆ สอดรับกับธาตุไฟเบื้องหน้า นาง
ไม่ได้มองเพียงแค่เปลวไฟ แต่นางเห็น ‘สี’ ของความร้อนที่ต่างกันไปตาม
ตำแหน่งของพื้น

นางเริ่มเขียนพื้นด้วยท่าทางที่เป็นธรรมชาติ สดช่องว่างไม่ให้อากาศไหลผ่าน
เพื่อคุมอุณหภูมิ จากนั้นนางจึงหยิบชุดศิษย์ที่เพิ่งซักเสร็จหย่อนลงไป ในหม้อ
น้ำย้อมสีน้ำเงินคราม

พริบนั้น...แทนที่น้ำย้อมจะค่อยๆ ซึมเข้าเนื้อผ้าอย่างช้าๆ เหมือนหม้ออื่น แต่
น้ำย้อมในหม้อของนางกลับ ‘เริงระบ่ำ’ มั่นม่วนตัวโอบล้อมเนื้อผ้า พลันหวั่น
วาทิไหลเวียนผ่านมือที่จับไม้พายคนในหม้อทำให้อณูของน้ำย้อมจัดเรียงตัว
ใหม่จนเรียบเนียนสนิท ไร้ซึ่งรอยด่าง

จงหลี่ที่ยืนดูอยู่ข้างๆ เบิกตากว้าง อ้าปากค้าง มองน้ำย้อมที่ปกติจะ
ตกตะกอนได้ง่าย แต่ยามนี้มันกลับสดใสและแวววาว

“ท่านลุง...น้ำย้อมสีนี้สวยจังเลยเจ้าคะ” ฝานจึงหย่าเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น นางรู้สึกสนุกเหมือนยามที่ช่วยมารดาผสมสีย้อมผ้าในอดีต “ข้าสัมผัสได้ว่า พวกมันชอบไฟระดับนี้เจ้าคะ”

จงหลิพยายามสะกดกลั่นความตื่นตะลึงที่เกิดขึ้นในใจ มันมองเห็นชุดศิษย์สายนอกในหม้อนั้น ที่ยามนี้ผืนผ้าดูราวกับมี ‘เกล็ด’ เคลือบอยู่บางๆ หากมองด้วยตาเปล่าจะเห็นเพียงสีครามที่เข้มสด แต่หากมองด้วยการสัมผัสปรากฏ จะเห็นได้ชัดเจนว่าผ้าผืนนี้มีขायปรารถนาตุ่น้ำที่แข็งแกร่งซ่อนอยู่!

“เลี้ยวขวา...เจ้ากำลัง ‘หลอมรวม’ สรรพสิ่งเข้าด้วยกัน” จงหลิพึมพำ น้ำเสียงลั่นสะท้อน ไม้ก็ฮึดใจ การย้อมผ้านั้นก็แล้วเสร็จ

ทันใดนั้น เสียงฝีเท้าของคนกลุ่มหนึ่งก็ดังขึ้นที่หน้าประตูโรงย้อม พร้อมกับกลิ่นไอปรารถนาที่พุ่งเข้าดมขวัญคนงาน

“อาวุโสจ! ชุดของข้าซักเสร็จหรือยัง ข้าต้องใช้มันในงานประลองในยามเซ็น (15.00–16.59 น.) นี่”

เสียงนั้นทำให้ฝานจึงหย่าชะงัก จงหลิรีบยื่นมือไปดึงไม้พายมาจากมือนาง และใช้พายนั้นตักผ้าผืนที่นางเพิ่งย้อมเสร็จ ใส่ลงในถังน้ำเย็นเพื่อดับไอธาตุอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหันไปเผชิญหน้ากับผู้มาเยือน

ผู้ที่เดินนำเข้ามาคือศิษย์หนุ่มในชุดสีครามขลิบน้ำเงินท่าทางหยิ่งยโส ใบหน้าแฝงความถือดี ด้านหลังของเขามีศิษย์ติดตามอีกสองสามคนตามหลังมา

ศิษย์ที่นำหน้าผู้นี้คือ ‘ฉินเฮ่า’ ศิษย์สายนอกลำดับต้นๆ ที่ขึ้นชื่อเรื่องความเยือกเย็นจองหงอนและนิสัยมูทะลุ

“อาวุโสจง ข้าถามไม่ได้ยิน?” ฉินเฮ่าเดินตรงมาที่เตาหลอม มันกวาดมองไปทั่วโรงย้อมอย่างหมิ่นแคลน “ชุดฝึกของข้าเปื้อนเลือดคอสุรเพลิงในการกิจเมื่อวาน หากซักรอยด่างไม่ออกจนเสียส่งาราคีในงานประลอง ข้าจะรายงานเรื่องนี้ให้ท่านอาจารย์ทราบ”

จงหลี่โค้งกายเล็กน้อย ท่าทางนอบน้อมผิดกับแววตาที่เรียบนิ่ง “ศิษย์สายนอกฉิน ชุดของท่านกำลังอยู่ในขั้นตอนสุดท้าย...เสียวทยา ส่งผ้าผืนนั้นมาให้ข้า” ประโยคท้าย มันหันไปบอกฝานจิ้งหยา เด็กหญิงรีบหยิบผ้าในถังน้ำเย็นส่งให้จงหลี่

บทที่ 14 พรสวรรค์หรือพิษร้าย

ฉินเข้าชมวัดคิ้วเมื่อเห็นเด็กหญิงแปลกหน้า “นางเด็กนี่เป็นใคร? คนงานใหม่? สภาพเหมือนขอทานข้างถนนเช่นนี้มิทำผ้าของข้าสกปรกกว่าเดิมอีกหรือ”

“นางเป็นศิษย์รับใช้ เพิ่งเข้ามาเมื่อวานนี้ แต่นางทำงานดี ผ้าของศิษย์สายนอกฉินจะไม่เป็นอะไร” จงหลืออกรับหน้าแทนฝานจิ้งหย่า

“ศิษย์รับใช้ใหม่?” มั่นก้าวเข้าไปหาฝานจิ้งหย่า กลืนไอบราณาธาตุไฟที่ร้อนแรงจากร่างของฉินเข้าแผ่พุ่งเข้าใส่เด็กหญิงอย่างตั้งใจเพื่อกลั่นแสง

ฝานจิ้งหย่าที่ก้มหน้าอยู่ รู้สึกถึงมวลอากาศที่ร้อนระอุและหนักอึ้งที่พุ่งเข้ามา กดทับ ทว่าพลังธาตุน้ำในร่างของนางพลันสลายความร้อนเหล่านั้นให้หายไป ในพริบตา ร่างเล็กย่นนิ่งเฉยโดยไม่รู้สึกอะไร หากจงหลือรีบเข้ามายืนขวางระหว่างนางกับฉินเข้า ทำให้มันจำต้องหยุดและถอยออกมา

“เฮอะ! แค่นี้ เจ้าถึงกับออกหน้าปกป้องนาง นางเด็กนี่อ่อนแอเสียจริง” ฉินเข้าหัวเราะอย่างล่ำพองใจก่อนจะกระชากผ้าจากมือจงหลือไปตรวจดู ทันทีที่เนื้อผ้าสัมผัสถึงมือ มันต้องชะงักไปครู่หนึ่ง ความเย็นสบายอย่างประหลาดแผ่ซ่านจากเนื้อผ้าเข้าสู่ฝ่ามือ รอยไหม้จากอสุรเพลิงที่เคยคิดว่าคงซักไม่

ออก บัดนี้กลับหายไ้อย่างไรร่องรอย แม้แต่เนื้อผ้าฝ้ายหายาๆ ก็ยังให้ความรู้สึกเรียบสิ้น

“หืม...ครั้งนี้พวกเจ้าทำได้ไม่เลว รอยต่างหายไปหมด” ฉินเฮ่าพึมพำอย่างแปลกใจ แต่นิสัยอวดดีทำให้มันไม่เอื่อยชม “แต่เหตุใดสีมันจึงดูเข้มกว่าปกติ เจ้าใส่อะไรลงไปใต้น้ำย้อม นางเด็กสวะ” มันพูดออกมาอย่างไม่คิดถนอม น้ำใจเด็กหญิง หากฝานจึงหยานิ่งอึ้ง นางค่อยๆ ก้มหน้าลงและเม้มปากแน่น

“เพียงสมุนไพรดับพิษตามสูตรเดิม แต่อาจเป็นเพราะฟืนในวันนี้แห้งสนิท ไฟจึงแรงพอจะเคี้ยวแร่ธาตุให้เข้าเนื้อผ้าได้ดีกว่าวันก่อน” จงหลิตอบเสียเอง

“ก็ดี ขอแค่ผ้าไม่ขาดระหว่างประลองก็พอ ยามนี้ถึงมันจะเปียก แต่ข้าใช้ปราณรัดเอาน้ำออกเองได้” ฉินเฮ่าบอกและเตรียมจะเดินจากไป แต่สายตาพลันเหลือบไปเห็นเศษฟืนที่ฝานจึงหยาจัดวางไว้ใต้เตา ฟืนเหล่านั้นถูกวางซ้อนกันเป็นรูปทรงประหลาดที่ช่วยให้ไฟลุกโชนและเสถียรที่สุด

มันขมวดคิ้วและจ้องมอง คล้ายพยายามนึกถึงอะไรบางอย่างแต่ก็นึกไม่ออก และด้วยนิสัยที่ชอบดูถูกผู้อื่นก็ทำให้มันปัดความคิดนั้นทิ้งไปทันที

“ไปกันเถอะ! อย่าเสียเวลากับพวกชั้นต่ำที่คลุกอยู่กับขี้เถ้าพวกนี้เลย”

เมื่อกลุ่มของฉินเฮ่าลับตาไป จงหลิตก็ถอนหายใจยาวออกมาอย่างโล่งอก มันหันกลับมามองฝานจึงหยานิ่งที่ยืนก้มหน้า เด็กหญิงจำไม่ได้แล้วว่ามีคนพูดเช่นนี้ใส่นางกี่หนแล้ว เห็นแล้ว จงหลิตก็เข้าใจ มันยื่นมือข้างหนึ่งไปจับไหล่เล็กๆ ของนางไว้

“อย่าไปใส่ใจคำพูดเหล่านั้น มันไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น มีแต่จะทำให้เจ้าหดหู่มาก”
 จหงลี่บอก ฟานจิงหย่าพยักหน้าว่าเข้าใจ แม้สีหน้าจะหม่นหมอง

“จำได้หรือไม่เสียวิทยา ที่ลุงเตือนให้เจ้าระมัดระวังเวลาทำงานใดๆ”

ฟานจิงหย่าเงยหน้าสบตา กับจหงลี่ แววตาเต็มไปด้วยความสงสัย “ท่านลุงจง... ข้าแค่อยากให้ مطمั่งดีขึ้นเท่านั้นเองเจ้าคะ”

“นั่นแหละคือสิ่งที่เจ้าต้องระวัง ประเดี๋ยวคืบนี้ พวกเราต้องคุยกัน ลุงต้องรู้ว่าเจ้าเป็นอย่างไร และเจ้าก็ต้องรู้ว่าอะไรทำได้และทำไม่ได้ ถ้าทำได้ ทำได้แค่ไหน”

ฟานจิงหย่าพยักหน้า รับรู้ได้ถึงความห่วงใย ความอบอุ่นจากคำพูดเหล่านั้น ทำให้เด็กหญิงรู้สึกปลอดภัย

ยามค่ำคืนปกคลุมเทือกเขาเมฆาคล้อย ภายในกระท่อมไม้ จหงลี่กางม่านปรกการคุ้มกันคลุมกระท่อมทั้งหลัง เพื่อไม่ให้ผู้ใดเข้ามาได้และไม่ให้ได้ยินเรื่องที่พูดคุยกัน

จหงลี่นั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ผั่งตรงข้ามกับฟานจิงหย่า แสงตะเกียงวูบไหวสะท้อนเงาของทั้งคู่บนผนังกระท่อม

“เสียวหายา เรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ที่ริมลำธารและในโรงย้อม ไม่ใช่เรื่องธรรมดา” มันบอกและจ้องลึกเข้าไปในดวงตาของนาง “ลุงต้องถามเจ้าตรงๆ ตั้งแต่เจ้ายังอยู่กับบิดามารดาที่หมู่บ้านคว้นเซียว เจ้าเห็นอะไรที่คนอื่นไม่เห็น ในยามที่เจ้าช่วยงานบิดามารดาหรือไม่?”

ฝานจิ้งหยานนิ่งๆ ในใจวนนึกไปถึงวันวานที่บ้านหลังเล็กอันแสนอบอุ่นของนาง

“ตอนอยู่ที่บ้าน ข้าเพียงแค่ว่า ‘เหล็ก’ มีจังหวะหายใจเจ้าคะท่านลุง เวลาท่านพ่อตีเหล็ก ข้าจะรู้ว่าต้องเร่งไฟตอนไหนเพื่อให้เหล็กอ่อนตัว ยามช่วยท่านแม่ย้อมผ้า ข้าก็แค่ว่า ‘สี’ พวกนั้นมันหิวโหยน้ำ ข้าเลยส่งน้ำให้พวกมันกิน ข้าไม่เคยเห็นน้ำหมุนวน หรือผ้าเรืองแสงเลย จนกระทั่ง...” นางเอ่ยค้างและขมวดคิ้วครุ่นคิด

“จนกระทั่งตอนไหน” จงหลี่ถามต่ออย่างรวดเร็ว

ฝานจิ้งหยานนิ่งๆ ครู่หนึ่งจึงเอ่ยต่อ “จนกระทั่งข้าออกจากหมู่บ้านมาเจ้าคะ ระหว่างทางที่ข้าเดินป่า ข้าหิวและเหนื่อยมาก แต่ข้ากลับมองเห็น ‘เส้นสี’ ต่างๆ ในอากาศ สีเขียวของป่า สีน้ำตาลของดิน มันคอยบอกข้าว่าควรเดินไปทางไหน และยามที่ข้าข้ามลำธารที่เชี่ยว ข้ารู้สึกเหมือนมีมือที่มองไม่เห็นคอยพยุงข้าไว้ ไม่ให้ข้าล้มนลงไป”

จงหลี่ฟังแล้วก็นิ่งอึ้ง หัวใจของมันเต้นรัวด้วยความตื่นตระหนกปนอัศจรรย์ใจ

นี่คือสภาวะการเข้าถึงธาตุตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มฝึกฝน ทั้งยังเป็นช่วงที่จิตใจแตก
สลายที่สุด พลังพวกนี้ถึงได้ตื่นขึ้นเพื่อปกป้องเจ้าของร่าง

จงหลี่คิดในใจก่อนจะถามต่อ “แล้วตอนชักผ้าที่ริมธารเล่า เจ้ารู้สึกอย่างไร”

“ข้าแค่คิดถึงท่านแม่เจ้าค่ะ” น้ำตาของนางเออคลอดวงตา “ข้าอยากให้ชุด
พวกนั้นสะอาดที่สุดเพื่อให้ท่านแม่ภูมิใจ ข้าแค่ปล่อยความรู้สึกไปตามน้ำ
แล้วน้ำก็ดูเหมือนจะเคลื่อนไหวตามใจข้าเจ้าค่ะ”

จงหลี่ถอนหายใจยาวพลางนวดขมับ “ฟังลุงให้ดีนะเสี่ยวหย่า พลังที่เจ้ามีนั้น
ในวิถีของผู้บำเพ็ญเรียกว่าการ ‘สื่อสารกับเจตจำนงแห่งธาตุ’ ปกติแล้วผู้
บำเพ็ญต้องใช้เวลาเป็นร้อยปีจึงจะทำได้คล่องแคล่วขนาดนี้ แต่เจ้ากลับทำ
ได้โดยสัญชาตญาณ”

“คนที่หน้าประตูสำนักที่เจ้าพบ มันใช้ศิลาตรวจปราณวัดรากวิญญาณเพื่อ
หา ‘ภาชนะ’ ที่จะรองรับพลังจากภายนอกตามการฝึกฝนวิถีมุนุษย์ แต่พลัง
ของเจ้านั้นออกมาจาก ‘ภายใน’ อันเป็นวิถิเทพ พวกนั้นยังไม่ถึงพลังที่เจ้ามี
นี่กล่าวได้ว่าเจ้าเป็นอัจฉริยะในรอบแสนปีที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน” จงหลี่
อธิบาย

ผานจิ้งหย่าเบิกตากว้าง นางนะหรือ ‘อัจฉริยะรอบแสนปี’ ไม่น่าใช้กระมัง

“เออ...ฟังแล้ว ไม่ใช่เรื่องดีหรือเจ้าคะ” เด็กหญิงถามอย่างไม่แน่ใจเพราะเห็นท่าที่วิตกกังวลของจหงลี่

“เรื่องดีนะใช่ แต่เรื่องนี้ใหญ่เกินตัวเจ้านัก มันจึงอันตราย หากผู้ใดรู้ว่าเจ้าสามารถทำเช่นนี้ได้โดยไม่ต้องฝึกฝน ทั้งยามนี้เจ้าเป็นเพียงเด็กน้อย วิชาความรู้ก็ไม่มีป้องกันตัวเลยสักอย่าง หากคนนอกรู้เข้า พวกมันต้องหาทางรีดเค้นเอาไปจากเจ้า นี่จึงไม่ใช่เรื่องดี”

ผานจิ้งหยานหน้าซีด เอ่ยถามเสียงสั่น “รีดเค้นเอาไปจากข้าหรือเจ้าคะ รีดเค้นอย่างไร”

จหงลี่มองใบหน้าที่ซีดเผือดของเด็กหญิง แกว่งตาของมันเป็นทอประกายความเป็นห่วงชัดเจน ก่อนจะอธิบายความจริงที่แสนโหดร้ายให้นางฟังเพื่อให้นางตระหนักถึงภัย

“เลี้ยวหมา มนุษย์ที่ไร้รากวิญญาณแต่มีขุมพลังบริสุทธิ์เช่นเจ้า สำหรับเหล่าผู้บำเพ็ญที่มีจิตใจมืดบอดแล้ว พวกมันจะมองเจ้าเป็น ‘เตาหลอมมนุษย์’ หรือ ‘ยาวิเศษเดินได้’ ที่จะทำให้พวกมันฝึกฝนได้ในระดับที่สูงขึ้น”

จหงลี่ลดเสียงลงจนแทบเป็นเสียงกระซิบ “การรีดเค้นมีหลายวิธี พวกมันอาจใช้ ‘คาถาสุมวิญญาณ’ ตรึงเจ้าไว้กับแท่นพิธี แล้วค่อยๆ รีดเอาเจตจำนงแห่งชาตุนั้นออกจากกระดูกและโลหิตของเจ้าทีละหยด เพื่อนำไปเสริมสร้างพลังการฝึกฝนของพวกมันเอง หรือที่ร้ายกาจกว่านั้น คือการ ‘ช่วงชิงฐานจิต’ พวกมันจะทำลายสถิติสัมปชัญญะของเจ้าจนแตกสลาย แล้วย้ายดวง

วิญญาณของพวกมันเข้ามายึดครองร่างของเจ้า เพื่อใช้ร่างของเจ้าที่เป็น
ภาชนะแสนวิเศษนี้ฝึกฝนต่อไปแทนเจ้า”

ฟานจึงหย่าหน้าซีดเผือดยิ่งกว่าเดิม

บทที่ 15 พันธสัญญาระหว่างลุงกับหลาน

จงหลินิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถึงสิ่งที่สะเทือนใจนางที่สุด “เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหมู่บ้านควั่นเขียวของเจ้า แสงสีม่วงนั้น ลุงเชื่อว่าเป็นการรืดเค้นในระดับสูงสุด ผู้ที่กระทำไม่ได้เพียงต้องการกำจัดคนในหมู่บ้านเจ้า แต่มันกำลัง ‘เก็บเกี่ยว’ พลังธาตุทองทั้งหมดในพื้นที่แห่งนั้น”

“ก่อนหน้านี้จะเกิดเรื่องที่หมู่บ้านเจ้าไม่นาน ลุงได้ยืนยันว่าพลังธาตุทองในพื้นที่ที่ไม่ไกลจากสำนักเมฆาคัลอย เกิดการติดขัด ลุงคิดเพียงว่าอีกไม่นานคงมีคนไปตรวจหาสาเหตุและแก้ไขให้พลังธาตุกลับมาเหมือนเดิม แต่ลุงคิดไม่ถึงว่าจะกลายเป็นการรืดเค้นในระดับสูงสุด”

ผานจิ้งหยาด้วนสะท้าน มือเล็กๆ ของนางกำชายเสื้อไว้แน่น ภาพฝุ่นผงของบิดามารดาที่อยู่ในห้องใต้ดินและฝุ่นผงของบ้านนางที่ปลิวหายไปใส่อากาศ ย้อนกลับมาตอกย้ำความทรงจำอันเลวร้ายของนางอีกครั้ง

“ทำไม...ทำไมพวกเขาต้องทำร้ายคนอื่นเพื่อเพิ่มพลังให้ตัวเองด้วยเจ้าคะ”
นางถามเสียงลั่นสะท้าน น้ำตาเอ่อคลอเต็มสองตา

“เพราะการฝึกฝนมันยากลำบากและซ้ำเกินไป” จงหลียิ้มด้วยความขมขื่น
 “พวกมันจึงมั่งง่าย อดยากได้ทางลัด และเมื่อสวรรค์เห็นแก่ตัว มนุษย์เปื้อน
 ล้างยอมเลียนแบบ”

“ใครเป็นคนทำเจ้าคะ” นางถามต่อ

“ลูกก็ไม่รู้หรอก เพียงคาดเดาจากเรื่องราวที่เจ้าเล่ามา หากเจ้าต้องการรู้
 เรื่องนี้จริงๆ เจ้าต้องฝึกฝนให้ดีกว่านี้ เจ้าต้องเข้มแข็งกว่านี้ เจ้าจึงจะมี
 โอกาสสืบค้นเรื่องนี้ได้”

ฟังแล้ว ฝานจึงหยาต้งมิดแปดด้าน ยามนี้นางยังไม่วินิจฉัยอะไรอยู่ดี ที่นางรู้มี
 เพียงอย่างเดียวคือ นางต้งเก่งกว่านี้

ได้ยินจงหลีย่อยต่อไปว่า “หากคนที่ทำร้ายหมู่บ้านของเจ้ารู้ว่าเจ้ามีพลังเช่นนี้
 พวกมันจะไม่ฆ่าเจ้า แต่จะขังเจ้าไว้ในคุกมืด ชุบเลี้ยงปรนเปรอเจ้าอย่างดี
 ด้วยโอสถวิเศษเพื่อให้ร่างของเจ้าก่อเกิดพลังให้พวกมันสืบทอดไปชั่วนิรันดร์
 เจ้าจะไม่ตาย แต่จะมีชีวิตอยู่อย่างทุกข์ทรมานยิ่งกว่าตาย”

เด็กหญิงสุดลมหายใจเข้าลึก แววตาที่เคยหวาดกลัวพลันแปรเปลี่ยนเป็น
 ความเด็ดเดี่ยว

“ข้า...ข้าจะไม่เป็นเตาหลอม ข้าจะไม่ให้ใครรีดเค้นเอาอะไรไปจากข้า แล้ว...
 แล้ว...” ฝานจึงหยาเอ่ยอย่างล่งเล “...ท่านลุงจะทำเช่นนั้นกับข้าหรือไม่”
 นางถามด้วยความหวาดหวั่น แววตาเผยความหวาดกลัวออกมาให้เห็น

ชัดเจน เพราะยามนี้จงหลืคือบุคคลเดียวที่รู้ความลับของนาง ถ้ามันรีดเค้นนาง นางก็สู้ไม่ได้

จงหลืหนึ่งไปครู่หนึ่งกับคำถามที่เต็มไปด้วยความหวาดระแวงจากเด็กหญิงที่สูญเสียทุกอย่าง มันไม่ได้โกรธเคืองที่นางไม่ไวใจ กลับกัน มันยิ่งรู้สึกเวทนาที่โลกใบนี้บีบบังคับให้เด็กน้อยวัยเพียงสิบปีต้องหวาดกลัวกระทั่งคนที่ยื่นมือช่วยเหลือ

จงหลืคุกเข่าลงข้างหนึ่งเพื่อให้ระดับสายตาอยู่เท่ากับนาง มันยื่นมือสากรร้านไปกุมมือเล็กที่สั่นเทาด้วยความหวาดกลัวของนางไว้ แล้วสบตานางด้วยความจริงใจอย่างไม่เคยทำกับใครมาก่อน

“เลี้ยวขวา เจ้าเห็นดาบเล่มที่ล่งวางไว้ข้างที่นอนนั้นหรือไม่” จงหลืบ้วนปากไปทางดาบเล่มยาว เด็กหญิงเหลือบมองแล้วพยักหน้าว่าเห็น

“ดาบเล่มนั้น พ่อของเจ้าทุ่มเทร่างกายแรงใจดีให้ล่ง แม้มันจะเกิดจากการว่าจ้าง แต่มันคือ ‘คำสัญญา’ ของลูกผู้ชายที่ให้แก่กัน วันที่ล่งไปรับดาบ พ่อของเจ้าบอกล่งว่า ‘ดาบเล่มนี้ ข้าดีให้ท่านเพื่อปกป้องสิ่งที่ท่านรัก มิใช่เพื่อรังแกผู้อื่น ตามที่ท่านบอก’ และล่งก็ใช้ดาบเล่มนี้เพื่อปกป้องสิ่งที่ล่งรักตลอดมา ล่งจึงติดค้างหนี้บุญคุณบิดาเจ้าที่ให้ดาบที่ดีที่สุดแก่ล่ง หากล่งรีดเค้นพลังจากเจ้า ก็เท่ากับล่งเหยียบย่ำศักดิ์ศรีของตนเอง และทำลายดาบที่บิดาเจ้าดีให้ ล่งไม่คิดจะทำเช่นนั้นและไม่มีวันทำ”

“จำไว้นะเสี่ยวหย่า แม่ลุงจะไม่ใช้คนที่ดีของสำนักนี้ แต่ลุงจะเป็น ‘โล่’ ให้เจ้า ลุงไม่ต้องการพลังของเจ้า แต่ลุงอยากเห็น ‘บุตรสาวของสหาย’ ได้มีชีวิตอยู่ จนถึงวันที่เจ้าสามารถไขความกระจ่างให้หมู่บ้านควั่นเขี้ยวได้ด้วยมือของเจ้าเอง”

คำพูดที่หนักแน่นและแววตาที่มั่นคงของจงหลี่ ทำให้ฟานจิ้งหย่าสัมผัสได้ถึง ความจริงใจ ความอบอุ่นที่ส่งผ่านฝ่ามือนั้นทำให้ความโดดเดี่ยวที่แบกไว้ ตลอดมาสูญสิ้น

เด็กหญิงโผล่เข้ากอดคอมันไว้นั่น ร้องไห้ออกมาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้นางไม่ได้ ร้องเพราะความโศกเศร้า แต่นางร้องเพราะได้รู้ว่าในโลกที่แสนโหดร้ายนี้ นางไม่ได้เดินเพียงลำพังอีกต่อไป นางยังมีคนที่รักนางด้วยใจจริง มีคนที่นาง พึ่งพาได้

“ข้าเชื่อท่านลุงเจ้าคะ” นางกระซิบบอกสะอีกสะอื่น

จงหลี่ตบหลังนางเบาๆ อย่างปลอบประโลม แววดตาของมันก็เปลี่ยนเป็นเอ็นช่า

พวกเจ้าพราดทุกอย่างไปจากนาง แต่ข้าจะอุ้มชูหัวใจดวงนี้ให้กลายเป็นอาวุธ ที่คมที่สุดเพื่อกลับไปบั่นคอพวกเจ้าเอง

จงหลี่คิดในใจ

ฝานจึงหยาร้องให้อีกครู่หนึ่งจึงค่อยสงบลง จงหลิใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำมูกน้ำตา
ให้นางจนแห้ง

“ดีขึ้นแล้วกระมัง เลี้ยวหายา”

เด็กหญิงผงกศีรษะรับ

“ลุงจะสอนเจ้าก่อนว่าจะต้องฝึกฝนอย่างไร ก่อนอื่นเจ้าต้องรู้ว่าวิถีมุขย
และวิถีเทพคืออะไร มันประกอบด้วยอะไรบ้าง”

ฝานจึงหยาจ้องมองจงหลิอย่างตั้งอกตั้งใจฟัง

“ในโลกหล้านี้ ผู้ที่ปรารถนาจะก้าวพ้นความเป็นปุถุชน แบ่งออกเป็นสองวิถี
ใหญ่คือ วิถีมุขยและวิถีเทพ วิถีมุขยคือสิ่งที่คนของสำนักเซียนทั่วหล้า
ฝึกฝนกัน มันคือการ ‘หยิบยืม’ และ ‘สะสม’ พลังจากธรรมชาติเข้าสู่ร่าง
เริ่มต้นจากศูนย์แล้วค่อยๆ ชัดเกลาร่างกายให้แข็งแกร่งขึ้น ระดับปราณของ
วิถีมุขยแบ่งเป็นหกระดับ ระดับแรกคือปฐมชำระกาย นี่เป็นการฝึกฝนเอ็น
กระดูก และผิวหนังให้ทนทาน...”

ฟังแล้ว ฝานจึงหยาทอดตาโต พลันรู้สึกได้ว่าแค่ขั้นแรกก็รู้สึกว่ายากแล้ว

“...ระดับที่สองคือ สะสมปราณธาตุ ขั้นนี้จะเริ่มดึงพลังฟ้าดินเข้ามากักเก็บ
ในจุดตันเถียน ระดับที่สามคือ สร้างฐานรากวิญญาน ขั้นนี้มุขยจะเริ่ม
จำแนกธาตุในตัวได้ชัดเจน ระดับที่สี่คือ หลอมดวงจิตอมตะ เป็นการสร้าง
ดวงจิตที่แข็งแกร่งให้คงอยู่แม้กายเน้อดับสูญ ระดับที่ห้าคือ จุตวิญญาน

สวรรค์ เป็นขั้นที่ก้าวพ้นความเป็นมนุษย์ เริ่มมีอำนาจอิทธิฤทธิ์เหนือธรรมชาติ สุดท้ายคือก้าวข้ามทุกข์เชิงภูมิ เป็นบททดสอบสุดท้ายเพื่อจะเลื่อนขั้นสู่ความเป็นเซียนหรือเทพ หรือก็คือเพื่อเข้าสู่วิถีเทพ”

“พวกมนุษย์ต้องใช้ไอสฤติเศษและแย่งชิงทรัพยากรเพื่อไต่เต้าไปจนถึงขั้นที่หกของวิถีมมนุษย์ หากบันไดหกขั้นนี้มิได้ง่าย ในบันไดแต่ละขั้นยังแบ่งเป็นสิบขั้นย่อย ดังนั้น นับกันจริงๆ แล้ว วิถีมมนุษย์มีหกสิบขั้น”

เด็กหญิงฟังแล้วมีทั้งความกระตือรือร้นที่จะฝึกควบคู่ไปกับความท้อแท้ มิใช่นางไม่คิดพยายามแต่นางรู้สึกว่านางต้องใช้เวลานานเท่าใดกว่าจะไปถึงก้าวข้ามทุกข์เชิงภูมิขั้นสิบเพื่อเข้าสู่วิถีเทพ นางคิดว่าต้องเป็นขั้นนี้เท่านั้น นางถึงจะสืบหาความจริงที่หมู่บ้านของนางถูกทำลาย ปีศาจมารดาเสียชีวิต

ได้ยินจงหลีกกล่าวต่อไปว่า “ศิลาตรวจปราณที่เจ้าเห็นในครานั้น มันถูกสร้างเพื่อวัดระดับคนในวิถีนี้นั่น”

“แล้ววิถีเทพเป็นอย่างไรเจ้าคะ”

“วิถีเทพ จะแตกต่างจากวิถีมมนุษย์โดยสิ้นเชิง มันไม่ใช่ว่าการหยาบหยาบ แต่มันคือการ ‘ถือครอง’ กฎเกณฑ์ตั้งแต่กำเนิด มันคือพลังระดับปฐมภพที่ขับเคลื่อนดวงดาวและธาตุทั้งห้า วิถีนี้นั้นมีเพียงห้าขั้นแต่ก็ยากลำบากกว่าวิถีมมนุษย์อย่างเทียบไม่ได้ ระดับแรกของวิถีเทพคือเทพสถาปนา เป็นขั้นผู้ถือครองโองการแห่งฟ้า ระดับสองคือ เซียนทองอมตะ เป็นผู้มีกายาและดวงจิตเป็นอมตะ ระดับสามคือพรหมลิขิตปัญญา คือผู้ที่สามารถลิขิตชะตาของผู้อื่นได้”

เล่ามาถึงตอนนี้แล้ว จงหลีกเจียบไป สี่หน้าเรียบนิ่ง แวตาคาลัยระลึกรู้ถึง
อะไรบางอย่าง

“ท่านลุง ท่านลุงเจ้าคะ ทำไมท่านเจียบไป” เสียงของฟานจึงหยาดังขึ้น จุดให้
จงหลีกหลุดจากภวังค์

บทที่ 16 ร่างแห่งศิลาซ่อมฟ้า

“เออ...ลุงคิดอะไรเพลินไปหน่อยนะ เมื่อครูลุงเล่าถึงไหนนะ” จงหลี่เอ๋ยแกเกอ

“ท่านเล่าถึงพรหมลิขิตบ้าๆอะไร”

“อ้อ! ลุงเพียงคิดว่าระดับสี่และห้า นั้น ไกลห่างจากมนุษย์นัก ระดับสี่คือ มหาเทพนิรันดร์ ผู้ปกครองระเบียงดารา และระดับสุดท้ายคือ ปฐมเทพบรรพกาล ผู้สร้างและผู้ทำลายกฎเกณฑ์ทั้งปวง นี่คือจุดสูงสุด วิถีเทพห้าขั้นนี้ แต่ละขั้นก็ยังแบ่งเป็นสิบขั้นย่อย ดังนั้น วิถีเทพจึงมีทั้งหมดห้าสิบขั้น”

เด็กหญิงพยักหน้าก่อนจะอ้าปากค้างเมื่อได้ยินจงหลี่เอ๋ยว่า “ระดับปฐมเทพบรรพกาลนั้น คือสิ่งที่หลับใหลในตัวเจ้า เสียหาย”

เด็กหญิงตกตะลึง นางนะหรือมีพลังปฐมเทพบรรพกาล!!!

“ไม่ใช่หรอกเจ้าคะ...” นางปฏิสเสธทันที “...ข้าแค่ควบคุมธาตุได้เล็กน้อย ไม่ใช่ปฐมเทพบรรพกาลแน่ๆ แค่ปฐมชำระกายขั้นหนึ่งของวิถีมนุษย์ ข้ายังไม่รู้เลยว่าข้าจะฝึกสำเร็จหรือไม่”

จงหลีอมยิ้มอย่างเอ็นดู “เสี่ยวหย่า เจ้าไม่ได้เริ่มต้นจากศูนย์เหมือนคนอื่น หากเจ้าถือครอง ‘แก่นแท้’ ของปฐมเทพมาตั้งแต่เกิด แต่มันยังเป็นเพียง เมล็ดพันธุ์ที่ยังไม่ถูกกะเทาะเปลือก การที่เจ้ามองเห็นเส้นสายธาตุ หรือสั่ง น้ำให้หมุนวนได้ นั่นคือการที่เมล็ดพันธุ์เริ่มแตกยอดออกมาเองโดย สัญชาตญาณ”

“แล้วข้าต้องฝึกแบบไหนเจ้าคะ ฝึกเหมือนคนในสำนักเมฆาคัล้อยหรือไม่”
เด็กหญิงถาม

“ไม่ได้เด็ดขาด!” จงหลีดูทันควัน ฝ่ามือจึงหยดต้องคอย่น “หากเจ้าฝึกตามวิธี มนุษย์ พลังปฐมเทพในตัวเจ้าจะติดกับปรารถนาที่หยาบป็นมาจนร่างเจ้าแตกสลาย และที่สำคัญที่สุด มันจะทำให้ ‘กลืนไอเทพ’ ในตัวเจ้าไชยออกมาจนเหล่าเทพ แห่งระเปียงดาราตามหาเจ้าเจอในพริบตา เจ้าคงไม่อยากเจอพวกมันตอนนี้ หรอกกระมัง”

“ไม่เจ้าคะ ข้าไม่อยากเจอ” เด็กหญิงปฏิเสธทันที

จงหลีแบมือออก บนฝ่ามือปรากฏหินทรงกลมเกลี้ยงขนาดเท่าหัวแม่มือ สี ของมันดำสนิทราวกับจะกลืนกินแสงสว่างทุกชนิดที่ตกกระทบ พื้นผิวด้าน และเรียบเนียน

“นี่คือ ‘ศิลาดับดารา’...” จงหลีเอ่ยพลางวางหินก้อนนั้นลงบนโต๊ะ “...มันเป็น ของส่วนตัวที่ลู่พกติดตัวมานาน หินชนิดนี้ถูกใช้เพื่อปกปิดร่องรอยของ

ดวงดาวที่ดับสูญ มิให้เหล่าเทพตรวจพบร่องรอยการล่มสลาย ลุงใช้มันเพื่อปกปิดร่องรอยบางอย่าง”

“เออ...ท่านลุงเอามาให้ข้าเช่นนี้ แล้วท่านลุงจะใช้สิ่งใดปกปิดร่องรอยที่ท่านลุงบอกเจ้าคะ”

จงหลียิ้มกว้างก่อนจะเอ่ย “แม้ศิลาดีบดาราจะมีคุณสมบัติอันหาได้ยาก แต่มันไม่ใช่ของหายาก ลุงมีติดตัวอยู่สองสามอัน ให้เจ้าไปใช้สักอันก็หาเป็นไรไม่”

ฟังแล้ว ฝานจึงหยยาค่อยยิ้มอย่างโล่งอก

จงหลิใช้นิ้วเคาะที่หินเบาๆ พลันเกิดแรงสั่นสะเทือนบางๆ แต่ทำให้माणปรากรที่ปกคลุมกระท่อมสั่นไหว

“บทเรียนแรกของเจ้า ไม่ใช่การฝึกตั้งพลังเข้าตัว แต่คือการ ‘ผนึกและซ่อนเร้น’ ลุงจะสอนเจ้าใช้เจตจำนงพุทธะและพลังหนี่วาในร่าง จำลองคุณสมบัติของศิลาดีบดารานี้ขึ้นมา สร้าง ‘ชั้นบรรยากาศเทียม’ ห่อหุ้มแกนแท้พลังปฐมเทพของเจ้าไว้”

จงหลิสบตานางอย่างจริงจัง “เจ้าต้องทำตัวเหมือนหินก้อนนี้ ต่อให้เจ้ายืนอยู่ต่อหน้ามหาเทพ เจ้าก็ต้องดูเหมือนความว่างเปล่า เหมือนก้อนหินไร้ชีวิต เหมือนขยะที่ไม่มีค่าพอจะขายตามอง จนกว่าจะถึงวันที่เจ้าแข็งแกร่งพอจะส่องประกายด้วยตนเองจนฟ้าดินต้องสั่นสะเทือน!”

ฝานจึงหยายื่นมือไปสัมผัสศิลาต้บดาราเบาๆ นางรู้สึกถึงความสงบปล้ำลึกที่อยู่ภายในหิน นางเข้าใจแล้วว่าความแข็งแกร่งที่แท้จริงคือการทำให้ตนเองดูอ่อนแอที่สุด ยิ่งอ่อนแอยิ่งเป็นผลดีกับนาง

“ใช้มือทั้งสองโอบรอบศิลาต้บดาราไว้ที่กลางหน้าอก แล้วหลับตาลง อย่าฝืนบังคับพลัง แต่จงปล่อยให้พลังในกายเจ้าไหลซึมเข้าไปสัมผัสกับความว่างเปล่าในศิลานี้ จำสัมผัสของมันไว้ แล้วสร้าง ‘กำแพงหมอก’ ในใจขึ้นมาห่อหุ้มแก่นพลังของเจ้าไว้ทีละชั้น”

ฝานจึงหยายทำตาม ทันทีที่นางปล่อยวางความคิด พลังหนึ่งว่าในร่างก็เริ่มไหลเวียนอย่างนุ่มนวล นางสัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนบางอย่าง จากศิลาต้บดาราที่เริ่มสื่อสารกับพลังของนาง พลังแสงสีเทาอ่อนๆ เริ่มแผ่ออกมาปกคลุมร่างเล็กๆ นั้นจนดูเลือนรางดูจพยับหมอก

จงหลีที่เฝ้าดูอยู่ต้องกลั่นหายใจโดยไม่รู้ตัว มันสัมผัสได้ว่า ‘กลิ่นไอปฐุมเทพ’ ในตัวนางที่มันเคยสัมผัสได้รางๆ กำลังถูกดูดซับและสูญหายไปอย่างรวดเร็ว ขณะที่ฝานจึงหยายจมลึกอยู่ในการฝึกฝน พลังปฐุมเทพในร่างของนางซบไหวและดูดซับไอธาตุมหาศาลจากธรรมชาติโดยรอบเพื่อสร้าง ‘เปลือก’ ที่แข็งแกร่งที่สุด แม้จงหลีจะบอกว่านี่คือวิถีเทพ แต่การมีพลังในปริมาณที่เข้มข้นย่อมส่งผลสะท้อนออกมาในรูปแบบของวิถีมุนษย์โดยที่นางไม่รู้ตัว

ปราณสีขาวยุติที่ส่องแสงระยิบระยับดุจทะเลดาราสายหนึ่ง พุ่งผ่านจุดชีพจรทั่วร่างของฝานจึงหยาย พลังนั้นทะลวงผ่าน ‘ชั้นปฐุมชำระกาย’ จน

ผิวพรรณของนางเริ่มมีประกายเรืองรองจางๆ ก่อนพลังทั้งหมดจะพุ่งพรุดเข้าสู่ชั้น ‘สะสมปราณธาตุ’ จนจุดตันเถียนของนางอัดแน่นไปด้วยไอพลัง การดูดซับพลังธาตุหยุดลงที่ขีดสุดของชั้น ‘สร้างฐานรากวิญญาณ’ อันเป็นขั้นสามของวิถีมูเนย์

จงหลีเบิกตากว้างจนแทบจะถลนออกมานอกเป้า

นี่มัน...บ้าไปแล้ว! แค่ฝึกฝนพลังครั้งแรก ร่างกายของนางกลับทะลวงขึ้นสู่ระดับสูงสุดของฐานรากวิญญาณในชั่วพริบตา!

คนทั่วไปต้องใช้เวลา 15-20 ปี กระทั่งอัจฉริยะยังต้องใช้เวลา 3-5 ปี เพื่อก้าวสู่ระดับสร้างฐานรากวิญญาณขั้นสิบ แต่ฝานจิ้งหยากลับทำได้ในไม่กี่อึดใจ!

ฝานจิ้งหยาค่อยๆ ลืมตาขึ้น แสงเรืองรองรอบกายดับวูบลง ยามนี้นางดูเหมือนเด็กหญิงธรรมดาที่มีผิวพรรณสะอาดสะอ้านขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น ไม่มีลักษณะท่าทีว่ามีพลังปราณสูงส่งเช่นผู้ฝึกฝนอื่น

“ท่านลุง ข้าทำถูกต้องหรือไม่เจ้าคะ” เด็กหญิงถามพลางมองมือตนเอง “ข้ารู้สึกเหมือนร่างกายเบาลงเล็กน้อย และเห็น ‘เส้นสี’ จางลงไปมากเลยเจ้าคะ”

จงหลีกพยายามระงับความตื่นตันทันกับสิ่งที่ได้รับรู้ มันแค้นหัวเราะในลำคอครั้งหนึ่งก่อนจะเอ่ย “เออ...ก็...พอใช้ได้ เจ้าทำได้ดีเกินคาดไป...นิดหน่อย ยามนี้ต่อให้เจ้าไปยืนต่อหน้าเจ้าสำนักเมฆาคล้อย มันก็คงเห็นเจ้าเป็นเพียงเด็กเก็บใช้ที่ร่างกายแข็งแรงเท่านั้น”

นิดหน่อยกับนี่ละสิ! ระดับฐานรากวิญญาณชั้นสูงสุดในวัยสิบปี หากผู้ใดรู้เข้า ได้กระอักเลือดตายไปตรงนั้นแน่!’

จงหลีกคิดในใจ

“เสียเวลา จำไว้ นับจากนี้ไป พลังในตัวเจ้าที่เจ้าสัมผัสได้นั้น ห้ามนำออกมาใช้พร่ำเพรื่อเด็ดขาด หากจะใช้ก็ต้องพรางไว้ไม่ให้ผู้อื่นรับรู้หรือสัมผัสถึงมันได้ เข้าใจหรือไม่”

“เจ้าคะ” ฝานจึงหยาพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง

จงหลีกจึงมองนาง สายต่ายังทอแวววสงลัษ มันรับรู้ว่พลังที่นางฝึกฝนได้นั้นมากนัก แต่เหตุใดนางจึงเลื่อนระดับได้เพียงสร้างรากฐานวิญญาณชั้นสิบ มันขยับเข้าไปใกล้แล้วเอ่ย “เสียเวลา ลุงขอตรวจชีพจรของเจ้าให้ละเอียดสักหน่อย”

เด็กหญิงยื่นข้อมือให้ทันที เพียงปลายนิ้วของจหงหลี่สัมผัสลงบนจุดชีพจรที่ข้อมือและส่งกระแสปราณอ่อนๆ เข้าไปสำรวจ มันก็ต้องสะดุ้ง

“นี่มัน...กายาห่าสี!” จหงหลี่พึมพำเสียงสั่น พลังที่หมุนเวียนในร่างกายของฝานจิงหยาไม่ได้มีเพียงสีขาวบริสุทธิ์ของเจตจำนงแห่งพุทธะ แต่มันยังแฝงไปด้วยรังสีห่าสีที่สลับเปลี่ยนหมุนเวียนไปตามธาตุทั้งห้า ดิน น้ำ ไฟ ไม้ ทอง พวกมันสอดคล้องประสานกันอย่างสมบูรณ์แบบ

จหงหลี่พลันรับรู้ได้เดี๋ยวนั้นว่าร่างของฝานจิงหยาสร้างจาก ‘ศิลาห่าสี’ ศิลาที่เจ้าแม่หนี่วาชใช้ซ่อมผืนฟ้า พลังนี้จึงเป็น ‘แก่นแท้ที่คำจุนจักรวาล’ และเป็น ‘ต้นกำเนิดของห่าธาตุ’ ดังนั้น ที่มันเข้าใจในตอนแรกว่าหากฝานจิงหยาฝึกตามวิถีมนุษย์ พลังปฐมเทพในตัวนางจะติดกับปราณที่หยิบยืมมาจนร่างแตกสลายนั้น เป็นความเข้าใจผิดอย่างสิ้นเชิง กายาอื่นอาจจะ ‘พัง’ หรือ ‘แตกสลาย’ ได้ถ้าเจอพลังที่แรงกว่า แต่กายาห่าสีคือสิ่งที่ ‘คำจุนฟ้า’ มันจึงไม่มีวันแตกสลาย และสามารถรับแรงกดดันได้มหาศาลกว่าทุกกายา

บทที่ 17 ญาติเพียงคนเดียวที่มีอยู่

จหงลี่แผ่ปราณสำรวจต่อไปตามเส้นชีพจรทั่วร่างของเด็กหญิง แล้วก็ต้องตกตะลึงพรึงเพริดอีกครั้ง เมื่อพบว่าจุดชีพจรหลักทั้งหนึ่งร้อยแปดจุด ในร่างของฝานจิ้งหยาบัดนี้เปิดกว้าง ไร้สิ่งมลทินเจือปน ทุกอณูในร่างสามารถเปลี่ยนเป็นพลังทำลายล้างหรือการป้องกันได้ทันทีโดยไม่มีจุดบอด

คนทั่วไปทะเลงงได้สับสนจุดก้นบ่วยอดเยี่ยม อัจฉริยะทำได้แปดสิบจุดก้นบ่วยสวรรค์ล้ำเอียง แต่นางกลับทะเลงงจนหมดสิ้น! มิน่าแล้ว พลังมหาศาลขนาดนั้นถึงทำได้เพียงแค่สร้างฐานรากวิญญูณ เพราะฐานของนางคือการเปิดทุกส่วนของร่างกายเพื่อรองรับจักรวาล!

จหงลี่คิดด้วยความตื่นตะลึง มันเข้าใจอย่างชัดเจนทีเดียวนั่นว่าพลังของฝานจิ้งหยาที่เลื่อนมาได้เพียงสร้างรากฐานวิญญูณขั้นสิบ ทั้งที่มีพลังปฐุมเทพมหาศาล ก็เพราะกายาห่าสีเหมือน ‘มหาสมุทรไร้ก้นบึ้ง’ พลังปราณมากมายที่นางดูดซับเข้ามานั้น หากเป็นคนอื่นคงทะเลงงไปถึงขั้นจุติวิญญูณสวรรค์

จนร่างกายระเบิดไปแล้ว แต่สำหรับผานจึงหย่า พลังมหาศาลนั้นกลับทำได้เพียง ‘เติมกันปั้ง’ ของมหาสมุทรให้เต็มในชั้นแรกเท่านั้น

พลังฝึกฝนของนางที่ถูกกลั่นกรองผ่านกายาห้ำสี มีความ ‘เข้มข้น’ กว่าปราณมนุษย์ทั่วไปหลายร้อยเท่า ปราณสร้างฐานรากของนางหนึ่งหยด มีอำนาจเท่ากับปราณระดับหลอมดวงจิตอมตะชั้นสิบของคนอื่นหนึ่งร้อยหยด นี่จึงทำให้นาง ‘ต่อสู้ข้ามระดับได้’ เพราะคุณภาพพลังของนางอยู่ห่างกันคนละชั้น

การที่นางทะลวงชีพจรครบทุกจุด หมายความว่านางต้องใช้พลังมหาศาลในการ ‘เปิดเส้นทาง’ ทั้งหมดในร่างกายพร้อมกัน ดังนั้น แม้ระดับจะขึ้นช้ากว่าคนอื่น แต่เมื่อนางเลื่อนระดับขึ้นไปเรื่อยๆ นางจะไม่มี ‘คอขวด’ แบบที่ผู้อื่นต้องพบเจอ

“ท่านลุง เป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ” นางถามด้วยความกังวลเมื่อเห็นสีหน้าของจหงหลี่เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา

จหงหลี่สูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อสงบจิตใจ ครู่หนึ่งจึงเอ่ย “เลี้ยวขวา ร่างกายของเจ้ายามนี้ แม้ระดับปราณจะอยู่ที่สร้างฐานรากวิญญานชั้นสิบ แต่นั่นเป็นเพียง ‘ปริมาณ’ ของพลัง ทว่าด้วยกายาห้ำสีและการทะลวงชีพจรครบทั้งหนึ่งร้อยแปดจุดนี้ ทำให้เจ้าแข็งแกร่งผิดแผกจากผู้อื่น”

มันึกเปรียบเทียบในใจก่อนจะเอ่ยต่อ “หากเป็นการต่อสู้ในวิถีมนุษย์ ด้วยร่างและพลังเช่นนี้ เจ้าสามารถ ต่อสู้ข้ามระดับได้อย่างน่ากลัว ศิษย์ที่อยู่ใน

ระดับสี่ หลอมดวงจิตอมตะชั้นสิบ ไม่ใช่คู่มือของเจ้า ยิ่งหากเจ้าอยู่ในสภาวะ
คับขัน เจ้าสามารถยืนหยัดกับผู้ที่อยู่ระดับห้า จุตติวิญญานสวรรค์ชั้นที่หนึ่ง
ได้สืบลมหายใจ!”

ผานจึงหย่าเบิกตากว้าง นางไม่คิดว่าตนเองที่เคยต้องหวาดกลัวสัตว์ในป่า
จะมีความสามารถถึงเพียงนี้ในชั่วพริบตา

“แต่จำที่ลุงบอกไว้ให้ดี!” จงหลี่รีบกำชับ “ห้ามเจ้าไปทำสัญญากับใครเด็ดขาด
หรือหากมีใครมาทำสัญญากับเจ้า เลี่ยงได้จงเลี่ยงเสีย ไม่จำเป็นอย่าได้ลงมือ พลัง
ที่ข้ามระดับได้เช่นนี้คือภัยพิบัติสำหรับเจ้า เพราะยามนี้เจ้ายังไม่แข็งแกร่ง
พอที่จะปกป้องตนเองได้ อย่างน้อยที่สุด ยามนี้เจ้าก็สู้สูงไม่ได้ ดังนั้น เจ้าต้อง
ทำตัวให้ดูเหมือนคนที่มีแรงแค่พอยกถังน้ำไหวนเท่านั้น อย่าเปิดเผยอะไรโดย
ไม่จำเป็น ที่สำคัญ เจ้าต้องปกปิดลำดับดาราไว้กับตัวเสมอ และอย่าให้ผู้ใดรู้
ว่าเจ้ามีคิลานี้”

“เจ้าคะ ข้าจะจำไว้ ข้าจะเป็นแค่เด็กรับใช้ที่ซักผ้าสะอาดที่สุดและยอมผ้าได้สั
สวยที่สุดเท่านั้น” นางตอบรับอย่างเชื่อง่ายฟังคำ ในใจสัมผัสรับรู้ได้ถึง
ความหวังดีและห่วงใยของจงหลี่ เด็กหญิงพลันรู้สึกได้ว่าจงหลี่คือญาติสนิท
เพียงคนเดียวที่นางมี

จงหลี่พยักหน้าพลางถอนหายใจยาว

ต่อสู้อย่างระดับได้เช่นนี้ นี่ไม่ใช่แค่อัจฉริยะแล้ว แต่คือสัตว์ประหลาดที่พร้อม
จะขยำ้สวรรค์ต่างหาก

“อีกประการก็คือ...” จงหลีเอ่ยอย่างนึกขึ้นได้ “...ห้ามให้ผู้ใดตรวจชีพจรของ
เจ้าโดยเด็ดขาด มีเพียงลุงเท่านั้นที่สามารถตรวจชีพจรของเจ้าได้”

“เจ้าคะ”

“คืนนี้พอเท่านี้อีกก่อน พรุ่งนี้ เจ้าทำงานตามปกติ แต่จำไว้ให้ดีว่าหากเจ้าคิดใช้
พลัง จงอย่าได้ใช้พร่ำเพรื่อ เจ้าต้องปกปิดไว้ให้มิดชิดที่สุด

กาลเวลาล่วงผ่านราวสายน้ำในลำธารหลังภูเขาเมฆาคาลัย หกเดือนที่ผ่านมา
ผานจิ้งหยาเติบโตขึ้นจนยามนี้เด็กหญิงอายุครบ 11 ปีบริบูรณ์ ร่างกายที่
เคยผอมแห้งเริ่มมีน้ำมีนวลและแข็งแรงขึ้นเพราะได้กินอิมม่อนหลับเต็มที
และยังได้ฝึกฝน ศิวพรธของนางที่ควรจะกร้านแสดจากการทำงานหนัก
กลับเนียนละเอียดดุจหยกเนื้อดี หากถูกปกปิดไว้ภายใต้คราบเขม่าควันและ
ชุดคนงานสีคล้ำหมอง

หกเดือนที่ผ่านมา กิจวัตรประจำวันของฟานจึงหยาดคือการฝึกฝนที่ไม่มีใครคาดคิด นางไม่ได้นั่งสมาธิฝึกฝนเช่นผู้อื่น แต่นั่งยองๆ อยู่ริมน้ำ ไม่ได้ร่ายรำกระบี่ แต่แกว่งไม้พายในหม้อต้มสำหรับย้อมสีผ้า

ยามซักผ้าให้ผู้คนในสำนักเมฆาคล้อย นางจะจำกัดพลังปฐมเทพไว้ในระดับต่ำสุด เพียงส่งปราณสายเล็กๆ ไปช่วยชะล้างคราบสกปรกให้สะอาดเหมือนเช่นคนงานซักล้างอื่นๆ เพื่อไม่ให้เป็นที่ผิดสังเกต ผ้าเหล่านั้นจึงเป็นเพียงผ้าที่สะอาดสะอาดตามมาตรฐานของการซักล้างที่ดี

แต่ยามซักผ้าของนางและจงหลี่ เด็กหญิงจะปลดปล่อยพลัง ‘เจตจำนงแห่งพุทธะ’ และ ‘พลังเหนือ’ ออกมาเต็มที่ นางควบคุมหยดน้ำนับพันหมื่นให้หมุนวนรอบผืนผ้าประดุจเข็มขนาดเล็กที่เข้าไปจัดระเบียบโครงสร้างของใยผ้าใหม่ทุกเส้น พลังชำระล้างที่พิสุทธิ์ถึงขั้นสลายกลืนไอปราณที่ตกค้างจนผ้าดูราวกับเกิดใหม่

เมื่อถึงคราวย้อมผ้าของตนเอง นางไม่ได้ใช้เพียงสีย้อมจากสมุนไพร แต่แอบใช้ ‘ปราณห่าสี’ จากกายาห่าสีของนางหลอมรวมเข้ากับเนื้อผ้า ชุดของนางและจงหลี่ที่ดูภายนอกเป็นเพียงผ้าฝ้ายธรรมดา กลายเป็นแฝงไว้ด้วยธาตุอันหนาแน่น มันมีคุณสมบัติในการป้องกันการโจมตีจากปราณธาตุได้ดีกว่าชุดเกราะชั้นดีของศิษย์สายในเสียด้วยซ้ำ

“เลี้ยวขวา ครบหกเดือนแล้วที่เจ้าฝึกฝนพลังผ่านการทำงาน ยื่นมือมาให้ ลุงดูหน่อย” จงหลีบอกในคำคืนหนึ่งก่อนจะพักผ่อนหลับนอน เด็กหญิงยื่นมือให้ทันที

ทันทีที่จงหลีแตะชีพจรของนาง มันก็ต้องสะดุ้งจนเพลอชักมือกลับ พลังที่ไหลเวียนอยู่ในร่างของผานจิงหยายามนี้ไม่ได้เป็นเพียงกระแสน้ำที่เชียวกราก แต่มันคือมหาสมุทรที่ควบแน่นจนกลายเป็นผลึก!

“ระดับสี่ หลอมดวงจิตอมตะขั้นที่หนึ่ง!” จงหลีพิมพ์อย่างตกตะลึง “ทั้งที่เจ้าไม่ได้นั่งบำเพ็ญเพียรแม้แต่วันเดียว แต่การควบคุมพลังอย่างละเอียดผ่านการซักผ้าซักผ้า กลับทำให้ดวงจิตของเจ้าหลอมรวมเป็นหนึ่งในเดียวกับธาตุทั้งห้าจนบรรลุระดับสี่ภายในหกเดือน!”

แม้จะเลื่อนขึ้นมาเพียงหนึ่งขั้นน้อย แต่จงหลีรู้ดีว่า ‘คุณภาพ’ ปรารถนาของผานจิงหยานั้นเข้มข้นกว่าเดิมนับสิบเท่า ด้วยชีพจรที่เปิดครบหนึ่งร้อยแปดจุด พลังของนางในยามนี้หากต้องเผชิญหน้ากับศิษย์สายในระดับสูง นางสามารถเอาชนะพวกมันได้โดยไม่ต้องออกแรงด้วยซ้ำ

“แต่ข้ายังรู้สึกเหมือนเดิมนะเจ้าคะท่านลุง เพียงแต่ยามซักผ้า ข้าไม่ต้องตั้งสมาธินานเหมือนเมื่อก่อน แค่วัด...น้ำก็ซบไปเองแล้ว” นางบอกด้วยรอยยิ้มไร้เดียงสา

จงหลีถอนหายใจเฮือก สายตาเหม่อมองนางที่มีท่าทีสงบมากกว่าเดิม ความลึกซึ้งของศิลาต้บดาราที่นางพกติดตัวควบคู่กับการพร่างพลังที่แนบเนียน

ทำให้ในสายตาคนนอก นางเป็นเพียงเด็กไร้ที่ ‘จัดจาง’ จนไม่มีใครแยแสสนใจ

“ดีมากเสียยิ่งหา หากเดื่อนี้เจ้าสร้างรากฐานได้มั่นคงนัก เจ้าไม่ทำให้ลูกผิดหวังเลย เจ้าเก่งมาก” จงหลี่เอ๋อชมและลูบศีรษะนางอย่างเอ็นดู

“ข้าอยากเก่งเจ้าคะ ข้าจะได้ปกป้องตนเองได้ ไม่เป็นการระท้านลูก และข้าจะได้ปกป้องท่านได้” เด็กหญิงบอกตามประสาชื่อ หากทำให้จงหลี่พลันน้ำตาซึม

“ยามนั้น ข้าปกป้องท่านพ่อท่านแม่ไม่ได้ แต่คราวนี้ ข้าจะปกป้องท่านสูงให้ได้ ท่านเป็นญาติคนเดียวที่ข้ามีอยู่ในโลกนี้ ข้าไม่อยากเสียท่านไป”

บทที่ 18 ผันแปรธาตุ

คำพูดซื่อๆ ของฝานจิ้งหยาทำให้จงหลินิ่งอึ้ง สองมือยื่นออกไปรั้งร่างเล็กมากอดไว้แน่น มันหลับตาลง รู้สึกได้ว่านัยน์ตาร้อนผ่าวอย่างห้ามไม่อยู่ ครูหนึ่งจึงค่อยสืมตาขึ้นและบอกนางว่า “ลูงก็จะปกป้องเจ้าเช่นกัน เจ้าเป็นญาติคนเดียวที่ลูงมีอยู่”

“ท่านลูงไม่มีญาติเลยหรือเจ้าคะ” นางถามอย่างแปลกใจ

จงหลินิ่งเย็บไป นัยน์ตาทอแวววอนรำลึกถึงบางสิ่ง ครูหนึ่งจึงเอ่ยออกมา “เคยมี แต่ยามนั้น ลูงโง่เขลามาก จึงสูญเสียพวกเขาไปโดยไม่รู้ตัว เมื่อได้รู้ ลูงก็ไม่มีทางช่วยพวกเขาได้แล้ว”

“พวกเขาก็ถูกแสงสีมัวงเหมือนกันหรือเจ้าคะ”

จงหลินิ่งเย็บไปอีกครั้ง ชั่วครู่จึงค่อยตอบนาง “จะพูดว่าอย่างนั้นก็ได้”

“ข้าขอโทษเจ้าคะ ข้าไม่ควรถาม” ฝานจิ้งหยาเอ่ยเมื่อเห็นสีหน้าหม่นหมองของจงหลินิ่ง

“ไม่เป็นไร เรื่องมันหลายปีแล้ว เจ้าอย่าคิดมาก นอนเถิด ตีกแล้ว พรุ่งนี้ยังต้องทำงานอีก”

วันนี้กลางยามเหมา (05.00–07.00 น.) คิษย์หญิงรับใช้ร่างพอมคนหนึ่งเดิน
ช้าๆ มาที่ริมลำธารที่มีคิษย์รับใช้คนอื่นกำลังซักผ้าอยู่ ใบหน้าของคิษย์ผู้นี้ซีด
เซียวยิ่ง

“เสียวหาย...ข้าไขขึ้นสูงจนเดินแทบไม่ไหว เจ้าช่วยไปส่งผ้าที่ ‘หอตำราฟ้า’
แทนข้าได้หรือไม่ หากส่งไม่ตรงเวลา ข้าต้องถูกลงโทษให้อดอาหารสามวัน”

“ได้เจาค่ะ พี่สาวรีบไปพักผ่อนเถิด ข้าจะเอาผ้าไปส่งให้เจาค่ะ” ฝานจึงหย่า
ตอบรับ

“ขอบใจเจ้ามาก ส่งแค่ประตูชั้นล่างก็เรียบร้อยแล้ว ข้าไปนอนก่อนนะ” คิษย์
หญิงรับใช้ผู้นั้นบอกก่อนจะลากผีเท้าจากไป

คิษย์หญิงรับใช้ผู้นั้นจากไปได้ครู่หนึ่ง จงหลี่ที่เดินตรวจตราการทำงานของ
คิษย์รับใช้ชายเสร็จ ก็เดินมาตรวจดูที่ฝ่ายหญิง

“เสียวหาย เสร็จแล้ว?” จงหลี่ร้องทักเมื่อเห็นเด็กหญิงเอาผ้าใส่ตะกร้าและ
ยกขึ้นเตรียมจะนำผ้าไปโรงย้อม

“เสร็จแล้วเจาค่ะ ข้ากำลังจะไปโรงย้อม” นางตอบและเอ่ยต่อว่า “บ่ายวันนี้
ข้าต้องเอาผ้าไปส่งที่หอตำราฟ้านะเจาค่ะ เสร็จแล้วจะรีบกลับมา”

คำ ‘หอตำราฟ้า’ ทำให้จงหลี่อ้าปากค้างและหลุดปากถามออกไปทันที “เมื่อ
ครูเจ้าบอกว่าเจ้าต้องเอาผ้าไปส่งหอตำราฟ้า?”

“เจ้าคะ พี่สาวที่ส่งผ้า ไม่สบาย นางเลยมาขอให้ข้าเอาผ้าไปส่งเจ้าคะ มิฉะนั้น นางจะถูกลงโทษให้อุดอาหารสามวัน”

ฟังแล้ว จงหลืแทบเป็นลมสิ้นสติเดี๋ยวนั้น มันไม่เคยให้ผ่านจึงหาไปส่งผ้า โดยบอกกับผู้อื่นว่านางยังเด็ก ให้ช่วยซักผ้าย้อมผ้าก็พอ เพราะมันต้องการ ชื่อนางให้พ้นสายตาคนในสำนัก นี่ก็ไม่ถึงว่าสวรรค์ถึงกับกลั่นแกล้งให้นาง ต้องไปหอดำราฟ้า ครั้นมันจะไปส่งผ้าเอง ก็ทำไม่ได้ เพราะหัวหน้าศิษย์รับใช้ ไม่ต้องทำหน้าที่นี้ ถ้ามันไปเอง ต้องสะกิดความสงสัยของทุกคนในสำนักไม่ว่ามันจะอ้างเหตุผลร้อยแปดอะไรก็ตาม

จงหลืจ้องมองผ่านจึงหาด้วยสายตาเคร่งเครียด มันเหลียวมองโดยรอบแล้วว่าไม่มีใครสังเกตเห็นมันกับเด็กหญิง จึงรีบจุดตังนางให้เดินตามมาทันที เมื่อมาถึงหน้ากระท่อมที่พักซึ่งอยู่ระหว่างทางไปโรงย้อมผ้า มันก็เอ่ย “เลี้ยวขวา รู้หรือไม่ว่าหอดำราฟ้าเป็นที่ที่เจ้าไม่ควรไปที่สุด”

“เพราะเหตุใดเจ้าคะ” นางถามอย่างประหลาดใจ

“ที่นั่นมีอาวุธโสผู้หนึ่งดูแลอยู่ มันชื่อ ‘หวังฉี’ นิสัยเยอหยิ่งและช่างจับผิดเป็นที่หนึ่ง ทั้งยังมีเนตรทิพย์ที่มองทะลุปราดระดับต่ำได้เกือบหมด หากมันสงสัยในตัวเจ้าแม้เพียงนิดเดียว...” จงหลืเอ่ยค้างอย่างพูดไม่ออก

“มันจะจับตัวข้าไว้หรือเจ้าคะ”

“ใช่” จงหลืยอมรับพร้อมกับถอนหายใจออกมา

“แล้วท่านล่งสู่วังฉีไม่ได้หรือเจ้าคะ”

“สูได้ สูได้สบายด้วย แต่เจ้าควรทราบว่างบางครั้งการซ่อนตัว ดีกว่าเปิดเผยตัว โดยเฉพาะเจ้า ยิ่งต้องซ่อนตัวให้มากที่สุด ยามนี้เจ้าสูได้เพียงศิษย์สายใน แต่สูงกว่านั้น เจ้าไม่มีทางชนะพวกมันได้ เจ้าคงไม่ยากเห็นล่งและตัวเจ้าถูกรุมและถูกจับไปรีดเค้นพลังปราณกระมัง”

ผานจิ้งหยาส่ายศีรษะจนผมปลิว “ไม่เจ้าคะ ไม่เอา”

จงหลียืนนิ่งครุ่นคิดวามันควรจัดการเรื่องนี้อย่างไร เพราะจะให้ศิษย์รับใช้คนอื่นไปส่งแทนก็ทำไม่ได้ ศิษย์รับใช้คนอื่นมีหน้าไปส่งผ้าในแต่ละแห่งกันถ้วนหน้า และต้องส่งตรงเวลา สายได้ไม่เกินครึ่งเค่อ นี่จึงเป็นเหตุให้ศิษย์หญิงรับใช้นางนั้นมาไหว้วานผานจิ้งหยา

เด็กหญิงเห็นความกังวลของจงหลีจึงกระซิบเบาๆ “ท่านล่งสอนข้าแล้วว่าให้ข้าเป็นเหมือนหินไร้ค่า ข้าจะทำตัวให้ดูอ่อนด้อยที่สุด ท่านล่งไม่ต้องเป็นห่วงนะเจ้าคะ”

จงหลีถอนหายใจยาวก่อนจะพยักหน้าอย่างจำยอมแล้วเอ่ย “เสียดายหา เจ้าเฉาหวังฉีไม่ได้ใจดีเหมือนล่งหรือกนะ เจ้าต้องระวังตัวให้ดี”

“เจ้าคะ”

“ปราณของมันเป็นอยู่ในระดับจุติวิญญาณสวรรค์ชั้นห้า แต่เจ้าอยู่ในระดับหลอมดวงจิตอมตะชั้นหนึ่ง ยากจะต้านทานมันได้ มันยังฝึกวิชาเนตรอักคีด้วย

ดังนั้น หากมันเรียกเจ้าเข้าไปข้างใน จงก้มหน้าให้ต่ำที่สุด อย่าเงยหน้าสบตา มันเด็ดขาด”

“วิชาเนตรอัคคีเป็นอย่างไรเจ้าคะ”

“เนตรอัคคีเป็นวิชาที่ใช้ ‘ความร้อนแรงของอัคคีธาตุ’ ในการเผาไหม้สิ่งลงวตาและภาพมายา เพื่อบ่งชี้ให้เห็นถึง ‘เนื้อแท้’ ของสิ่งนั้น หวังจีจึงสามารถมองเห็นการอำพรางที่เจ้าใช้ปกปิดได้ ทั้งยังสามารถมองเห็นกลิ่นไอพลังที่ซ่อนอยู่ในร่างได้ มันจึงมองเห็นจุดที่พลังไหลเวียนผิดปกติหรือจุดที่เป็นจุดอ่อนของกายกล”

“แล้วพลังของศิลาดับตาราเล่าเจ้าคะ มันปกปิดไม่ได้เลยหรือ”

“มันปกปิดได้แต่มันขึ้นอยู่กับระดับปราณของเจ้า ยิ่งระดับปราณสูง มันยิ่งปกปิดได้ดี แต่เวลานี้ระดับปราณของเจ้าต่ำกว่ามันถึงหนึ่งช่วงชั้นใหญ่กับสี่ชั้นย่อย นี่จึงทำให้ลู่กังวลนั้ก”

ฟานจึงหยากลอกตาครุ่นคิด ยามนี้นางต้องพึ่งพาตนเองให้มากที่สุดแล้ว ท่านลู่จงหลีของนางไม่อาจออกหน้าได้ ครูหนึ่งนางก็เอ่ยออกมา “จำได้ว่าท่านลู่เคยสอนข้าเรื่องหลักการข่มธาตุ”

จงหลีชะงักไปครู่หนึ่ง แววดาทอประกายตื้นตัน มันลี้มไปได้อย่างไรว่าร่างของฟานจึงหยากคือกายาห้าสี ร่างที่มีครบทุกธาตุและอยู่ในภาวะสมดุลตลอดเวลา

“เจ้าจำได้? ไข้แล้วเสี้ยวหย่า หลักการخمธาตุคือหัวใจสำคัญ...ในแดน ศาสตร์ดารานี้ ผู้คนส่วนใหญ่รวมถึงเจ้าเดิมาหวังจะใช้ธาตุทองเป็นรากฐาน แต่วิชาเนตรอัคคีของมันคือ ‘ธาตุไฟ’ ที่ถูกฝึกมาเพื่อ ‘خم’ ธาตุทอง โดยเฉพาะ ตามหลักการที่ว่า ‘ไฟหลอมทอง’ ไม่ว่าทองจะแข็งแกร่งเพียงใด ก็ต้องพ่ายแพ้ต่อความร้อนแรงของอัคคี นี่คือการของมนุษย์ทั่วไป”

“แต่เจ้าที่มีกายาห่าสี เจ้ามีธาตุทั้งห้าครบถ้วนบริบูรณ์ เจ้าสามารถใช้หลัก ‘น้ำดับไฟ’ ได้ หากเจ้าเผชิญหน้ากับมันตรงๆ พลังของเจ้าที่ต่ำกว่าย่อมถูก เนตรอัคคีแผดเผาจนพลังพรางตาของศิลาดับดาราพังทลาย แต่หากเจ้า ‘ผันแปรธาตุ’ จงโคจรธาตุน้ำให้ไหลเวียนรอบศิลาดับดาราให้เจียบเซียบที่สุด”

จงหลีลเสียงลงจนแทบเป็นกระซิบ “จงจินตนาการว่าเจ้าคือ มหาสมุทร ยามที่เนตรอัคคีของมันจ้องมองมา ย่อมเปรียบเสมือนเปลวไฟที่พยายามจะ เผาผลาญมหาสมุทร ต่อให้ไฟนั้นร้อนแรงเพียงใด มันจะถูกความเย็นของน้ำ ดูดซับจนสูญสิ้นไปเองโดยที่มันไม่รู้ตัว เพราะพื้นฐานของมันคือทองซึ่งเป็น กลางกับธาตุน้ำ มันย่อมไม่รู้ถึงธาตุน้ำของเจ้า และมันย่อมไม่คิดว่าเจ้าจะมี ธาตุน้ำ”

“ที่สำคัญที่สุดก็คือ...” จงหลีกำชับ “...ห้าม ‘ต่อต้าน’ แรงกดดันของมัน เด็ดขาด เพราะการต่อต้านคือการเปิดเผยตัวตน เจ้าต้อง ‘โอนอ่อน’ ไปตาม แรงกดดันนั้น เหมือนหยดน้ำที่ไหลไปตามซอกหิน หากมันกดดันมาแรง เจ้า ต้องสร้างสันสะพานและหวาดกลัวตามธรรมชาติของผู้ไร้พลัง ยิ่งเจ้าอ่อนแอ

และน้ำสมเพศในสายตามันเท่าใด ความยโสโอหังของมันจะทำให้มันมองข้าม
เจ้าไปเร็วเท่านั้น”

บทที่ 19 ความยโสที่เปิดช่องโหว่

ฝานจิ้งหย่าพยับหน้าพลางหลับตาลงนึกถึงภาพกระแสน้ำที่ไหลวน นางเข้าใจแล้วว่า การเอาชนะผู้ที่แข็งแกร่งกว่าในยามที่ต้องซ่อนตัว ไม่ใช่การสู้ด้วยกำลัง แต่ต้องใช้ ‘จุดอ่อน’ ของฝ่ายตรงข้ามให้เป็นประโยชน์

“ข้าเข้าใจแล้วเจ้าคะท่านลู่ ไม่ต้องกังวลนะเจ้าคะ ข้าจะผ่านไปให้ได้”

จงหลิพยับหน้าแต่ในใจยังอดกังวลไม่ได้ เพราะระดับปราณของฝานจิ้งหย่าห่างชั้นกับหวังฉีเกินไป หากห่างกันเพียงหนึ่งช่วงชั้นใหญ่ มันยังเชื่อมั่นว่านางจะตบตาหวังฉีสำเร็จ แต่ที่เกินมาอีกสี่ชั้นย่อยทำให้มันกังวล เพราะแม้จะเพียงสี่ชั้นย่อย แต่เมื่อเป็นชั้นปราณระดับสูง สี่ชั้นย่อยนี้ก็ทำให้ฝ่ายตรงข้ามยากยิ่งที่จะผ่านไป

บ่ายวันนี้ ฝานจิ้งหย่าแบกตะกร้าผ้าเดินมุ่งหน้าไปยังทิศตะวันออกของสำนักอันเป็นที่ตั้งของหอตำราฟ้า สถานที่เก็บรวบรวมคัมภีร์ของสำนักเมฆาคัลลอย

เมื่อนางไปถึงหน้าประตูใหญ่ แแรงกดดันจากค่ายกลป้องกันแผ่พุ่งเข้าใส่ร่างของนางทันที ศีลาตบดาราในอกเสื้อเริ่มสั่นสะเทือนเบาๆ ฝานจึงหย่าหลักตาลง โคจรพลังสร้างสายน้ำห่อหุ้มแก่นพลังปฐมเทพ

“คนงานซักล้างใหม่?” เสียงแหบพร่าดังมาจากชั้นบนของหอ เพียงแค่เสียงก็ทำให้อากาศรอบกายนางหนักอึ้งราวถูกหินถ่วงนับพันชั่ง

ฝานจึงหย่ากัมหน้าต่ำจนดวงซิดอก ร่วงเล็กน้อย ของนางเริ่มสั่นสะท้านตามสัญชาตญาณ ทว่าภายในดวงจิตที่สงบนิ่ง นางกำลังทำในสิ่งที่จงหืดต้องหัวใจวายหากล่วงรู้ เพราะแทนที่จะหลบเลี่ยงแรงกดดันทั้งหมด นางกลับแอบเปิดช่องว่างของมานพลังน้ำเล็กน้อย เพื่อสัมผัสกับ ‘แรงกดดันวิญญาณ’ ของระดับจุติวิญญาณสวรรค์ชั้นห้า

นี่หรือ พลังของจุติวิญญาณสวรรค์ชั้นห้า

เด็กหญิงคิดในใจ ร่างกายของนางรู้สึกเหมือนกำลังถูกรูขี้เหล็กกดทับ อากาศรอบกายแปรเปลี่ยนเป็นความร้อนระอุจากธาตุไฟที่แผ่มาพร้อมกับเสียงของหวังฉี มันคุกคามและกดขี่จนหน้าอกของนางอึดอัด แต่นางกลับพบว่า ‘แก่นแท้ปฐมเทพ’ ในร่างของนางเพียงขยับเล็กน้อยราวกับมหาสมุทรที่ตอบรับหยดน้ำร้อนเพียงหนึ่งหยด

“เจียบทำไม! ข้าถามว่าเจ้าเป็นคนใหม่?” หวังฉีตวาด

ร่างในชุดคลุมสีทองหม่นลอยลงมาจากหอชั้นบน มันร่อนลงมายืนเบื้องหน้า
ฝานจิ้งหยา นางแอบลอบมองใบหน้าของมันแวบหนึ่ง จึงพบว่าชายชราผู้นี้มี
ใบหน้าตบแหลม ดวงตาทั้งสองหริ่แคบและทอประกายสีส้มแดง

เมื่อเห็นว่าเด็กหญิงตรงหน้ายังคงยืนนิ่งแม้จะดูสิ้นเทา หวังฉีที่ชื่นชอบการกด
หัวผู้อื่นก็รู้สึกขัดใจ มันแผ่ปราณคุกคามออกมาเพิ่มเป็นเท่าตัว พลังปราณ
ธาตุทองที่แหลมคมนับหมื่นสายพุ่งเข้าใส่นาง ทำให้ฝานจิ้งหยารู้สึกเจ็บ
แปลบอยู่บ้าง

“เจ้าคะ...ข้า...ข้ามาแทนพี่สาวที่ป่วยเจ้าคะ” นางเอ่ยเสียงสั่นพร่าและแสรั่ง
ทำเป็นซาอ้อนแรงจนต้องคุกเข่าลง มือที่ถือตะกร้าผ้าสั่นระริก

อดทนไว้...โอนอ่อนไปตามน้ำ อย่าต้านทาน

นางท่องในใจ ขณะที่ลอบสังเกตการหมุนเวียนปราณของหวังฉีผ่านเส้นสาย
สีแดงเพลิงที่วนเวียนอยู่ในอากาศ

“หี! สำนักเมฆาคล้อยตกต่ำถึงขั้นต้องใช้เด็กอย่างเจ้ามาส่งผ้าที่หอดำร่าฟ้า
แล้ว?” หวังฉีแค้นเสียงเย็นชา มันยื่นหน้าเข้าไปใกล้จนจิ้งหยาได้กลิ่นไอร้อนๆ
จากตัวมัน

“เงยหน้าขึ้น! ข้าอยากดูนักกว่าคนงานใหม่จะมีแววตาติดขโมยสิ่งใดในหอ
ตำราของข้าหรือไม่”

มันไม่ได้แค่สั่ง แต่มันใช้ ‘เนตรอัคคี’ จ้องเขม็งทันที แสงสีแดงในดวงตาของ
หวังฉีลุกโชน มันเริ่มเผาผลาญม่านหมอกที่ปกคลุมร่างกายของเด็กหญิง
หวังจะมองทะลุเข้าไปถึงกระดูกและจิตวิญญาณเพื่อหาเศษเสี้ยวของพลัง
ปราณที่อาจซ่อนอยู่

ฝานจิ้งหยายพยายามรักษา ‘มหาสมุทร’ ในหัวจิตให้หนึ่งที่สุด นางสัมผัสได้ถึง
ความร้อนที่พยายามจะเจาะเข้ามาที่ทรวงอกตรงตำแหน่งของศีลادتบารา
พลังอัคคีของหวังฉีนั้นดุเดือดและหิวกระหาย แต่นางกลับรู้สึกว่ามันยังไม่อาจ
เทียบได้กับความลึกกลับของศีลادتบาราที่นางพกพาแม่แต่น้อย

ยิ่งหวังฉีกดดันและจ้องมอง แววดตาของมันยิ่งฉายความแปลกใจ มันเห็น
เพียงเด็กหญิงตัวเล็กๆ ที่หวาดกลัวจนน้ำตาคลอ ร่างกายว่างเปล่าไร้ซึ่งราก
วิญญาณ ไร้ซึ่งพลังฝึกฝน เหมือนก้อนหินริมทางที่ไร้ค่าที่สุดเท่าที่มันเคยเจอ
มา

หวังฉีจ้องมองร่างที่ลั่นเทาของฝานจิ้งหยาด้วยสายตาคุุแคลน ยิ่งเห็นนาง
อ่อนแอและไร้ทางสู้ ความพึงพอใจในอำนาจของมันยิ่งพองโต มันแค่เสี่ยง
หัวเราะเหยียดหยามก่อนจะเอ่ยประโยคที่ทำให้เด็กหญิงต้องชะงัก

“ในเมื่อคนเก่าป่วยจนไร้ความสามารถ และเจ้าเสนอหน້ามาแทนมัน เช่นนั้น เจ้าก็ต้องทำงานให้คุ้มกับอาหารของสำนัก” หวังฉีเหยียดยิ้มเย็นชา “เจ้าจงแบกตะกร้าผ้านี้ขึ้นไปส่งที่ชั้นเจ็ดอันเป็นชั้นสูงสุดของหอตำราฟ้า!”

ผานจิ้งหยาทกตะลึง นางนึกไม่ถึงว่ามันจะส่งเช่นนี้ นางคิดแค่ว่าเอาผ้ามาส่งเท่านั้น ส่งเสร็จ นางจะรีบกลับ “ชั้น...ชั้นเจ็ดหรือเจ้าคะ แต่พี่สาวบอกว่าส่งเพียงแค่หน้าประตูชั้นล่าง”

“นั่นมันเรื่องของคนเก่า! แต่ยามนี้ข้าส่งเช่นนี้ เจ้าต้องทำตาม!” หวังฉีหวาดเสียวดังจนอากาศรอบข้างสั่นสะเทือน “หากเจ้าขึ้นไปไม่ถึง หรือทำผ้าเสียหายแม้เพียงนิดเดียว ข้าจะถือว่าเจ้าจงใจบกพร่องต่อหน้าที่ และจะลงโทษเจ้าสิบไม้!”

มันจิงใจใช้ ‘แรงกดดันธาตุทอง’ ผสานกับไอความร้อนของเนตรอัคคีแผ่คลุมไปที่ตะกร้าผ้า ทำให้ตะกร้าใบนั้นหนักอึ้งราวบรรจุศิลาไว้ข้างใน หากเป็นเด็กทั่วไป แคยกตะกร้าขึ้นก็แทบยกไม่ไหวแล้ว

ผานจิ้งหยาส่งทำเป็นกั๊กพันธุ๋ นางย่อตัวลงยกตะกร้าผ้าด้วยท่าทางทุลักทุเล ร่างเล็กๆ โอนเอนไปมาคล้ายจะล้มมีล้มแหล่ ทว่าภายในรอยต่อของอณูร่างกาย พลั้ปฐุมเทพในร่างของนางกลับหมุนเวียนอย่างลึกล้ำ นางโคจรธาตุน้ำให้ไหลลื่นไปตามเส้นชีพจรทั้งหนึ่งร้อยแปดจุดเพื่อสลายแรงกดดันที่หวังฉีส่งมา

ทุกอย่างก้าวที่นางเดินขึ้นบันไดวนของหอตำรา นางแสรงทำเป็นหยุดและยืน หอบหายใจรุนแรง ทั้งยังมีเหงื่อไหลโชกกาย นางใช้จิ้งหะนี้ลอบสำรวจค่าย กลที่ซ่อนอยู่ในแต่ละชั้นของหออย่างตั้งใจ

ชั้นที่หนึ่ง ค่ายกลศรตำรา ชั้นที่สอง ค่ายกลพฤกษาเหล็ก

นางทราบถึงชื่อค่ายกลได้ทันทีและจดจำไว้ในใจ ขณะที่หวังฉีเดินเอามือไพล่ หลังตามขึ้นมาห่างๆ ด้วยความเยื่อหยิ่ง มันเฝ้าดูความทรมานของเด็กหญิง ด้วยความรื่นรมย์ โดยไม่รู้เลยว่า ‘เหยื่อ’ ที่มันกำลังกลั่นแกล้งนั้น แท้จริงแล้วกำลังแอบ ‘อ่าน’ ความลับของหอตำราผ่านสัมผัสวิญญาณที่เฉียบคม กว่าเนตรอัคคีของมันหลายร้อยเท่า

เมื่อถึงชั้นที่เจ็ด ฟานจิ้งหยากแสรงทำเป็นทรุดตัวลงกับพื้นทันทีที่วางตะกร้าลง นางหอบหายใจจนตัวโยนราวกับจะสิ้นลม

“หึ! อ่อนแอเสียจริง” หวังฉีแค้นเสียง สะบัดชายเสื้ออย่างไวตัว “เอาผ้าไปวางไว้ที่หน้าห้องตำราฉบับนั้น แล้วไสหัวกลับไปโรงย้อมได้แล้ว อย่าให้ข้าเห็นหน้าเจ้าที่นี้อีกเป็นครั้งที่สอง”

ฟานจิ้งหยากม้วนหน้าต่ำลงเพื่อซ่อนประกายตาที่สว่างแวบเพียงเสี้ยวพริบตา นางรีบตอบรับเสียงสั่ง “เจ้าคะ ข้าจะรีบไปเดี๋ยวนี้เจ้าคะ”

นางรีบเดินจากไปด้วยท่าทางหวาดกลัว ทว่าในใจกลับปลื้มโลด เพราะนางรู้ถึงค่ายกลในแต่ละชั้นของหอดำราฟ้าแล้ว

ทันทีที่ผ่านจึงหยาดินพันอาณาเขตค่ายกลของหอดำราฟ้า นางยังคงรักษาท่าทางเหนื่อยอ่อนและเดินเซไปเรื่อยๆ เพื่อที่ว่าหากหวังฉีแอบดู มันจะยังเห็นว่านางเหนื่อยอ่อนเพียงใด เดินไปได้ครู่หนึ่งก็เหลือบเห็นเงาร่างอันคุ้นเคยที่ยืนหลบอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ จิตใจที่เคยตึงเครียดของนางพลันอบอุ่มขึ้นมา

ท่านลุงจงหลียืนอยู่ตรงนั้น ใบหน้าเต็มไปด้วยความกังวล

“ท่านลุง” เด็กหญิงเรียกพร้อมกับยิ้มกว้างและเดินเข้าไปใกล้

จงหลีไม่ตอบคำ แต่แววดตาที่สั่นไหวบอกถึงความโล่งใจ มันสร้างปื้นหน้าเครียดตามบทหัวหน้าศิษย์รับใช้ผู้เคร่งครัด ก่อนจะกวาดสายตามองไปที่หอดำราฟ้าเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มี ‘ตา’ คู่ใดจ้องมองอยู่

บทที่ 20 หอดำราฟ้า

“เจ้าช้ามาก เลี้ยวขวา! งานในโรงย้อมยังกองเป็นภูเขา กลับไปเดี๋ยวนี้!” จงหลี่ตะคอกเสียงดังเพื่อตบตาศิษย์รับใช้อื่นที่อาจเดินผ่านมาและเดินนำไปผ่านจิ้งหยาแสงรังกมหน้าลงและเร่งฝีเท้าตามไป

ไม่นานทั้งสองก็กลับมาถึงที่พัก เพียงบานประตูถูกปิดลง จงหลี่ก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“เด็กโง่! รู้หรือไม่ว่าลุงแทบจะพังประตูหอดำราเข้าไปหาเจ้าแล้ว เหตุใดจึงออกมาช้านัก” จงหลี่บอกและเดินเข้ามาหานาง มือหนาแตะตรวจชีพจรของนางทันที ครู่หนึ่งก็เอ่ยออกมา “ศิลาดับดาราทำงานหนักมาก พลังน้ำของเจ้าแทบจะระเหยไปหมดเพราะเนตรอัคคีของเจ้าเมื่อนั้น เจ้าบาดเจ็บที่ดวงจิตหรือไม่”

เด็กหญิงยิ้มกว้าง “ข้าไม่เป็นไรเลยเจ้าคะ ตรงกันข้าม ข้ากลับรู้สึกว้าเหว่ของข้าเย็นกว่าเดิมหลังจากถูกไฟของมันข่มขู่”

นางเว่นจิ้งหะครู่หนึ่งก่อนจะโน้มตัวไปกระซิบด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “ท่านลุง ข้ามีเรื่องหนึ่งจะบอกท่าน นอกจากข้าจะผ่านเนตรอัคคีมาได้แล้ว ข้ายังแอบสำรวจค่ายกลทั้งเจ็ดชั้นมาด้วยเจ้าคะ”

จหงลี่เบิกตากว้าง อ้าปากค้าง

“เมื่อครู เจ้าว่าอะไรนะ เจ้าว่าเจ้าแอบสำรวจค่ายกลต่อหน้าหวังฉี!” จหงลี่เอ่ยออกมา ก่อนจะนึกขึ้นได้เดี๋ยวนั้น มันรีบกางม่านปรากการครอบคลุมกระท่อมทั้งหลังไว้ทันที แล้วหันมาจ้องหน้านาง

“เจ้าคะ ข้าสำรวจมาครบเลย มันให้ข้าแบกตะกร้าผ้าขึ้นไปส่งให้มันถึงชั้นเจ็ดที่เป็นชั้นบนสุด และมันยังแกล้งทำให้ตะกร้าผ้าหนักจนข้าแทบยกไม่ไหว เพราะเหตุนี้ข้าจึงออกมาช้า แต่ข้าก็แอบใช้ปรากช่วยเล็กน้อยพอให้ยกขึ้นไปได้เจ้าคะ”

คราวนี้จหงลี่ทั้งเบิกตาและอ้าปากกว้างกว่าเดิม

“เจ้า...เจ้า...เจ้าแอบใช้ปรากต่อหน้ามัน แล้วมันไม่รู้เลย?” จหงลี่เอ่ยด้วยความตกใจ

“ข้าใช้น้อยมากเจ้าคะ มันจึงไม่รู้ และมันก็ดูถูกข้า ไม่สนใจที่จะตรวจสอบข้า ระหว่างที่ข้าแบกตะกร้าผ้าไปให้มัน ข้าจึงสำรวจค่ายกลมาได้ทั้งหมด”

“เจ้าสำรวจมาได้ทั้งหมด แล้วเจ้าจำได้?” จหงลี่ถามให้แน่ใจ

“จำได้เจ้าคะ ให้ข้าบอกให้ท่านลงฟังดีหรือไม่เจ้าคะ”

จหงลี่ต้องถอนหายใจออกมา นี่เรียกว่า ‘วาทสนาในคราเคราะห์’ โดยแท้ ผู้ใดจะไปคิดว่าหวังฉีถึงกับเปิดช่องโหว่ด้วยตนเองให้ผ่านจึงหยาดสำรวจค่าย

กลทั้งหมดของหอดำราฟ้า แต่จะโทษหวังชื่อว่าประมาทและโง่เขลา ก็ไม่ได้
ผู้ใดจะไปคิดว่าจะมีกายาหาสื่ออยู่บนโลกใบนี้

จงหลีทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ พลังบอกตัวเองให้ใจเย็นลง เขาพยักหน้าให้
ผานจิงหย่าจึงเริ่มเล่าถึงสิ่งที่นางรู้มาและจดจำได้

“ขั้นที่หนึ่ง คือ ค่ายกลศรดารา เจ้าคะ” จิงหย่าเริ่มอธิบาย “ทันทีที่ข้าก้าว
เข้าไป ข้าสัมผัสได้ถึงไอโลหะที่คมกริบซ่อนอยู่ในผนัง หากใครก้าวเดินผิด
จังหวะ ปราณธาตุทองที่ควบแน่นเป็นศรแสงจะพุ่งออกมาจากทุกทิศทาง
ด้วยความเร็วที่ตามองไม่เห็น”

“ขั้นที่สอง คือ ค่ายกลพฤษาเหล็ก ขั้นนี้แปลกมากเจ้าคะ มันมีกลิ่นหอม
ของเนื้อไม้ แต่เป็นไม้ที่มีความแข็งแกร่งดุจเหล็ก ค่ายกลนี้ใช้กักขังผู้บุกรุก
รากไม้เหล็กจะพันหนาจนการชีพจรจนขยับเขยื้อนไม่ได้ และดูดซับปราณในร่าง
ออกไปจนหมดสิ้น”

“แล้วขั้นต่อไปเล่า” จงหลีถาม

“ขั้นที่สามคือ ค่ายกลวาริลงตา เจ้าคะ พลังปราณที่นี้หมุนเวียนเหมือนน้ำ
แต่เย็นจนสิ้นประสาท มันสร้างภาพลงตาให้คนหาทางขึ้นขั้นต่อไปไม่เจอ
ขั้นที่สี่คือ ค่ายกลเพลิงอัคนี ขั้นนี้ร้อนระอุที่สุด พลังปราณที่นี้ทำหน้าที่คล้าย
เตาหลอม ใครที่จิตใจไม่มั่นคงจะถูกธาตุไฟย้อนกลับเล่นงานทันที”

“ส่วนขั้นห้าคือ ค่ายกลศิลาสยบดารา มันสร้างแรงกดดันเหมือนที่ข้าโดน
ตอนแบกตะกร้าผ้าเจ้าคะ หากพลังกายไม่ถึงก็จะถูกทับจนกระดูกแหลก ขั้น

ที่หกคือ ค่ายกลสายลมกรีดวิญญาณ พลังปราณตัดผ่านอากาศเหมือน
ใบมีดลองหนที่มุ่งเป้าไปที่ดวงจิตโดยตรง”

“และชั้นที่เจ็ด ชั้นที่ตาเดาหวังฉืออยู่ มันคือค่ายกลศูนย์กลางดาราบรรจบเจ้า
คะ มันคือจุดรวมพลังจากทุกชั้นไว้ทีเดียว เป็นทั้งจุดควบคุมและทรงขังที่
แข็งแกร่งที่สุด ข้าเห็น ‘เส้นสาย’ พลังทุกสีพุ่งตรงไปรวมกันที่ใจกลางห้อง
ตำราลับนั้น!”

ฟังจบแล้ว จงหลีกก็พูดไม่ออก

คนทั่วไปแค่รับรู้ได้ว่าเป็นค่ายกล แต่เสี่ยวหยากลับมองเห็นโครงสร้างและ
การไหลเวียนของธาตุทั้งหมดในค่ายกลนั้น นางมีดวงตาแห่งบรรพกาลที่มอง
ทะลุแกนแท้!

มันต้องถอนหายใจยาว “เสี่ยวหย่า เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้าได้ทำในสิ่งที่ยอดเยี่ยม
ระดับสูงหลายคนยังทำไม่ได้ ข้อมูลค่ายกลเหล่านี้คือความลับสุดยอดของ
สำนักเมฆาคัลย์ การที่เจ้าทำได้ละเอียดถึงเพียงนี้ หมายความว่าหากวันใด
เจ้าต้องการเข้าออกหอตำราฟ้า มันก็ไม่ต่างกับที่เจ้าเดินเข้าออกกระท่อม
หลังนี้”

ฝานจึงหยายิ้มเจื่อน “ข้าแค่จำตามที่เห็นเจ้าคะท่านลุง แล้ว...เออ...หอดำรา
ฟ้าเก็บตำราใด ท่านลุงทราบหรือไม่”

จงหลืทอดสายตาออกไปนอกหน้าต่าง มั่นกำลังรวบรวมความทรงจำที่
เกี่ยวกับหอดำราฟ้านี้ ครู่หนึ่งก็เอ่ย “หอดำราฟ้าคือสัญลักษณ์ของความมั่ง
คั่งทางวิชาความรู้ของแดนศาสตราดารา” จงหลืเริ่มอธิบาย “แต่ละชั้นจะ
แบ่งแยกตำราตามความสำคัญและระดับของผู้ฝึกฝน”

“ชั้นที่หนึ่งและสองคือส่วนของศิษย์สายนอกและศิษย์สายในทั่วไป เก็บพวก
ตำราพื้นฐานการหลอมรวมธาตุทอง การโคจรปราณเบื้องต้น และบันทึก
ประวัติศาสตร์ของเมืองต่างๆ ในแดนศาสตราดารา”

“ชั้นที่สามและสี่ เก็บตำราวิชาการต่อสู้ระดับสูง และเคล็ดวิชาการหลอม
อาวุธระดับจิตวิญญาณ ศิษย์ที่ขึ้นไปได้ต้องได้รับอนุญาตจากผู้อาวุโสเท่านั้น
เพราะหากจิตใจไม่แกร่งพอจะถูก ‘วารीलวงตา’ และ ‘เพลิงอัคนี’ เล่นงานเอา
ได้ง่ายๆ”

ฝานจึงหยายักหน้าว่าเข้าใจ

“ส่วนชั้นห้าและหก ที่นั่นคือเขตหวงห้าม มันเก็บรวบรวม ‘คัมภีร์ต้องห้าม’
และวิชามารที่สำนักเคยยึดมาได้ รวมถึงวิชาสายทำลายล้างที่อันตรายเกิน
กว่าจะให้คนทั่วไปฝึกฝน พลังของคิลาสยบดาราและสายลมกวีจิตวิญญาณ
ถูกวางไว้เพื่อป้องกันไม่ให้วิชาเหล่านี้หลุดรอดออกไปสู่โลกภายนอก”

“แล้วชั้นที่เจ็ดเล่าเจ้าคะ ห้องตำราลับนั้นเก็บสิ่งใดไว้” ฝานจึงพยายามด้วยความอยากกรู้อยากเห็น

จงหลิถอนหายใจยาว “ที่นั่นเก็บสิ่งที่เรียกว่า ‘คัมภีร์ตำราบรรพกาล’ และบันทึกกลับของผู้ก่อตั้งสำนัก รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับอาวุธเทพที่เคยร่วงหล่นมาจากกระเป๋ิงดารา มันคือหัวใจของสำนักเมฆาคัลลย เจ้าเดมาหวังนี่จึงต้องเฝ้าอยู่ที่นั่นด้วยตนเอง”

มันจ้องมองเด็กหญิงอย่างเคร่งเครียด “เสียเวลา ที่ลู่เลามาทั้งหมดเพื่อจะเตือนเจ้าว่า หอดำราฟ้าไม่ใช่ที่ที่เด็กอย่างเจ้าควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวอีก แม้เจ้าจะมองทะลุค่ายกล แต่ความลับที่ซ่อนอยู่ในนั้น บางอย่างมันอาจจะ ‘หนัก’ เกินกว่าที่ใจของเจ้าจะรับไหวในตอนนี่”

ฝานจึงหยุดพักหน้าตอบรับก่อนจะเอ่ยออกไปอย่างใจคิด “ข้าอยากเข้าไปอ่านตำราที่ชั้นสามและสี่เจ้าคะ ตาเดมาหวังจะอยู่เฝ้าที่นั่นตลอดเวลาหรือไม่เจ้าคะ”

นี่เพราะชั้นที่สามและสี่เก็บตำราวิชาการต่อสู้ระดับสูง และเคล็ดวิชาการหลอมอาวุธระดับจิตวิญญาณ

จงหลิถึงกับจ้องหน้านางแล้วหลุดปากไปทันทีว่า “เจ้าคิดจะไปแอบอ่าน หรือว่าแอบเอาตำราออกมา”

“แอบเอาตำราออกมาสิเจ้าคะ ถ้าเข้าไปแอบอ่านในนั้น ข้าไม่มีสมาธิอ่านหรอก เพราะต้องคอยระวังว่าตาเดมาหวังจะมาเห็น”

“ดี! ลุงเห็นด้วย แล้วลุงก็มีอะไรดีๆ จะบอกให้เจ้าฟัง”

“อะไรเจ้าคะ” เด็กหญิงถามอย่างตื่นเต้น

จนหลีย้มกว้างก่อนจะเอ่ย “สำนักเมฆาคलयมีธรรมเนียมปฏิบัติที่สืบทอดกันมานาน นั่นคือการ ‘ประชุมร้อยดารา’ ผู้อาวุโสระดับสูงทุกคนรวมถึงเจ้าเต๋าหวังจี จะออกจากที่พักเพื่อไปยังโถงลับใต้ดินของสำนักในทุกคืนเดือนมีดเดือนละครึ่ง การประชุมนี้จะเริ่มขึ้นต้นยามซวี (19.00 น.) และสิ้นสุดปลายยามห้าย (23.00 น.) รวมเวลาสองชั่วยาม”

บทที่ 21 รัตติกาลลอบเร้น

ผานจิ้งหยาเปิดตากว้าง “สองชั่วยามเชียวหรือเจ้าคะ นั่นเพียงพอจะให้ข้าเดินเลือกตำราได้ทั้งชั้นเลย”

“ใช่” จงหลิพยักหน้า “ช่วงเวลานั้น หวังฉีจะเปิดค้ายกคลังไว้ มั่นมั่นใจในวิชาเนตรอัคคีและค้ายกคลังเจ็ดชั้นของมันมาก มากเสียจนคิดว่าไม่มีใครกล้าลอบเข้าไปในช่วงที่มันไม่อยู่ และนั่นคือโอกาสของเจ้า”

เด็กหญิงขมวดคิ้วพลาจ้องหน้าจงหลิ “แต่ท่านลุงเจ้าคะ ในเมื่อการประชุมนี้เป็นความลับและมีเพียงผู้อาวุโสระดับสูงเท่านั้นที่เข้าร่วม แล้วท่านลุงทราบเรื่องนี้ได้อย่างไรเจ้าคะ”

จงหลิชะงักไปครู่หนึ่ง มันแค้นหัวเราะออกมา “เสียหยา เจ้าลืมไปกระมังว่า ลุงคือหัวหน้าศิษย์รับใช้ หน้าที่ของลุงคือการดูแล ‘ความเป็นอยู่’ ของคนทั้งสำนัก ยามที่ผู้อาวุโสเข้าประชุม พวกมันต้องใช้เครื่องหอมชนิดพิเศษและดื่มชาที่เคี้ยวจากสมุนไพรเฉพาะเพื่อรักษากายะจิตให้สงบนิ่ง และใครเล่าจะเป็นคนจัดเตรียมสิ่งเหล่านั้นหากไม่ใช่ลุง ลุงไม่ได้ใช้ปราณตรวจสอด แต่ลุงใช้ ‘การสังเกต’ จากสิ่งของที่ถูกเบิกออกไป”

จึงหาพยากรณ์อย่างทิ้งในความปราดเปรื่องของท่านลุงของนาง “แล้วเหตุใดพวกเขาต้องเลือกประชุมในคืนเดือนมืดและเป็นเวลาที่ผู้คนนอนหลับเจ้าคะ”

“เหตุผลมีสองประการ หนึ่งคือความเชื่อทางโหราศาสตร์ของแดนศาสตราดารา ในคืนเดือนมืด พลังหยินจะขึ้นถึงขีดสุด พลังดาราที่ร่วงหล่นจากฟ้าจะสงบนิ่งที่สุด เหมาะแก่การทำนายดวงชะตาสำนักและหาหรือเรื่องการหลอมอาวุธระดับสูงโดยไม่ถูกรบกวนจากแสงจันทร์”

มันวันจิ้งหะเล็กน่อยก่อนจะเอ่ยต่อ “และประการที่สองซึ่งสำคัญที่สุด การประชุมนี้มักมีการเปิดเผย ‘ความลับ’ ที่ส่งผลต่อความมั่นคงของแดนศาสตราดารา พวกมันจึงต้องทำในที่ลับที่สุด ในเวลาที่ทุกคนคิดว่าเป็นการพักผ่อน เพื่อป้องกันหูดจากสายลับของสำนักอื่น”

“เช่นนั้นอีกสามวันข้างหน้า ดันยามซวี ข้าจะเข้าไปที่หอตำราฟ้า”

“ดี! ในเมื่อเจ้ากล้า ลุงก็ไม่มีเหตุผลที่จะปล่อยให้เจ้าไปเสี่ยงเพียงลำพัง ลุงจะเข้าไปกับเจ้าด้วย!”

ผานจึงหาเบิกตากว้างอย่างตื่นเตน “ท่านลุงจะเข้าไปด้วยจริงๆ หรือเจ้าคะ!”

“ใช่ ลุงจะช่วยเจ้าพรางรองรอยปราย และช่วยเลือกตำราที่ ‘เหมาะสมที่สุด’ ให้เจ้า” จงหลีเริ่มวางแผน “เรามีเวลาสองชั่วยาม แต่เราจะใช้เพียงชั่วยาม

ครึ่งกับอีกสองเคอในหอตำราฟ้า สองเคอสุดท้าย เราต้องถอนตัวออกจากหอตำราฟ้า”

“แล้วคนเฝ้ายามรอบนอกจะเจ้าคะ”

“คือนั่นเป็นคนที่ผู้อาวุโสประชุมกัน ความสนใจของเหล่าศิษย์สายในที่คอยลาดตระเวนจะมุ่งไปที่โถงประชุมเพื่อรักษาความปลอดภัย ส่วนที่หอตำราฟ้าไม่มีผู้ใดเชื่อว่าจะมีคนลอบเข้าไปเพราะค่ายกลที่นั่นขึ้นชื่อว่าโหดเหี้ยมอำมหิต ดังนั้น กระทั่งศิษย์สายนอกที่ลาดตระเวนรอบๆ หอตำราฟ้า พวกมันยังไม่ใส่ใจด้วยซ้ำ นี่จะเป็นช่องว่างให้เราเข้าหอตำราฟ้าได้อย่างง่ายดาย”

ผานจิ้งหยาพยักหน้ารัว ริมฝีปากเล็กๆ ยิ้มกว้างอย่างชอบใจ

บรรยาภาครอบหอตำราฟ้าในคืนเดือนมืดเงียบอย่างยิ่ง มีเพียงเสียงแมลงกลางคืนและเสียงยอดไม้เสียดสีกันตามแรงลม แสงตะเกียงจากหอคอยทุกชั้นยังคงส่องสว่างแม้หวังจีจะออกไปจากหอแล้ว

หลังกอนหินใหญ่ห่างออกไปไม่ไกล สองร่างในชุดรัตกุมสีดํากลมกลืนไปกับความมืดยามราตรีกำลังซุ่มมอง

“ดูนั่น...” จงหลีกกระซิบ “...ศิษย์สายนอกชุดนี้มีทั้งหมดสี่คน พวกมันเดินลาดตระเวนรอบหอทุกๆ หนึ่งเคอ จะมีช่วงจังหวะที่พวกมันเดินสวนกันทาง

ทิศตะวันตก ซึ่งจะเกิด ‘ช่องว่าง’ ที่สายตาวกม้นมองไม่เห็นประมาณสิบอึดใจ”

ฝานจิ้งหย่าหลับตาลง นางกำลังใช้พลังในร่าง ‘ฟ่ง’ จังหวะผีเท้าของศิษย์เหล่านั้น “เจ้าคะ ยามที่พวกมันเดินสวนกัน พลังปราณจากการเคลื่อนไหวจะไปรบกวนค้ายกลศรตารารั้งแรกให้เกิดรอยแยกเล็กๆ”

จงหลียักหน้าอย่างที่ตั้งใจในความละเอียดของเด็กหญิง “เตรียมตัวให้พร้อม เมื่อลุงส่งสัญญาณ ให้เจ้าโคจรธาตุน้ำพรางกายไว้ แล้วลุงจะพาเจ้าเข้าไป”

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ ศิษย์สายนอกสองคนก็เดินสวนกันที่หัวมุมทางทิศตะวันตก พวกมันหยุดหักทากันสั้นๆ แสงจากโคมในมือพวกมันส่องสว่างไปทางอื่นทิ้งให้ประตูทางเข้าเล็กๆ ที่ด้านหลังตกอยู่ในเงามืด

ฝานจิ้งหย่าโคจรปราณธาตุน้ำในร่าง จงหลียื่นมือข้างหนึ่งมาโอบเอวของนาง แล้วดึงร่างเล็กให้เข้ามาชิดร่างของมัน สะกิดปลายเท้าเล็กน้อย ร่างก็พุ่งทะยานออกไป ฝานจิ้งหย่าควบแน่นพลังธาตุน้ำให้ห่อหุ้มร่างตนเองและจงหลีไว้ อำพรางสัมผัสรับรู้ของศิษย์สายนอกที่ลาดตระเวนไว้นหมดสิ้น

พริบตา ก่อนที่ศิษย์ลาดตระเวนจะหันกลับมา จงหลีและฝานจิ้งหย่าพุ่งทะยานผ่านความมืดมาหยุดนิ่งที่หน้าประตูเล็กของหอตำราฟ้าที่อยู่ในเงามืด บรรยากาศรอบกายพลันหนักอึ้งขึ้นฉับพลันด้วยแรงกดดันจากค้ายกล

ฝานจิ้งหย่าสูดลมหายใจลึก นางยื่นมือไปแตะบานประตู ทันทีที่ปลายนิ้วสัมผัสเข้ากับเขตแดน แสงสีทอง ‘ค้ายกลศรตารา’ ก็ปรากฏขึ้นเป็นเส้นสาย

ถักทอเป็นเกลียวหมุนวนด้วยความเร็วสูง มันดูคมกริบประดุจใบมีดนับพัน
หมื่นที่สามารถฉีกกระดูกมนุษย์กรูกให้เป็นชิ้นๆ

ดวงตาของนางเปลี่ยนเป็นประกายห้ำหั่น เด็กหญิงพบว่าในทุกครั้งอดีตใจ จะมี
รอยแยกขนาดเท่าเข็มหมุดที่พลังธาตุทองไหลเวียนไม่สมบูรณ์

นางโคจรพลังธาตุน้ำมาไว้ที่ปลายนิ้ว จนเกิดเป็นหยดน้ำใสบริสุทธิ์ที่แผ่ไป
ด้วยความเย็นชุ่มชื้น นางค่อยๆ แทรกนิ้วลงไป ในรอยแยกขนาดเท่าเข็มหมุด
นั้นอย่างช้าๆ นางไม่ได้ผลัดด้วยกำลัง แต่ใช้ธาตุน้ำซึมลงไปในธาตุทองที่
ยึดสลักประตูดไว้ ‘หยุดชะงัก’

แกรก!

เสียงสลักไม้เคลื่อนตัวออกดังขึ้นเบาๆ บานประตูแง้มออกราวหนึ่งฝ่ามือ เส้น
พลังสีทองที่สัมผัสกับธาตุน้ำของนางเกิดการเจือจาง ฝานจึงหย่าไขโอกาสนี้
‘แหวก’ รอยแยกเล็กๆ ของพลังธาตุทองให้กว้างขึ้นพอที่จะให้นางและจหงลี่
แทรกผ่านเข้าไป

“ตอนนี้เจ้าคะ” นางกระซิบบอก

จหงลี่ก้าวเข้าไปพร้อมกับจุดดิ่งฝานจึงหย่าให้ตามมา ทันทีที่สัมผัสเท้าของจ
หงลี่พื้นขอบประตู บานประตูไม้ก็ถูกแรงดิ่งจากค่ายกลดิ่งกลับไปปิดสนิท

ดั้งเดิมอย่างเงียบเชียบ รวากับเมื่อครูนี้นี้ไม่ได้เปิดออก ทิ้งให้ศิษย์ลาดตระเวน
ด้านนอกยังคงลาดตระเวนต่อไปโดยไม่รู้เลยว่า หอดำร่าฟ้าที่พวกมัน
อารักขานั้นบัดนี้มีแขกที่ไม่ได้รับเชิญเข้าไปแล้ว

ภายในโถงชั้นแรก เส้นสายพลังสีทองของ ‘ค้ายกลศรตารา’ ไม่ได้อยู่แค่ที่
ประตู แต่มันถักทออยู่ทั่วทุกอณูอากาศประดุจใยแมงมุม ฝานจิ้งหยาหยุดนิ่ง
จงหลีรีบหยุดตาม

“ท่านลุง อย่าขยับเจ้าคะ” นางรีบบอก นัยน์ตาห้ำหีของนางทอประกายเจิด
จ้า

เบื้องหน้าของฝานจิ้งหยา คือพลังธาตุทองที่ควบแน่นเป็น ‘ลูกศรแสง’ นับ
หมื่นดอก หัวศรแหลมคมพุ่งเป้ามายังจุดที่ทั้งสองยืนอยู่ราวกับรับรู้ถึงการมี
อยู่ของสิ่งแปลกปลอม อากาศรอบตัวเริ่ม ‘ฉีกขาด’ เพราะความเข้มข้นของ
ธาตุทองที่อัดแน่นจนเกินไป

หากข้าใช้ธาตุน้ำไอออนอ่อนเหมือนตอนอยู่ที่ประตู ย่อมชำเกินไป ข้าต้องใช้ไฟ
หลอมทอง

ผ่านจึงหยาดคิดอย่างรวดเร็ว นัยน์ตาห้ำหีทอประกายแวววาว นางหลับตาลง
รวบรวมสมาธิไปที่จุดชีพจรกลางฝ่ามือ นางกลั่นกรองธาตุไฟในร่างให้
กลายเป็น ‘อัคคีสีคราม’ ที่มีเพียงแรงลั่นสะเทือนเบาๆ ในอากาศห่อหุ้มมือ
ของนางไว้

หากจงเหลือที่เห็นอัคคีสีคราม มันแตกตื่นจนแทบสิ้นสติ เพราะอัคคีสีครามคือ
‘อัคคีเร้นลับ’ ที่มีความร้อนสูงสุดและหลอมละลายได้ทุกสรรพสิ่ง

ควรทราบวาระดับสีของเพลิงนั้น แบ่งเป็นสี่ระดับ ระดับแรกคือ อัคคีสีส้ม
เป็นอัคคีระดับพื้นฐาน ระดับที่สองคืออัคคีสีขาว ระดับที่สามคืออัคคีสีแดง
เข้ม เช่น เนตรอัคคีของหวังฉี ผู้ดูแลหอตำราฟ้า และระดับสูงที่สุดคือ อัคคีสี
คราม ซึ่งถูกเรียกว่า ‘อัคคีเร้นลับ’ เป็นเพลิงที่ร้อนแรงที่สุด

บทที่ 22 ทะลวงค่ายกล

ฝานจิ้งหยาวาดมือไปเบื้องหน้า ใจความร้อนที่มองไม่เห็นพุ่งเข้าโอบล้อมหัว
ศรแสงเหล่านั่นไว้ ทันทีที่ธาตุทองสัมผัสกับอัคคีเร็นลับ ความคมกริบที่เคย
ฉีกอากาศพลันอ่อนยวบในทันที

ชี...ชี...

พลันมีลูกศรแสงดอกหนึ่งที่อยู่ห่างออกไป พุ่งตรงมาที่หน้าผากของนาง ทว่า
ก่อนที่หัวศรจะปักลง นางขยับปลายนิ้วที่อัดแน่นด้วยธาตุไฟและที่ข้างลำศร
เบาๆ ความร้อนแรงที่ส่งผ่านไป ทำให้ธาตุทองในศรแสงนั้น ‘หลอมละลาย’
อย่างรวดเร็วจนสูญเสียชีวิตทางและกลายเป็นละอองแสงสีทองจางๆ

ฝานจิ้งหยาวเริ่มเคลื่อนไหวเร็วขึ้น มือทั้งสองวาดวนสวดประสาน นางปล่อย
อัคคีธาตุออกไปเพียงบางเบา หากทำให้ศรแสงดอกแล้วดอกเล่าให้ ‘ละลาย’
จนสิ้นฤทธิ์

“ตอนนี้เจ้าคะ ก้าวตามข้า” นางบอกเสียงเบา

เด็กหญิงเดินนำไปที่บันไดชั้นสู่ชั้นสอง ทุกย่างก้าวที่เหยียบลงบนขั้นบันไดนางส่งธาตุไฟอ่อนๆ ดักไว้เพื่อป้องกันไม่ให้ธาตุทองติดตามมา

เมื่อทั้งสองก้าวถึงชั้นสอง พลังธาตุทองที่เคยเป็นศรแสงพลันกลับคืนสู่สภาวะปกติและพุ่งย้อนกลับไปยังอยู่ที่เดิม ทุกอย่างก็ขึ้นหนึ่งกลับคืนสู่ความสงบ

จงหลีต้องถอนหายใจอย่างโล่งอก มันมองดูผ่านจึงหยาดด้วยความรู้สึกอัศจรรย์ใจ

“เสียเวลา เจ้าใช้อัคคีศีลธรรมหลอมค่ายกลทองของตาเต๋าหวัง จนหมดสภาพ เจ้าทำได้อย่างไร”

เด็กหญิงหันมายิ้มให้ก่อนจะเอ่ย “ข้าแค่ทำตามที่ท่านลุงสอนเจ้าคะ ทองนั้นแข็งแกร่งและแหลมคมเพียงใด หากเจอไฟที่ร้อนแรงกว่าและถูกจุด ย่อมต้องพ่ายแพ้”

จงหลีฟังแล้วแทบยกมือเกาหัวแกรกๆ มันเป็นคนสอนนางเองเรื่องหลักการข่มธาตุ แต่กลับนึกไม่ถึงว่านางจะกลั่นธาตุไฟออกมาได้ยอดเยี่ยมถึงเพียงนี้!

ทว่าความโล่งใจอยู่ได้เพียงครู่เดียว เมื่อพวกเขาอยู่ที่ชั้นสอง กลิ่นหอมของธาตุไม้ที่เข้มข้นจนผิดปกติก็พุ่งกระแทบจมูก พร้อมกับเสียงขยับเขยื้อนเบาๆ ของบางสิ่ง ‘ค่ายกลพฤษภาเหล็ก’ เริ่มต้นจากการหลับไหลแล้ว!

ทันทีที่ฟานจิ้งหย่าและจงหลี่เหยียบลงบนพื้นชั้นสอง ปราณธาตุไม้ที่อัดแน่น ก็ก่อรูปเป็นรากไม้สีดำแทรกตัวออกมาจากรอยต่อของแผ่นไม้ กลิ่นหอมประหลาดของไม้ยิ่งอบอวล หากมันกลับเป็นกลิ่นมอมเมาที่ทำให้ประสาทสัมผัสเลอะเลือน

“อย่าให้พวกมันสัมผัสตัว!” จงหลี่กระซิบเตือนเสียงเข้ม “หากถูกรัดเพียงนิดเดียว มันจะดูดปราณในร่างเจ้าจนเป็นศพแห่งกรังในพริบตา!”

ฟิบ! ฟิบ!

รากไม้สองเส้นพุ่งวาบมาที่ข้อเท้าของฟานจิ้งหย่าหมายจะเกี่ยวรัด เด็กหญิงขยับตัวหลบหลีก แต่ยิ่งนางขยับ รากไม้รอบกายกลับยิ่งแตกแขนงออกมา มากขึ้นจนกลายเป็นตาข่ายมีชีวิตที่บีบกระชับเข้ามาทุกทิศทาง

หากจะสยบไม้ที่แข็งแกร่งดุจเหล็กกล้า ก็ต้องธาตุทองเท่านั้น!

ฟานจิ้งหย่าเพ่งมองด้วยนัยน์ตาห้ำหี นางมองเห็นเส้นปราณสีเขียวเข้มที่หมุนวนเป็นแกนกลางพลังของรากไม้เหล่านั้น นางรีบโคจรธาตุทองในร่าง พลัง

ธาตุทองไหลมารวมกันที่ปลายนิ้ว นางบีบอัดมันจนกลายเป็น ‘เข็มปราณทองจิ๋ว’ นั้บพันเล่มที่มีขนาดเล็กบางยิ่งกว่าเส้นผม

นางสะบัดมือออกอย่างรวดเร็ว เข็มปราณทองเหล่านั้นพุ่งเข้าหารากไม้ที่กำลังพุ่งเข้ามา ทันทีที่ธาตุทองสัมผัสกับเนื้อไม้ มันก็แสดงอำนาจสะกดซึมตามธรรมชาติ เข็มปราณพุ่งทะลวงเข้าไปตัด ‘แกนปราณไม้’ จนขาดสะบั้นจากภายในอย่างแม่นยำ

ซี...ซี...

รากไม้ที่เคยพุ่งฉวัดเฉวียนพลันหยุดชะงักและเริ่มแข็งทื่อ สีดำของรากค่อยๆ ซีดจางจนกลายเป็นไม้แห้งไร้พลังในช่วงพริบตา ทว่าพื้นไม้ใจกลางชั้นสองพลันขยับไหวรุนแรง รากไม้โบราณขนาดใหญ่ที่ทำหน้าที่เป็นแกนหลักของค่ายกลเริ่มบิดตัว มันรับรู้ได้ถึงการถูกคุกคามจากธาตุทองและเตรียมจะพุ่งขึ้นมาสังหารผู้บุกรุก

“มันกำลังจะปะทุ!” จงหลีบออกพร้อมกับรวบตัวจึงหย่าไว้แล้วสะกดปลายเท้าไฟพุ่งไปที่บันไดสู่ชั้นสาม

จังหวะที่ลอยตัวอยู่กลางอากาศ ผ่านจึงหย่าพลิกฝ่ามือและขัดตราประทับธาตุทองลงไปใต้โคนรากไม้ยักษ์นั้น พลังธาตุทองมหาศาลพุ่งเข้า ‘สะกด’

พลังธาตุไม้ที่กำลังพุ่งพล่าน รากไม้ยักษ์ที่กำลังจะปะทุพลันหุดตัวลงอย่างรวดเร็วและแนบนิ่งไป

ทั้งคู่อ่อนลงบนซานพักบันไดชั้นสามด้วยใจระทึก รอบด้านยังคงเงียบเชียบ มีเพียงเสียงลมหายใจหอบถี่เบาๆ ภายนอกของหอดำราฟ้ายังคงดูเป็นปกติ ไร้ร่องรอยการต่อสู้ที่รุนแรง

ผานจึงหย่าหอบหายใจ รอยยิ้มกว้างปรากฏบนใบหน้าที่ชุ่มเหงื่อ จงหลิมองลงไปในพื้นที่พื้นชั้นสองที่บัดนี้ค่ายกลพฤษาเหล็กหายไปหมดแล้วเมื่อไร้ผู้บุกรุก มันมองด้วยความทึ่งที่ทุกอย่างยังเป็นปกติ

ทว่าเมื่อหันไปมองเขตชั้นสามที่ยืนอยู่ ความเย็นเยียบพลันเข้าปกคลุม ภาพเบื้องหน้ากลายเป็นทะเลสาบกว้างใหญ่ที่มองไม่เห็นฝั่ง!

‘ค่ายกลวาริลงตา’ เริ่มทำงานแล้ว และมันกำลังจะเล่นงานลึกเข้าไปถึงในดวงจิตของพวกเขา!

ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าขัดแย้งกับความเป็นจริงอย่างรุนแรง บันไดไม้และชั้นตำราหายไปสิ้น เหลือเพียงผิวน้ำสีครามอันกว้างใหญ่ ไอ่หมอกจางๆ ลอยเหนือหน้า รับรู้ได้ถึงความเย็นจัดที่กรีดแทรกเข้าไปถึงกระดูก

“เสียวหย่า อย่ามองเข้าไปในน้ำ!” จงหลิกระซิบบอก “นี่ไม่ใช่แค่น้ำ แต่มันคือ ‘จิตมาร’ ที่กลั่นออกมาจากปราณธาตุน้ำ หากเจ้าตกหลุมพราง เจ้าจะจมดิ่งลงไปในความทรงจำที่เลวร้ายที่สุดตลอดกาล”

ผานจึงอย่าไม่ตอบคำ พลันนางรู้สึกได้ว่าพื้นที่เหยียบอยู่เริ่มอ่อนนุ่มดังโคลน
ตมและกลายเป็นน้ำในที่สุด เสียงน้ำกระเพื่อมเบาๆ ดังขึ้นรอบกาย พร้อมกับ
ภาพหลอนที่เริ่มก่อตัวขึ้นในสายตา นางเห็นแสงสีม่วงสาดส่อง เห็นเงาร่าง
ผู้คนในหมู่บ้านควั่นเขี้ยวกำลังกรี๊ดร้อง หลายคนล้มลงกับพื้น ร่างสิ้นเทาด้วย
ความเจ็บปวด ภาพของหมู่บ้านควั่นเขี้ยวที่ถูกทำลายกำลังจะกระชากสติ
ของนางให้หลุดลอย

‘ไม่ใช่...นี่ไม่ใช่บ้านของข้า’ จึงหยานึกบอกตนเอง

นางหลับตาลงเพื่อตัดขาดจากภาพลวงตา นัยน์ตาห้ำสีภายในห้วงคำนิ่งเริ่ม
หมุนวน นางพบว่าค่ายกลวาริลงตานี้พยายาม ‘แทรกซึม’ เข้ามาในกระแส
ปราณธาตุน้ำในร่างกายของนาง เพื่อใช้พลังของนางเองสร้างคุกขึ้นมาขังจิตใจ
ของนางไว้

น้ำสนหลามเพียงใด ย่อมพ่ายแพ้ต่อดินที่มันคง

เด็กหญิงนึกในใจ พลันพลิกฝ่ามือลงสู่พื้นซำๆ นางไม่ได้มองภาพหลอนเบื้อง
หน้า แต่เพ่งจิตไปที่ ‘ธาตุดิน’ ในร่างของตน นางดิ่งปลุกไฟธาตุมาไว้ที่กลางฝ่า
มือ ก่อนจะทรุดเข่าลงข้างหนึ่งและวางมือทั้งสองข้างลงบนพื้นที่กลายเป็นผิ
น้ำ

รูป...

ทันทีที่ปราณธาตุดินสัมผัสผืนน้ำลงตา กระแสน้ำที่เคยบ้าคลั่งพลันชะงัก
ฝานจึงหย่าเปลี่ยนปราณให้กลายเป็น ‘ทรายดูดพลัง’ พลังธาตุดินของนาง
กระจายตัวออกไปประจุกชายเื่อยที่มองไม่เห็น มันเริ่ม ‘ดูดซับ’ มวลน้ำ
เหล่านั้นหายเข้าไปในความว่างเปล่าอย่างรวดเร็ว

ทะเลสาบที่ดูกว้างไกลเริ่มงวดลง...งวดลง...จนเหลือเพียงหยดน้ำเล็กๆ ที่ถูก
กลบฝังไว้ใต้พื้นไม้ของชั้นสาม

ความเงียบเข้าปกคลุมอีกครั้ง ภาพบันไดไม้และชั้นตำราปรากฏขึ้น

จงหลืมมองดูพื้นไม้ที่กลับมาแห้งสนิทอย่างทิ้งจิต “ลุ่มลุ่มไปว่าเจ้ามีกายาหาลี้
การใช้ดินสยบน้ำในที่แคบเช่นนี้ เป็นวิธีที่ฉลาดและไร้ร่องรอยจริงๆ เจ้าเก่ง
มาก เสียวยหา”

เด็กหญิงถอนหายใจยาว แววตากลับมาสงบนิ่ง “วาริลงตาพยายามทำให้
จิตใจข้าหวั่นไหว ข้าจึงต้องใช้ปฐพีธาตุแก้ไขเจ้าค่ะ”

“เจ้าทำให้ค่ายกลทั้งชั้นสูญสิ้นในไม่กี่息 ใจของเจ้าแข็งแกร่งยิ่งกว่าค่าย
กลนี้เสียอีก”

ฟานจึงหย่าสูลมหายใจเข้าออกครู่หนึ่ง แววดาของนางแฝงด้วยความเศร้า
จางๆ “ค่ายกลนี้พยายามให้ข้าดูภาพในอดีตเจ้าคะ แต่ข้ารู้ดีว่าความจริงเป็น
อย่างไร ภาพลวงตานี้ไม่มีวันสู่ความจริงในใจข้าได้”

บทที่ 23 ตำราสี่เล่ม

ฝานจิ้งหยามองตรงไปเบื้องหน้าที่บัดนี้คัมภีร์มากมายวางเรียงรายอยู่ตามชั้นวางต่างๆ “เรามาถึงชั้นที่สามแล้ว พวกเรารีบเดินดูกันดีกว่าเจ้าคะ ว่ามีตำราอะไรน่าสนใจบ้าง”

จงหลี่และฝานจิ้งหยาก้าวเดินไปตามทางเดินแคบๆ ระหว่างชั้นวางตำรา ตำราแต่ละเล่มถูกบรรจุไว้ในกล่องไม้อย่างดี บางเล่มมีไพล์งาช้างๆ แผ่ออกมาบ่งบอกถึงระดับความล้ำค่า

จงหลี่กวาดตามองชื่อตำราเหล่านั้นอย่างรวดเร็ว สำหรับมันที่เคยผ่านความรู้ระดับสูงมาแล้ว ตำราเหล่านี้อาจดูพื้นฐานไปบ้าง แต่มันกำลังมองหาสิ่งที่จะช่วยเติมเต็มให้ฝานจิ้งหยา

“เสี่ยวหยยา ดูเล่มนี้สิ” จงหลี่เรียกเบาๆ มือหยิบตำราปกหนังสือเทาหม่นเล่มหนึ่งออกมาจากชั้นวาง เด็กหญิงรีบเดินมาหาทันที

“เคล็ดวิชาซ่อนปราณคืนสภาวะ เล่มนี้ไม่ได้สอนวิธีต่อสู้ แต่มันสอนวิธีพรางกลิ่นไอให้กลมกลืนไปกับธรรมชาติ เหมาะกับเจ้ามากยามที่เจ้าต้องซ่อนตัว”

เด็กหญิงรับมาและใส่ลงในมิตีส่วนตัว เมื่อเงยหน้าขึ้นมา สายตาของนางก็ถูกดึงดูดไปยังชั้นวางอีกด้าน ที่มีแสงสีเขียวย่อหยร วาบวบบอยู่ นางเดินเข้าไปใกล้แล้วดึงตำราเล่มหนึ่งออกมา หน้าปกเขียนว่า ‘ดนตรีธาตุ คัมภีร์ร้อยทำนองหลอมโลหะ’ นางเปิดอ่านอย่างสนใจ ครู่หนึ่งก็เอ่ยขึ้น “เล่มนี้เล่าเจ้าคะ ท่านลุง มันบอกวิธีประสานปราณธาตุเข้ากับเสียงดนตรีเพื่อต่อสู้ ชัดเกลา เยียวยา และหลอมสร้างศาสตรา”

“แล้วเจ้าเล่นดนตรีเป็น? ยายบอกนะว่าจะให้ลุงสอนให้ ลุงพอเล่นได้บ้างแต่ไม่ได้เก่งกาจอะไร” จงหลี่รีบบอก

“ตอนข้าอยู่กับท่านพ่อท่านแม่ ข้าเห็นแสงสีของธาตุแล้วข้าก็ติดมันเป็นจังหวะ เช่นนี้พอหรือไม่เจ้าคะ”

จงหลี่นั่งคิดหากไม่ค่อยเข้าใจที่นางพูดนัก ครู่หนึ่งก็เอ่ยออกมา “น่าจะได้กระมัง ในเมื่อเจ้าสนใจก็เอาไปด้วยเถิด ใช้ได้หรือไม่ คอยวากันอีกที อย่งไรเสีย ตำราในชั้นนี้ก็มามาก เจ้าหยิบไปสักสิบเล่ม เจ้าเฒ่าหวังยังไม่รู้เลย”

เด็กหญิงยิ้มกว้าง ก่อนจะหยิบตำรา ‘ดนตรีธาตุ คัมภีร์ร้อยทำนองหลอมโลหะ’ ใส่ลงในมิตีส่วนตัว

จงหลี่และฝานจิงหยาเดินดูตำราตามชั้นต่างๆ ไปเรื่อยๆ ครูใหญ่จงหลี่ก็เอื้อมมือไปหยิบตำราเล่มหนึ่งที่วางอยู่ชั้นบนสุดของวิชาต่อสู้ หน้าปกของมันเขียนว่า ‘ท่องดาราผันแปร’ มันพลิกอ่านคร่าวๆ ก่อนจะกวักมือเรียกเด็กหญิง นางรีบเดินมาหาทันที

“ห้องดาราดันแปร วิชานี้ใช้การก้าวเดินตามตำแหน่งจักรราศี ซึ่งมันจะ
ประสานกับความสามารถในการ ‘มองเห็นเส้นสายพลัง’ ของเจ้า หากเจ้าฝึก
วิชานี้ ต่อให้ศัตรูมีพลังมากกว่าหลายเท่า แต่ถ้าเจ้ามองเห็นรอยแยกของ
พลังและก้าวข้ามไปได้ พวกมันก็ยากจะสัมผัสถึงคุณแม่แต่ชายเสื้อของเจ้า”

ผานจึงหยายืมกว้าง ยื่นมือไปรับตำรามาสไลไว้ในมิตีส่วนตัว สองคนแยกย้าย
กันเดินดูตำรา ผ่านไปเนิ่นนานก็เดินดูจนเกือบจะครบทั้งหมด นางกวาดตา
มองเป็นครั้งสุดท้ายว่ามีชั้นตำราไหนบ้างที่ยังไม่ถูกสำรวจ จึงได้เห็นว่ามิตีชั้น
ตำราหนึ่งที่ตั้งอยู่ในสุดของชั้น นางจึงเดินตรงไปที่นั่น เมื่อไปถึงก็กวาดตา
มองอย่างรวดเร็วจนมาสะดุดตากับตำราเล่มหนึ่ง หน้าปกของมันเขียนว่า
‘บันทึกศิลาอาถรรพ์’ นางยื่นมือไปหยิบมาเปิดดูคร่าวๆ จึงได้รู้ว่าเป็นตำราที่
รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแร่ธาตุและของหายาก

“เล่มนี้ด้วยเจ้าคะท่านลุง ข้าต้องรู้ว่าวัสดุอะไรบางอย่างที่จะเหมาะสมกับพลังของ
ข้า”

จงหลิพยักหน้า นางรีบเก็บตำราลงในมิตีส่วนตัวทันที

“ยามนี้เจ้ามีตำราสี่เล่มแล้ว เคล็ดวิชาซ่อนปรารถนาคืนสภาวะ คัมภีร์ร้อย
ทำนองหลอมโลหะ ห้องดาราดันแปร และบันทึกศิลาอาถรรพ์ รวมเป็นสี่เล่ม
เท่านี้ก็เพียงพอแล้ว เราจะเสี่ยงขึ้นไปดูตำราวิชาต่อสู้ชั้นสูงที่ชั้นสี่ต่อ หรือจะ
พอแค่นี้แล้วถอนตัวตามแผนที่วางไว้ดี?”

เด็กหญิงมองไปยังบันไดที่ทอดแสงสีแดงสลัวๆ จากชั้นบน ลมร้อนที่พัดผ่านลงมาทำให้เหงื่อที่แห้งไปแล้วเริ่มซึมออกมาอีกครั้ง นางรู้ว่าชั้นที่สี่คือบททดสอบที่ต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

“ถอนตัวดีกว่าเจ้าคะ” ฝานจิ้งหยาตอบหลังจากครุ่นคิดครู่หนึ่ง “เราใช้เวลามาช่วยยามเศษแล้ว ต่อให้เข้าแก้ไขค่ายกลที่ชั้นสี่ได้ ก็มีเวลาไม่พอที่จะสำรวจได้ละเอียดเหมือนชั้นสาม และยังมีสิ่งที่จะถูกพบเห็นด้วยเจ้าคะ”

“ดี! เช่นนั้น พวกเราก็รีบกลับกันเถิด แต่ข้ากลับลงไป เจ้าต้องระวังให้ดี เพราะยังต้องแก้ค่ายกลอีกครั้ง”

จงหลีและฝานจิ้งหยาเดินมาที่บันไดที่ทอดลงสู่ชั้นสอง เมื่อเท้าสัมผัสพื้นชั้นสอง กลิ่นหอมของรากไม้ที่เคยสงบนิ่งพลันเข้มข้นขึ้นทันตา รากไม้ที่เคยเหี่ยวเฉา ได้รับพลังจากแกนกลางค่ายกลจนฟื้นขึ้นมาใหม่ พวกมันเริ่มขยับตัวซำๆ รวบรวมรับรู้ว่ามีคนบุกรุกเข้ามา

“มันฟื้นตัวเร็วนัก!” จงหลีเอ่ย

ฝานจิ้งหยาไม่รอให้รากไม้พุ่งจู่โจม เด็กหญิงหลับตาและโคจรเรียกธาตุทองมาควบคุมแน่นไว้ที่ฝ่ามือ ทำให้มือของนางส่องประกายสว่าง หากนางพยายามสะกดแสงนั้นไว้ให้อ่อนจางที่สุด นางสับดมือออก ปราณธาตุทองที่เรียวบางดุจเส้นผมพุ่งเข้าตัด ‘จุดส่งปราณ’ ที่อยู่ตามข้อต่อของรากไม้อย่างแม่นยำ

ฉัวะ...ฉัวะ...

เสียงฉีกขาดของรากไม้ดังขึ้นเบาๆ รากไม้ที่กำลังจะจู่โจมพลันร่วงลงกับพื้น พวกมันกลายเป็นรากไม้ไร้ปราณก่อนจะสลายไป ทั้งสองใช้จังหวะที่ค่ายกลยังไม่ทันตอบโต้ต่อ พุ่งผ่านชั้นสองลงสู่ชั้นหนึ่ง

เมื่อทั้งคู่ลงมาถึงโถงชั้นแรก ลูกศรแสงนับหมื่นจาก ‘ค่ายกลศรตารา’ ที่เคยสงบนิ่งพลันสั่นไหวรุนแรง ทิศทางของพวกมันไม่ได้พุ่งจู่โจมเป็นเส้นตรงเหมือนตอนขามา แต่กลับถักทอไขว่กันไปมาจนกลายเป็นกรงขังแสง ปิดล้อมทางออกไว้ทุกทิศทาง

“มันปิดทางหนี!” จงหลี่สบถเบาๆ พลังกวาดสายตามองหาช่องโหว่ “หากฝ่าไปเช่นนี้ ศรพวกนี้จะระเบิดออกและแจ้งเตือนคนทั้งสำนักแน่!”

ฟานจิ้งหย่าแม่ริมฝีปาก นางสัมผัสได้ถึงเสียงฝีเท้าของศิษย์ลาดตระเวนที่เริ่มโผล่เข้ามาจากภายนอก นางหลับตาลง โศจรพลังธาตุไฟมาไว้ที่ปลายนิ้ว และบีบอัดจนกลายเป็น ‘อัคคีสีคราม’ ขนาดเท่าเมล็ดถั่วที่ปลายนิ้ว นางติดปลายนิ้วส่งเพลิงสีครามนั้นพุ่งเข้าหาใจกลางวงจรค่ายกลศรตารา

ทันทีที่อัคคีสีครามสัมผัสกับข่ายธาตุทอง ลูกศรแสงพลันอ่อนตัวและแปรสภาพเป็นของเหลวในทันที พวกมัน ‘หลอมละลาย’ และระเหยกกลายเป็นเพียงละอองธาตุ

รูป...

ละอองแสงสีทองกระจายตัวออกเป็นช่องว่างพอให้คนสองคนผ่านออกไป จง
 หลีโอบเอวของฟานจิ้งหย่าไว้แน่น สะกิดปลายเท้าเล็กน้อย ร่างก็พุ่งทะยาน
 ผ่านช่องโหว่ที่กำลังปิดตัวลงมาถึงหน้าประตูหอดได้อย่างเฉียดฉิว ฟานจิ้งหย่า
 ยื่นปลายนิ้วที่ยังเปี่ยมด้วยอัคคีสีครามแตะลงบนสลักไม้ที่ฉีกด้วยธาตุทอง
 ไว้ พลังความร้อนทำให้ธาตุทองที่ยึดประตูไว้ ละลายและคลายตัวออกใน
 พริบตา

แกรก!

เสียงสลักเคลื่อนออกแผ่วเบา บานประตูแง้มออกพอให้ลอดผ่านไปได้ จงหลี
 หันบ่วงฟานจิ้งหย่าแทรกตัวออกไปด้านนอกอย่างรวดเร็ว มั่นยืนมือไปปิด
 ประตู และทะยานร่างจากไป

ครึ่งจิตใจถัดมา แสงโคมจากศิษย์ลาดตระเวนก็ลาดส่องมาถึงประตูเล็กบาน
 นี้ พวกมันกวาดตามองอย่างไม่ใส่ใจนัก เพราะเชื่อมั่นว่าไม่มีใครกล้าลอบเข้า
 หอดำราฟ้า พวกมันยังคงเห็นประตูหอบิดอยู่อย่างเรียบร้อย จึงเดินผ่านไป
 อย่างสบายใจ

จงหลีและฝานจิ้งหยากลับมาถึงกระท่อม ทั้งสองพร้อมใจกันนอนแผ่นเตียง
ไม้ จงหลีถอนหายใจอย่างโล่งอก ขณะที่เด็กหญิงหอบหายใจด้วยความลึ้น
ระทึกกับการผจญภัยในค่ำคืนนี้

“เสี่ยวหย่า ลุงอยู่ในสำนักนี้มาหลายปี ยังไม่เคยมีคืนไหนที่ลุงจะตื่นตื่นเท่า
คืนนี้เลย เจ้านี่มัน เจ้ามั่นตัวแสบจริงๆ!”

ฝานจิ้งหย่าพลิกตัวนอนตะแคง นัยน์ตาห้ำสีที่บัดนี้กลับเป็นสีดำสนิทแล้ว
จ้องมองจงหลีอย่างชอบอกชอบใจ นางหัวเราะคิกคักเบาๆ “แต่เราก็ทำ
สำเร็จไม่ใช่หรือเจ้าคะ ท่านลุง พวกเราได้ตำรามา แถมยังไม่ทิ้งร่องรอยไว้
ด้วย”

บทที่ 24 โทสะที่ไม่อาจบอกใครได้

“หึ! เจ้ายังกลาพูด” จงหลี่แสวงหาเสียงตุ่แต่แววตาเต็มไปด้วยความเอ็นดู “ตอนที่เจ้าใช้ธาตุดินข่มธาตุน้ำ นั่นทำให้ลู่แทบหยุดหายใจ เจ้าไปเอาวิธีพิสดารแบบนั้นมาจากไหนกัน ดินสยบน้ำได้เจียบเชียบขนาดนั้น ผู้อาวุโสหลายคนยังทำไม่ได้เลยนะ”

“ข้าก็แค่...นึกถึงตอนที่ปลุกผักเจ้าคะ” เด็กหญิงตอบ น้ำเสียงเครือ “ยามน้ำท่วมขัง ท่านแม่ก็เอาดินแห้งๆ มาถม น้ำก็หายไป ข้าแค่ลองทำแบบเดียวกัน ไม่นึกว่าจะได้ผลดีเช่นนี้”

จงหลี่พยักหน้าแล้วลุกขึ้นนั่ง พลังมองนางด้วยสีหน้าจริงจัง “เสียเวลา คินนี้เจ้าแสดงให้เห็นแล้วว่า ‘กายาห่าสี’ ของเจ้า น่ากลัวเพียงใด โดยเฉพาะที่ชั้นสองที่เจ้าใช้ธาตุทอง ยามนั้นเจ้าทำให้ลู่รู้ว่าเจ้าเริ่มปกป้องตนเองได้แล้ว เจ้าพร้อมที่จะเดินไปบนเส้นทางของตัวเองได้แล้ว”

ผานจิงหยาลุกขึ้นและเดินไปนั่งข้างจงหลี่ นางคว้าแขนของมันมากอดไว้ “ไม่ว่าข้าจะเก่งแค่ไหน ข้าก็ต้องการให้ท่านลู่ชี้แนะเจ้าคะ หากไม่มีท่านลู่คอยช่วยเหลือ ข้าคงถูกจับได้ตั้งแต่หน้าประตูแล้ว”

จงหลียี่มออกมา มือใหญ่ยื่นไปลูบศีรษะของนางอย่างเอ็นดู ครูหนึ่งจึงเอ่ยว่า “ดีกคีนี่ หวังฉีจะกลับมาหอดำราฟ้า ลุงเชื่อว่ามันต้องสัมผัสได้ถึงความคิดปกติในหอ แม้พวกเราจะได้ทั้งร่องรอยใดไว้ เพียงแต่มันจะไม่สามารถคาดเดาได้ว่าเป็นพวกเรา ดังนั้น พรุ่งนี้หลังจากเจ้าทำงานเรียบร้อยแล้ว ให้เร่งทำความเข้าใจและฝึกเคล็ดวิชาซ่อนปราณคีนสภาวะ เจ้าจะได้พรางกลืนไอให้กลมกลืนไปกับธรรมชาติได้อย่างแนบเนียน หวังฉียิ่งจะไม่รู้ถึงตัวตนแท้จริงของเจ้า”

“เจ้าคะ คีนี่ข้าต้องฝึกแน่ๆ เพราะข้าได้ ‘สมบัติ’ มาตั้งสี่เล่มเชียวนะเจ้าคะ” เด็กหญิงบอกอย่างมีความสุข นัยน์ตาดำสนิททอประกายวิบวับ

จงหลีหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเอ่ย “ไปนอนได้แล้ว เจ้าตัวยุ่ง”

เด็กหญิงยิ้มรับก่อนจะอำแขนออกกอดจงหลีไว้ มันยิ้มออกมาและกางแขนกอดนางไว้ ครูหนึ่งจึงค่อยดันร่างเล็กออกและเอ่ย “ไม่ต้องมาประจบ ไปนอนได้แล้ว”

“เจ้าคะ” นางตอบรับก่อนจะคลายอ้อมแขนและลุกไปนอนอย่างว่าง่าย

หลังจากจงหลีและผานจิ้งหย่าจากไปได้ราวหนึ่งเคอ ร่างในชุดคลุมสีทองขลิบแดงของหวังฉีก็ก้าวเข้ามาในหอดำราฟ้า นัยน์ตาดูดันกวาดมองไปรอบ

โถงชั้นแรกด้วยความระแวงระวังตามนิสสัยหาตระแวงของมัน มันยืนนิ่งอยู่กลางโถงและโคจรลมปราณทั่วร่างก่อนจะแผ่ปราณออกไปโดยรอบ เพื่อตรวจสอบความเรียบร้อยตามปกติ

ไม่ทันครึ่งจิตใจ หวังฉีพลันลืมตาขึ้น นัยน์ตาเบิกกว้างด้วยความตกใจ กระแสปราณของมันสัมผัสได้ถึง ‘ความผิดปกติ’ บางอย่าง ค่ายกลศรตาราที่มันเป็นผู้สร้างขึ้นแม้จะยังเป็นปกติ แต่กลับมีร่องรอยการ ‘ไหลเวียนที่ผิดปกติ’ และยังมีความเจือจางของธาตุทองในบางจุด รวากับมีใครบางคนสะกิดผิวน้ำนิ่งให้เกิดระลอก

มันไม่รอช้า เร่งเร้าพลังปราณให้แผ่พุ่งไปที่ชั้นสองเพื่อตรวจสอบทันที

“พฤษภาเหล็กก็ถูกแตะต้อง!” หวังฉีอุทานแผ่วเบาด้วยความตกใจปนความโกรธเกรี้ยว

มันสัมผัสได้ว่ารากไม้เหล็กหลายส่วนมีร่องรอยของการ ‘ถูกสะกด’ พลังธาตุไม้ในหลายจุดและพวกมันเพิ่งจะฟื้นตัวกลับมาได้ไม่นาน แม้ร่องรอยนั้นจะเล็กบางยิ่งกว่าเส้นผม แต่สำหรับปรมาจารย์ค่ายกลอย่างมัน ร่องรอยนี้เปรียบเสมือนรอยแผลเป็นขนาดใหญ่ที่เด่นชัดบนผ้าขาว

หัวใจของหวังฉีเริ่มเต้นรัวด้วยความโกรธแค้นและหวาดหวั่น มันรีบแผ่ปราณตรวจสอบลึกเข้าไปถึงชั้นที่สาม...ค่ายกลวาริลงตา

ที่นี่ ร่องรอยยิ่งชัดเจนกว่าชั้นไหนๆ พลังปราณธาตุน้ำที่ควรจะสงบนิ่งกลับมีร่องรอยของการ ‘ถูกดูดซับ’ และมีกลิ่นไอของธาตุดินจางๆ หลงเหลืออยู่

มวลงน้ำลงตาในชั้นนี้ดูเหมือนจะลดระดับความเข้มข้นลงไปหนึ่งส่วนอย่าง
น่าประหลาด

“บังอาจ! ใครมันบังอาจลอบเข้ามาในหอตำราฟ้าของข้า!”

หวังฉีคำรามด้วยความคลุ้มคลั่งหากแพวเบา ยิ่ง มันกลัวอย่างยิ่งว่าจะมีคน
ทราบว่ามีใครบางคนลอบเข้าหอตำราฟ้า หวังฉีรีบส่งปรารถนาตรวจสอบขึ้นไป
ที่ชั้นสี่ ชั้นห้า ชั้นหก จนถึงชั้นเจ็ดอย่างละเอียดถี่ถ้วน ทว่าผลที่ได้กลับทำ
ให้มันขมวดคิ้วแน่น ค่ายกลเพลิงอัคนีและค่ายกลชั้นสูงที่เหลืกลับ ‘สงบนิ่ง’
ไร้ร่องรอยการบุกรุกใดๆ

มันยืนหายใจหอบถี่อยู่กลางหอ ความโกรธแค้นและเสียหน้าประดังเข้ามาจน
อกแทบระเบิด มันมั่นใจว่ามีหัวขโมยลอบเข้ามา แต่สิ่งที่ทำให้มันเจ็บปวด
และโกรธแค้นที่สุดคือ ร่องรอยที่มันตรวจพบนี้กลับไม่สามารถบอกได้ว่าผู้
บุกรุกเป็นใคร

“ไม่มีกลิ่นไอบรรณหลงเหลือ ไม่มีร่องรอยการทำลาย” หวังฉีกำหนดแน่น
“มันผู้นี้ใช้วิธีใดในการก้าวข้ามค่ายกลสามชั้นรวดโดยไม่ทำให้ค่ายกลส่ง
สัญญาณเตือนภัย และเหตุใด...เหตุใดมันจึงหยุดที่ชั้นสาม”

มันกวาดสายตามองไปโดยรอบ การไร้ร่องรอยที่คนร้ายทิ้งไว้นั้นช่างสมบูรณ์
แบบจนน่ากลัว หวังฉีรู้ดีว่าหากแจ้งเรื่องนี้ออกไป มันเองนั่นแหละที่จะต้อง
ถูกลงโทษ ฐานหละหลวมในการรักษาความปลอดภัย

“ข้าจะลากคอเจ้าออกมาให้ได้ ไม่ว่าเจ้าจะเป็นใครก็ตาม!” มันเอ่ยเสียงลอดโรฟัน

เช้าวันรุ่งขึ้น ศิษย์ทั้งสำนักเมฆาคล้อยจึงได้รู้ว่าวันนี้อาวสุหวังฉีที่เผ่าหอตำราฟ้า มีอารมณ์ฉุนเฉียวไม่ให้อย่างยิ่ง หากไม่รู้ว่าจะเกิดจากสาเหตุใด จึงหนีที่ไต่ยีนขาว มันที่กำลังเดินตรวจตราดูแลการทำงานของศิษย์รับใช้ทั้งสำนัก พลันเงยหน้ามองดินฟ้าอากาศแล้วก็เอ่ยว่า “คนแกกั้หงุดหงิดง่ายเป็นธรรมดา”

ศิษย์รับใช้ที่ไต่ยีนต่างพากันพยักหน้าอย่างเห็นด้วย แล้วก็ทำงานของตนต่อไป

ผานจึงหย่าที่กำลังเดินกลับมาที่กระท่อมหลังจากย้อมผ้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ต้องก้มหน้าอมยิ้ม แล้วก็เร่งฝีเท้าเดินเข้ากระท่อมไป

เข้ามาแล้วก็ปิดประตูให้สนิท เด็กหญิงเดินมานั่งที่เตียงนอนที่ใช้เป็นทั้งที่นั่งเล่นและที่นอน โคจรปราณชั่วคราวเพื่อเปิดมิติส่วนตัว แล้วจึงหยิบตำรา ‘เคล็ดวิชาซอนปราณคีนสภาวะ’ ออกมา แล้วเริ่มต้นอ่าน

‘เคล็ดวิชาซอนปราณคีนสภาวะ’ แบ่งการฝึกออกเป็นสามชั้น แต่ละชั้นมุ่งเน้นการควบคุม ‘กระแสไหลเวียน’ มากกว่าการ ‘กักเก็บ’ พลัง

ขั้นแรก ‘วาริสงบ’ คือการทำให้ปราณในร่างสงบเหมือนผิวน้ำไร้ระลอก ผู้ฝึกต้องเปลี่ยนจาก ‘การแผ่ปราณ’ เป็น ‘การกลืนปราณ’ กลับเข้าสู่จุดชีพจรทั่วร่าง เพื่อให้สัมผัสภายนอกดูเหมือนคนธรรมดาไร้พลัง

ขั้นที่สอง ‘คินสภาวะธาตุ’ นี่คือนั่นส่วนที่ฝานจึงหยาดิ้นเด่นที่สุด เพราะมันบอกถึงการปรับกลืนโอปราณให้เข้ากับสภาพแวดล้อม หากอยู่กลางป่า ปราณควรเป็นธาตุไม้ หากอยู่กลางแดด ปราณควรเป็นธาตุไฟ และหากอยู่ท่ามกลางผู้คน ปราณควรเป็น ‘ความว่างเปล่า’

ขั้นที่สาม ‘พรางตาพรางจิต’ อันเป็นขั้นสูงสุด คือการสร้าง ‘ม่านลวงตา’ ทับซ้อนไว้บนสัมผัสรับรู้ของผู้อื่น ต่อให้ใช้วิชาเนตรมาตรวจสอบ ก็จะไม่เห็นเพียงสิ่งที่ผู้ฝึกต้องการให้เห็นเท่านั้น

“การซ่อนที่แนบเนียนที่สุด ไม่ใช่การทำให้หายไป แต่คือการทำให้ดูเหมือนเป็น ‘ส่วนหนึ่ง’ ของสิ่งรอบด้าน”

ฝานจึงหยาดินพำขอความบรรทัดสุดท้ายก่อนจะวางตำราลง นางสูดลมหายใจเข้าลึก เริ่มต้นโคจรพลังเพื่อฝึกฝนขั้นแรก ‘วาริสงบ’ นางพบว่ามันยากกว่าการใช้ธาตุกลมค้ายกลเสียอีก เพราะนางต้องคอยสะกดปราณห้าธาตุที่มักจะผุดออกมาตามธรรมชาติ ให้จมหายเข้าไปในห้วงจิต

นางนั่งนิ่งอยู่นาน เหงื่อเม็ดเล็กผุดซึมตามไรผม แสงห่าสีที่เคยส่องประกายให้เห็นค่อยๆ จางลง...จางลง...จนสุดท้ายก็หายไป เหลือเพียงความสงบ

หากใครเดินเข้ามาในกระท่อมยามนี้ จะรู้สึกเพียงว่ามีเด็กหญิงตัวเล็กๆ คน
หนึ่งกำลังนั่งสัปหงกอยู่เท่านั้น ไม่มีความรู้สึกถึงแรงกดดันใดๆ

“ได้ผล” นางลื้มตาขึ้น อีกครู่หนึ่งก็หลับตาและเริ่มโคจรฝึกฝนวาริสงบให้
ชำนาญ

เพียงสามวัน ฝานจึงหยาก็สามารถบรรลุ ‘วาริสงบ’ ได้อย่างสมบูรณ์แบบ จง
หลื้ที่ทราบเรื่องก็อดทอดถอนลมหายใจไม่ได้ หลานสาวบุญธรรมของมันคน
นี้ยิ่งกว่าปิศาจัจฉริยะะ

บทที่ 25 เส้นขนานที่ไม่มีวันบรรจบ

หวังฉินหุดหิดงุ่นงานอารมณ์เสียอย่างยิ่ง มันอาละวาดฟาดหวดฟาดงาใส่ศิษย์สายนอกและศิษย์สายในทุกคนที่มาหาอ่านตำราที่หอตำราฟ้า ทำเอาทุกคนต้องหลบเลี่ยงเพราะไม่อยากจะเป็นที่รองรับพายุอารมณ์ของมัน มันกราดเกรี้ยวถึงสามวันเต็มๆ กว่าจะสงบลงได้ หากมันไม่รู้เลยว่าสามวันที่มันอารมณ์เสีย ฝานจิ้งหย่าฝึกเคล็ดวิชาซ่อนปราณคืบสภาวะขั้นแรกสำเร็จแล้ว และตอนนี้กำลังพยายามฝึกขั้นที่สอง คืบสภาวะธาตุ

คืนวันนี้หวังฉินนิ่ง หัวคิ้วขมวดมุ่น มันกำลังนึกทบทวนถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้นในค่ายกลเมื่อสามวันก่อน เปลวไฟจากตะเกียงน้ำมันวูบไหวตามแรงอารมณ์ที่ยังคงคุกรุ่นอยู่ลึกๆ ในอก

น้ำที่ถูกดูดหายไป รากไม้ที่ถูกสะกด ศรตำราที่แปรสภาพ

มันหลับตาลง นึกย้อนกลับไปถึงสัมผัสปราณในคืนนั้นอย่างละเอียดอีกครั้ง ยิ่งคิดหัวคิ้วของมันก็ยิ่งขมวดจนแทบจะชนกัน

หากเป็นยอดฝีมือจากสำนักอื่นลอบเข้ามา เหตุใดมันถึงหยุดแค่ชั้นสามตำราในชั้นที่สี่ถึงเจ็ดล้ำค่ากว่าหลายเท่า หากข้ามค่ายกลสามชั้นแรกได้ง่ายดายปานนั้น หัวขโมยผู้นี้ก็สมควรพลาดชั้นสี่และชั้นอื่นๆ เว้นแต่ว่า...

หวังฉีคิดในใจและลืมหูลืมตาขึ้น “เว้นแต่ว่าเป้าหมายของมัน ไม่ใช่คัมภีร์วิชาชั้นสูง แต่เป็นของบางอย่างที่คนทั่วไปมองข้าม หรือไม่...พลังปราณของมันก็มีขีดจำกัดเพียงแค่นั้น”

มันเริ่มนึกไล่เรียงรายชื่อยอดฝีมือที่มีธาตุไฟ ธาตุทอง และธาตุดินที่โดดเด่น แต่กลับไม่มีใครใกล้เคียงกับร่องรอยที่มันสัมผัสรับรู้ได้ ร่องรอยของทุกธาตุที่หลงเหลืออยู่นั้น แม้น้อยนิดเพียงเศษเสี้ยว แต่มันก็บริสุทธิ์จนดูเหมือนไม่ใช่ปราณที่ฝึกฝนจากคัมภีร์ทั่วไป

“หรือจะเป็นศิษย์ในสำนัก?” มันเริ่มตั้งข้อสงสัย ก่อนจะกวาดสายตามองออกไปนอกหน้าต่าง มันจ้องมองไปยังหมู่ตึกที่พักของศิษย์สายนอกและสายใน

“ศิษย์คนใดที่มีพรสวรรค์สูงเพียงนี้และยังซ่อนเร้นได้ดีเช่นนี้ พวกเจ้าแอบฝึกวิชาสายลอบเร้นได้จุมูกษาอย่างนั้น?” มันพึมพำอย่างเกรี้ยวกราดและนั่งคิดต่อไป ครู่หนึ่งจึงเอ่ยออกมา

“ประเดี๋ยวก่อน ค่ายกลศรตำราเป็นธาตุทอง ธาตุที่สะกดข่มได้คือธาตุไฟ ค่ายกลพฤษาหลักคือธาตุไม้ ธาตุที่ข่มได้คือธาตุทอง ค่ายกลวาริลงตา

คือชาตุน้ำ ชาตุน้ำที่ข่มได้คือชาตุดิน สามธาตุในคนเดียวกล่าวได้ว่าหาได้ยากยิ่ง ยามนี้ผู้ที่มิถึงสามธาตุในร่างมีเพียงเทียนเหิงตั้งจวิน และสามธาตุที่มันมีคือ ชาตุน้ำ ชาตุนอง และชาตุดิน พอดี แต่มันจะมาสโนใจจะรักกับหอดำราฟ้าของ ข้า ดังนั้น เรื่องนี้ตัดมันไปได้เลย ไม่มีทางใช้มันเด็ดขาด หรือต่อให้เป็นมันจริงๆ ก็ไม่มีเหตุผลที่จะต้องปกปิดร่องรอยถึงเพียงนี้”

หวังฉีนั่งคิดต่อไป

“หรือว่าคนร้ายในครั้งนี้อาจจะมีสามคน จึงมีสามธาตุที่สามารถข่มได้...ไม่สิ เป็นไปไม่ได้ ต่อให้มีสามคนจริงๆ พวกมันจะรู้ได้อย่างไรว่าหอดำราฟ้าของข้า มีค่ายกลอะไรในแต่ละชั้น ผู้ที่รู้เรื่องนี้ก็มีเพียงข้า ท่านเจ้าสำนัก และผู้อาวุโส ห้าธาตุเท่านั้น จะบอกว่าเป็นความบังเอิญที่พวกมันสามคนมีธาตุที่ข่มค่าย กลของข้าได้พอดีอย่างนั้น? นี่ไม่น่าเป็นไปได้ และต่อให้เป็นเช่นนั้นจริง พวก มันจะมาเพียงชั้นสามเพราะเหตุใด”

หวังฉียังคงครุ่นคิด

“จริงสิ พวกมันมาขโมยตำราในชั้นสาม ถ้าข้ารู้ว่าตำราเล่มใดหายไป ย่อม สามารถโยงไปหาตัวพวกมันได้ และการที่พวกมันหยุดเพียงชั้นสามเป็นไปได้อ ว่าเป็นไปไม่ได้ว่าปราณของพวกมันเหลือไม่มากพอที่จะไปต่อ...ใช่ ต้องใช่แน่ๆ” หวังฉีมั่นใจ

หากหวังฉีกลับสืมนึกไปว่าวันเวลาที่คนร้ายลอบเข้าหอดำราฟ้านั้น เป็นวัน เวลาเดียวกับที่มันเข้าร่วมประชุมร่ายดาธา!

หวังฉีใช้เวลาตรวจชั้นตำราที่มีมากมายในชั้นสามถึงห้าวันเต็มๆ และในที่สุด
มันก็รู้ว่าตำราสี่เล่มหายไป และมันก็นิ่งงออย่างยิ่งเพราะเนื้อหาของตำรา
นั้น ‘ขัดแย้งกันเอง’ ในสายตาของปรมาจารย์ระดับมัน

เคล็ดซ่อนปราณคืนสภาวะ ใช้พรากลั่นไอให้กลมกลืนกับธรรมชาติ

ดนตรีธาตุ คัมภีร์ร้อยทำนองหลอมโลหะ บอกถึงวิธีประสานปราณธาตุเข้า
กับเสียงดนตรีเพื่อต่อสู้ ขัดเกลา เที่ยวยา และหลอมสร้างศาสตร์

ท่องดาราผันแปร บอกถึงการก้าวเดินตามตำแหน่งจักรราศี ทำให้จับกุมผู้ฝึก
วิชานี้ได้ยากนักจนแทบเป็นไปไม่ได้ และ

บันทึกศิลาอาถรรพ์ รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแร่ธาตุหายาก

“คนร้ายรายนี้ต้องเป็นนักฆ่าหรือสายลับ ซ่อนปราณคืนสภาวะและท่อง
ดาราผันแปร เน้นการ ‘ไม่ให้ถูกจับได้’ และ ‘การหนี’ เป็นไปได้ว่าในสำนักจะมี
มีสายลับจากสำนักอื่นแฝงตัวอยู่เพื่อสืบหาอะไรบางอย่าง” หวังฉีเอ่ยออกมา

“แต่มันเอาบันทึกศิลาอาถรรพ์และดนตรีธาตุไปทำไม หรือว่ามันกำลังจะ
สร้างอาวุธระดับสูง เพราะมันขโมยทั้งเรื่องวัตถุหายากและวิธีหลอมสร้าง
ผ่านเสียงดนตรี เช่นนี้ก็แสดงว่ามันต้องเล่นดนตรีเป็น...แต่เท่าที่ข้ารู้ ไม่มียอด
ฝีมือที่ใช้ดนตรีเป็นอาวุธเลยสักคน แสดงว่านี่ต้องเป็นยอดฝีมือที่เพิ่งเกิดไม่
นาน แล้วผู้ใดกัน” มันเอ่ยด้วยความงุนงง

“หากเป็นเช่นนั้นก็จะเท่ากับมีคนร้ายถึงสามคนซ่อนอยู่ในสำนักเมฆาคัล้อย พวกมันต้องบาดเจ็บจนทำให้พลังฝีมือถดถอย จึงทำให้พวกมันหยุดแค่ชั้นสาม พวกมันต้องซ่อนปรานเพื่อไม่ให้ผู้ใดจับได้ พร้อมกับหาทางหลอมสร้างอาวุธใหม่หรือเยียวยาตนเองผ่านเสียงดนตรีธาตุ แต่การใช้ดนตรีเป็นอาวุธนั้น เป็นวิชาเฉพาะที่ฝึกได้ยากนัก เช่นนี้ ข้าน่าจะหาตัวมันได้ไม่ยาก คนผู้นี้จะต้อง ‘ชอบดนตรี’ และ ‘มีความรู้เรื่องการหลอมสร้าง’ เป็นพิเศษ”

หวังฉีไม่ได้นึกถึงฝานจิ้งหยา เรียกว่าตัวนางไม่อยู่ในความนึกคิดของมันเลย จะถูกต้องกว่า เพราะเป็นไปไม่ได้ที่ศิษย์รับใช้ที่ไร้พลังจะบุกหอตำราฟ้าได้ ทั้งตำราสี่เล่มนี้ก็อยู่ในระดับสูงเกินกว่าที่ศิษย์รับใช้จะทำความเข้าใจได้ เพราะกระทั่งศิษย์สายในก็ยังยากจะตีความออก

ประการสำคัญคือ คนร้ายมีสามธาตุ ขณะที่ฝานจิ้งหยาในสายตาของมันคือ ‘ไร้ธาตุ’ นี่จึงเป็นเส้นขนานที่ไม่มีวันมาบรรจบกันได้

หากจงหลีและฝานจิ้งหยาได้รู้ความคิดของหวังฉี ทั้งสองคงลงไปนอนหัวเราะจนท้องแข็ง

ยามนี้ผ่านมาได้ราวหนึ่งเดือนแล้ว นับแต่จงหลีและฝานจิ้งหยาขโมยตำรามาจากหอตำราฟ้า หวังฉียังคงหาคนร้ายไม่เจอ มันได้แต่หงุดหงิดงุ่นง่านแต่ทำอะไรไม่ได้ ขณะที่ฝานจิ้งหยาบรรลุคืนสภาวะธาตุอันเป็นขั้นที่สองของเคล็ด

ซ่อนปรานคีนสภาวะได้แล้ว เหลือเพียงขั้นที่สาม พรางตาพรางจิต อันเป็นขั้นสูงสุดเท่านั้นที่นางยังทำความเข้าใจและตีความได้ไม่หมด

“เลี้ยวขวา ลุงว่าเจ้ายังไม่ต้องฝึกพรางตาพรางจิตหรอก เพียงคีนสภาวะธาตุที่เจ้าฝึกได้ตอนนี้ ก็ทำให้เจ้าซ่อนตัวได้ดีแล้ว” จงหลีบอภางในคำวันหนึ่ง ขณะที่ทั้งสองพักผ่อนอยู่ในกระท่อม

“เจ้าคะ แล้วข้าควรฝึกอะไรต่อดีเจ้าคะ”

“ลุงเห็นว่าเจ้าฝึก ‘ท่องดาราผันแปร’ เกิต วิชานี้จะช่วยให้เจ้าหลบหนีได้คล่องแคล่วและว่องไวกว่าผู้ใด หากหลบหนีไม่พ้น เจ้าก็สามารถซ่อนตัวได้ด้วยเคล็ดซ่อนปรานคีนสภาวะ”

“จริงด้วยเจ้าคะ ข้าลืมนึกไปเลย” นางบอก แล้วจึงเปิดมิตีส่วนตัวและเก็บตำราเคล็ดซ่อนปรานคีนสภาวะลงไป ก่อนจะหยิบท่องดาราผันแปรออกมาและเปิดออกอ่าน นางจึงได้พบว่า ‘ท่องดาราผันแปร’ คือวิชาที่ใช้ ‘กลไกแห่งฟ้าดิน’ มาซ่อนทับการเคลื่อนไหวของมนุษย์ วิชานี้อ้างอิงจากตำแหน่งของดาราจักรทั้ง 28 กลุ่ม หรือยี่สิบแปดดาวนักษัตร และการโคจรของดาวเหนือ ควรทราบว่าดาราจักรทั้ง 28 กลุ่ม คือกลุ่มดาวที่ใช้บอกตำแหน่งดวงจันทร์และดวงอาทิตย์บนท้องฟ้า โดยแบ่งเป็นสี่ทิศหลักตามสัตว์เทพประจำทิศ การจดจำกลุ่มดาวเหล่านี้คือหัวใจของวิชาท่องดาราผันแปร เพราะแต่ละกลุ่มดาวมี ‘ธาตุ’ และ ‘ทิศทาง’ เฉพาะตัว

บทที่ 26 บึงหมอกมายาเย็น

มังกรเขียวแห่งทิศตะวันออก เป็นธาตุไม้ กลุ่มดาวทิศนี้เน้นความพลัวไหว และการเติบโต ประกอบด้วย เจี้ยวหรือเขามังกร คั้งคือลำคอมมังกร ตีคือฐาน และหน้าอกมังกร ฝางคือท้องมังกร ชินคือหัวใจมังกรและเป็นดวงดาวที่สว่างที่สุด เหว่ยคือหางมังกร และจีคือปลายหางมังกร

เต๋าดำแห่งทิศเหนือ เป็นธาตุน้ำ กลุ่มดาวทิศนี้เน้นความลุ่มลึกและความเงียบ ประกอบด้วย ไต๋คือกระบวยซึ่งคือดาวกระบวยเหนือ หนิวคือวัว นวี่คือหญิงสาว ซวีคือความว่างเปล่า เวยคือหลังคา ซือคือค่ายรบ และปี้คือกำแพง

พยัคฆ์ขาวแห่งทิศตะวันตก เป็นธาตุทอง กลุ่มดาวทิศนี้เน้นความเฉียบคม และการสังหาร ประกอบด้วย กุ่ยคือฝ่าเท้าหรือหางของเสือ โหลวคือบ่วงบาต เว่ยคือกระเพาะอาหาร เหม่าคือหัวหรือกระดูกดาวลูกไก่ ปี้คือตาซ้าย จือคือหัวเต่า เซินคือนายพลหรือกลุ่มดาวนายพราน

สุดท้ายคือหงส์แดงแห่งทิศใต้ เป็นธาตุไฟ กลุ่มดาวทิศนี้เน้นความรุ่งโรจน์และความรวดเร็ว ประกอบด้วย จิงคือบ่อน้ำ กุ่ยคือปีศาจ หลัวคือต้นหลิว ซิงคือดวงดาวหรือหัวใจหงส์ จางคือตาข่ายใหญ่ อี้คือปีก และเจินคือสารถี

ห้องดาราด้านแปรแบ่งการฝึกเป็นสามระดับ

ระดับแรก ‘ย่างก้าวเจ็ดดาว’ คือการเดินทางตามตำแหน่งดาวกระบวยใหญ่ เพื่อสร้างแรงเหวี่ยงของพลังธาตุในทุกอย่างก้าว

ระดับที่สอง ‘รอยแยกดารา’ คือการมองหา ‘จุดบอด’ ของกระแสพลังในอากาศ แล้วแทรกตัวเข้าไปในรอยแยกนั้น

ระดับที่สาม ‘ผันแปรองศา’ คือการบิดเบือนตำแหน่งที่ศัตรูเห็น เช่น ศัตรูเห็นฝ่ามือจึงหยายู่ข้างหน้า แต่ความจริงนางก้าวไปอยู่ข้างหลังนานแล้ว เพราะนางก้าวเดินใน ‘องศาที่แสงหักเห’

ส่วนการโคจรของดาวเหือนั้น ดาวเหือเปรียบเสมือน ‘แกนกลาง’ ของท้องฟ้า ขณะที่ดาวดวงอื่นหมุนวนไปรอบๆ ดาวเหือยังคงปรากฏที่ตำแหน่งทิศเหนือแท้จริงตลอดเวลา ในวิชาห้องดาราด้านแปรนั้น ดาวเหือคือจุดยึดเหนี่ยวจิตใจและปรารถนา เมื่อผู้ฝึกสามารถกำหนดจิตให้อยู่นิ่งเหมือนดาวเหือได้ ไม่ว่าคู่ต่อสู้จะเคลื่อนที่รวดเร็วเพียงใด ผู้ฝึกก็จะมองเห็นจุดศูนย์กลางของการเคลื่อนไหวนั้นเสมอ

อ่านแล้ว ฝ่ามือจึงหยาดองถอนหายใจเฮือก

“เป็นอะไร เจ้าจึงถอนหายใจเช่นนั้น” จงหลี่ถามอย่างแปลกใจ

“ข้าต้องจำเยอะมากเลยเจ้าคะ ข้าต้องจำชื่อและตำแหน่งของกลุ่มดาวทั้ง ยี่สิบแปดกลุ่มให้ได้แม่นยำ เพื่อให้ ‘วาดจักรวาล’ ลงบนพื้นทีของข้าได้แล้ว จึงก้าวเดินได้ถูกตำแหน่งของกลุ่มดาว”

“เจ้าหมายความว่าอย่างไร ลุงฟังแล้วไม่ค่อยเข้าใจ”

“เช่น หากข้าต้องการหลบหลีกอย่างรวดเร็ว ข้าต้องก้าวตามตำแหน่ง ‘กลุ่ม ดาวอิหรือปีกหงส์’ เพื่อให้ร่างเบาดุจขนนกและรวดเร็วเหมือนไฟ หากข้า ต้องการพรางตัว ข้าต้องก้าวตามตำแหน่ง ‘กลุ่มดาวซวีหรือความว่างเปล่า’ ของเต๋าตำ เพื่อลบกลิ่นไอปราณให้หายไปกับธาตุน้ำเจ้าคะ” เด็กหญิง ยกตัวอย่างให้ฟัง “ทั้งยี่สิบแปดกลุ่มดาวนี้ ข้าไม่อาจจำผิดได้ มิฉะนั้น ท้อง ดาราผันแปรก็ไม่เกิดผลดีอะไรทั้งสิ้นเจ้าคะ”

จงหลิพยักหน้าว่าเข้าใจก่อนจะถามต่อ “ท้องดาราผันแปรมีกี่ชั้น”

“สามชั้นเจ้าคะ ชั้นแรก ‘ย่างก้าวเจ็ดดาว’ คือการเดินทางตามตำแหน่งดาว กระบวยใหญ่ ชั้นสอง ‘รอยแยกดารา’ คือการมองหา ‘จุดบอด’ ของกระแส พลังในอากาศ แล้วแทรกตัวเข้าไปในรอยแยกนั้น และชั้นสาม ‘ผันแปรองศา’ คือการบิดเบือนตำแหน่งที่ศัตรูเห็น”

“ลุงเห็นว่าเจ้าเพียงฝึกย่างก้าวเจ็ดดาวให้สำเร็จก็พอ เพียงขั้นนี้เจ้าก็สามารถ หลบหนีได้เร็วยิ่งแล้ว ทั้งเจ้ายังบรรลุลุเคล็ดซ่อนปราณคืนสภาวะขั้นที่สอง ต่อ ให้เป็นหวังฉี ก็ยากจะจับตัวเจ้าได้”

“เจ้าคะ” ฝานจึงหยาดอับรับอย่างเชื่องฟัง

“เมื่อเจ้าฝึกอย่างก้าวเจ็ดดาวได้แล้ว ก็ถึงเวลาของดนตรีธาตุ คัมภีร์ร้อย
ทำนองหลอมโลหะ และบันทึกศิลาอาถรรพ์ เจ้ายังสิบสองแล้ว สมควรมี
อาวุธประจำตัวเสียที”

“เจ้าคะ”

“ยามนี้เจ้าท่องจำกลุ่มดาวและตำแหน่งของพวกมันให้แม่นยำเสียก่อน ลุงให้
เวลาเจ้าเจ็ดวันที่จะจดจำให้ได้ เพราะหากเจ้าจดจำไม่ได้ เจ้าก็ลืมการฝึกอย่าง
ก้าวเจ็ดดาวไปได้เลย”

เด็กหญิงจึงมีสีหน้านึกขึ้นได้ นางยิ้มแห้งออกมาทันที “จริงด้วยเจ้าคะ”

“เมื่อเจ้าจดจำได้แม่นยำแล้ว การฝึกอย่างก้าวเจ็ดดาวจึงจะสามารถเริ่มต้นได้
แต่การฝึกนี้ ต้องฝึกตอนกลางคืนที่ผู้คนหลับนอน ไม่อาจให้ใครเห็นได้ว่าเจ้า
ทำอะไร ระหว่างนี้ ลุงจะไปหาดูก่อนว่าจะมีพื้นที่ใดพอให้เจ้าฝึกได้”

“ขอบคุณท่านลุงเจ้าคะ”

คืนวันรุ่งขึ้น ก่อนจะออกจากกระท่อมที่พัก จงหลี่สั่งผ่านจิ้งหยาให้อยู่แต่ใน
กระท่อม ห้ามออกไปเด็ดขาด ตัวมันจะออกไปสำรวจพื้นที่ในอาณาเขตของ
สำนักเมฆาคล้อย ว่าพอจะมีที่ใดบ้างที่จะสามารถให้นางฝึกฝนได้

จหงหลี่ในชุดสีดำรัดกุมพรางตัวเข้ากับเงามืดของแมงม้อย่างชำนาญ นัยน์ตา
คมปลาบกวาดมองไปรอบด้านอย่างรอบคอบก่อนจะเคลื่อนไหว

คืนแรก มั่นมั่งหน้าไปยัง ‘ลานประลองหลังเขาสัตตบงกช’ พื้นที่นี้กว้างขวาง
และพื้นผิวเรียบเสมอกัน เหมาะแก่การวางตำแหน่งดาวเป็นอย่างยิ่ง ทว่าจ
หงหลี่กลับต้องชะงักเมื่อเห็นเงาร่างสองสายกำลังประมือกันท่ามกลางแสง
จันทร์สลัว พวกมันเป็นศิษย์สายในที่แอบมาฝึกวิชาในยามดึก แต่นี่ก็เพียง
พอที่จะทำให้ที่นี่ ‘ไม่ปลอดภัย’ สำหรับความลับของผานจิ้งหย่า

คืนที่สองและสาม จหงหลี่สำรวจไปถึง ‘ถ้ำศิลาหยดน้ำ’ และ ‘ป่าไผ่เขียวขจี’
ทั้งสองแห่งมีปราชญ์ธรรมชาติดี๋อุดมสมบูรณ์ แต่จหงหลี่พบเห็นศิษย์ที่มีหน้าที่
ลาดตระเวน ทำให้มันต้องทิ้งที่นี่ไปอย่างเสียดาย

คืนที่สี่และห้า จหงหลี่ลองเสี่ยงไปที่ ‘หน้าผาตัดจันทร์’ พื้นที่นั้นห่างไกลและ
เงียบสงัด ทว่ากลับมีพายุหมุนวนรุนแรงเกินไป หากผานจิ้งหย่าฝึกอย่างก้าว
เจ็ดดาวที่นี่ นางอาจถูกลมพัดจนไม่อาจฝึกได้ ทั้งยังอาจเกิดเสียงหวีดหวิวที่
ดึงดูดความสนใจของผู้ที่อาจผ่านมาโดยบังเอิญ

จนกระทั่งเข้าสู่คืนที่หก จหงหลี่ตัดสินใจล่องลึกเข้าไปในเขต ‘หุบเขาอับแสง’
พื้นที่ที่เล่าลือกันว่าเป็นจุดบอดของปราชญ์สวรรค์ เส้นทางที่มุ่งไปนั้นขรุขระ
เต็มไปด้วยถ้ำวัลย์หนามและกลิ่นไอดินชื้นที่ชวนให้ชวนลูก ยิ่งเดินลึกเข้าไป
อากาศก็ยิ่งเย็นตัวลงอย่างรวดเร็ว

มันเดินผ่านน้ำตกขนาดเล็กที่ได้ยินเสียงน้ำไหลรินเบาๆ เบื้องหลังม่านน้ำและ
โชดหินทรงประหลาดนั่นเอง จงหลีกได้พบกับภาพที่ทำให้มันแทบหยุดหายใจ
ตรงหน้าของมันคือ บึงน้ำขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยไอหมอกจางๆ ทิวท่งปึง

ไอหมอกสีขาวขุ่นลอยอ้อยอิ่งเหนือผิวน้ำนิ่งราวกระจก กลิ่นหอมของดอกบัว
ขาวที่เบ่งบานเฉพาะยามราตรีนั่นรุนแรงจนจงหลีกรู้สึกเย็นวบเข้าไปภายใน
อก มันเป็นความหอมที่ดังามทว่าแฝงด้วยความหนาวเหน็บ

“หอมจนน่าขนลุก เย็นจนปราณแทบแข็งตัว” จงหลีกพึมพำ มันสืบท่าไปที่ริม
บึง พลันรู้สึกได้ว่าเท้าของตนเริ่มหนักอึ้งและประสาทสัมผัสเริ่มพร่าเลือน
ด้วยกลิ่นหอมของดอกบัว

ทว่าเมื่อมันเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ตำแหน่งของดาวกระบวยใหญ่เหนือบึงน้ำ
กลับชัดเจนจนน่าประหลาด แสงดาวสะท้อนลงบนผิวน้ำที่นิ่งราวกระจก เกิด
เป็นจุดแสงสีเงินยวงเจ็ดจุดที่เรียงตัวกันชัดเจน

จงหลีกเผยรอยยิ้มออกมา “ที่นี่แหละ...ต่อให้หวังฉีจะฉลาดแค่ไหน มันก็ไม่คิด
จะเหยียบเข้ามาที่นี่แน่”

มันนั่งลงที่โชดหินใหญ่ริมบึง สูดลมหายใจเข้าลึกก่อนจะโคจรพลังทั่วร่าง
แล้วจึงค่อยๆ แผ่ปราณออกมาให้บางเบาที่สุด ปราณนี้มันสงบและทรงพลัง
ราวกระแสน้ำแห่งกาลเวลาที่ไหลวนไปรอบพื้นที่บึงแห่งนี้

กระแสปราณนี้ถึงกับอยู่ในระดับพรหมลิขิตบัญชีขั้นที่ห้า!!!

เมื่อกระแสน้ำประพาสเข้ากับไอหมอกและกลิ่นหอมของดอกบัว จงหลีก
รับรู้ได้ถึง ‘โครงสร้างของดวงชะตาและกฎเกณฑ์’ ที่ซ่อนอยู่ในที่แห่งนี้

สัมผัสที่หนึ่งนั้น มันรับรู้ได้ทันทีว่าหมอกขาวขุ่นเหล่านี้คือ ค่ายกมลธรรมชาติ
ที่เกิดจากรอยแยกของธาตุหยินใต้ดิน ใครก็ตามที่ก้าวเข้ามาโดยไร้ปรารถนา
ปกป้อง จิตวิญญาณจะถูก ‘ลิดิต’ ให้หลงทางอยู่ในเขาวงกตแห่งประสาท
สัมผัสไปชั่ววันรันดร์

บทที่ 27 เจ็ดตำแหน่งแห่งวาสนา

สัมผัสที่สอง ปราณของจหงลี่แทรกลึกลงไปใต้ผิวน้ำ สัมผัสได้ว่าบึงแห่งนี้แม้กว้างใหญ่แต่ไม่ลึกนัก รากของบัวขาวถักทอแน่นหนาประหนึ่งตาข่าย รากเหล่านี้ทำหน้าที่ดูดซับความร้อนจากรอบข้าง จึงเป็นสาเหตุให้พื้นที่แห่งนี้หนาวเหน็บจนปราณแทบแข็งตัว

สัมผัสที่สาม เมื่อปราณแผ่ไปถึงจุดแสงสีเงินยวงทั้งเจ็ดที่สะท้อนจากดาวกระบวยใหญ่บนท้องฟ้า จหงลี่ต้องใจสั่นสะท้าน เพราะในสายตาของผู้ฝึกชั้น ‘พรหมลิขิตบัญชา’ แสงสะท้อนเหล่านั้นไม่ใช่เพียงแสงสว่าง แต่มันคือ ‘จุดรวมศูนย์ของวาสนาฟ้าดิน’ ที่มาสถิตอยู่ในที่เดียว

“เหลือเชื่อ...” จหงลี่เอ่ยออกมาและถอนปราณกลับคืนสู่ร่าง “บึงแห่งนี้ถูกธรรมชาติสร้างขึ้นเพื่อฝังลิขิตฟ้า แต่ตำแหน่งดาวเจ็ดจุดนั้น กลับเป็นประตูสู่ความหลุดพ้น”

มันลึกลับมากขึ้น มองดูเงาสะท้อนของดวงดาวบนผิวน้ำอีกครั้ง ปราณพรหมลิขิตบัญชายืนยันกับมันว่า สถานที่นี้ไม่ใช่แค่ที่ฝึกวิชา แต่มันคือ ‘พื้นที่ที่ธรรมชาติจัดเตรียมไว้ให้ผู้มีกายาหาลี’ เท่านั้น รวากับธรรมชาติรู้ล่วงหน้าว่าฟานจิ้งหย่าจะได้มาฝึกฝนที่นี่

“หากเลี้ยวขวาฝีกที่นี่ นางจะเคลื่อนไหวได้เร็ว และหากนางเข้าใจธรรมชาติในที่แห่งนี้ ต่อให้เป็นมัน เทียนเหิง ก็ไม่อาจกำหนดความเป็นตายของนางได้” จงหลี่เอ่ยออกมาอย่างกราดเกรี้ยว นัยน์ตาทอประกายเจิดจ้า เป็นครั้งแรกที่มันแสดงอารมณ์พลุ่งพล่านเช่นนี้

นาม ‘เทียนเหิงตี้จวิน’ เป็นที่รู้จักกันในหมู่ผู้ฝึกตนที่ต้องมีชั้นปราณในระดับ จุตติวิญญาณสวรรค์เป็นต้นไป จงหลี่ที่มีปราณพรหมลิขิตบัญชาชั้นห้าจะรู้จักมันย่อมไม่แปลก แต่ที่น่าประหลาดใจยิ่งยวดก็คือ มันมีชั้นปราณสูงเพียงนี้ ไฉนจึงยอมลดตัวมาเป็นเพียงหัวหน้าศิษย์รับใช้อันต่ำต้อยที่สำนักเมฆาคล้อย!

จงหลี่ลุกขึ้นยืน กลืนไอปราณระดับสูงจางหายไปสิ้น กลับคืนสู่สภาพชายวัยกลางคนท่าทางเข้มงวดเช่นเดิม มันกวาดตามองจุดแสงสีเงินยวงทั้งเจ็ดอีกครั้ง แม้แสงนั้นจะสว่างไสว แต่มันก็เป็นเพียงภาพสะท้อนบนผิวน้ำ

“หากจะให้เลี้ยวขวาฝีกอย่างก้าวเจ็ดดาว นางต้องมีที่หยั่งเท้าที่มั่นคง และที่แห่งนั้นต้องตรงกับวาสนาฟ้าดินโดยไม่คลาดเคลื่อนแม้แต่นิดเดียว”

มันเดินไปที่ด้านหนึ่งของริมน้ำที่มีโขดหินขนาดใหญ่สูงท่วมศีรษะ ก่อนจะสบัดมือเพียงครั้งเดียว พลังปราณที่มองไม่เห็นก็ตัดแบ่งหินที่ความยาวพอดีกับความลึกของบึง และกว้างพอดีกับฝ่าเท้า ออกมาเจ็ดแท่ง จงหลี่ใช้นิ้วจारीกักขระบางอย่างลงบนหินแต่ละก้อนเพื่อกันการกัดกร่อนจากไอเย็นธาตุหยิน

“จงสถิตตามบัญชาฟ้า” มันเอ่ยออกมาก่อนจะเหวี่ยงแท่งหินก้อนแรกออกไป
แท่งหินนั้นพุ่งแหวกอากาศลงไปในบึงน้ำและฝังตัวที่ก้นบึงในตำแหน่ง ‘เทียน
ชู’ อันเป็นตำแหน่งแรกของดาวกระบวยใหญ่ ที่สะท้อนแสงลงมา หัวแท่นหิน
โผล่พ้นผิวน้ำขึ้นมาราวหนึ่งองคุลี มองแล้วก็เหมือนกับเป็นหินที่อยู่ในบึงน้ำนี้
มาแต่แรกตามธรรมชาติ

แท่งหินต่อๆ มา ทอยยักลงในตำแหน่งเทียนชวน เทียนจี เทียนฉวน หยูเหิง
โคหยาง และเหยากง ครบเจ็ดตำแหน่งของดาวกระบวยใหญ่

หากมองจากมุมปกติจะเห็นเป็นเพียงโชดหินประหลาดที่เรียงตัวกันมั่วซั่ว แต่
หากมองจากเบื้องบนในยามราตรี มันคือแผนที่ดวงดาวที่สมบูรณ์แบบที่สุด

“เจ็ดก้อน เจ็ดตำแหน่ง เจ็ดวาสนา” จงหลี่พิมพ์ “เมื่อเสี้ยวหยยาเหยียบลงไป
ปราณดาราจากฟ้าจะประสานเข้ากับแท่นหินที่จารึกอักขระของข้า และ
เชื่อมต่อกับกายาหาลีของนาง ถึงเวลานั้น ต่อให้เป็นเทียนเหิง ก็อย่าหมายจะ
เอื้อมมือมาถึงตัวหลานสาวข้าได้”

มันยื่นมองผลงานตรงหน้าอย่างพอใจ ก่อนจะหันหลังแล้วพุ่งทะยานจากไป
มุ่งหน้ากลับสู่กระท่อมที่ปัก

กลับมาถึงกระท่อมแล้ว ก็พบว่าฝานจึงหยายังคงนั่งท่องจำชื่อและตำแหน่งของยี่สิบแปดกลุ่มดาวอยู่ นัยน์ตาดำสนิทของเด็กหญิงหันมาสบกับมัน

“ท่านลุงกลับมาแล้ว เป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ”

จงหลีย้มตอบก่อนจะรินน้ำชาลงในถ้วยแล้วดื่มรวดเดียวเพื่อดับกระหาย แล้วค่อยทรุดตัวลงนั่งฟังตรงข้ามกับนาง

“เสียเวลา ลุงพบสถานที่ที่เจ้าใช้ฝึกได้แล้ว มันตั้งอยู่ในสวนลึกของหุบเขาอับแสง อยู่หลังม่านน้ำตก ที่นั่นมีบึงน้ำขนาดใหญ่ที่เรียกว่า บึงหมอกมาเย้น”

เด็กหญิงเอียงคอเล็กน้อย มองมาอย่างสงสัย “หุบเขาอับแสง? ข้าเคยได้ยินศิษย์รับใช้คนอื่นคุยกันว่าที่นั่นมีแต่ไอเย้นและหมอกหนาจนน่ากลัว ไม่มีใครกล้าเข้าไปเลยนะเจ้าคะ”

“นั่นแหละคือเรื่องดี” จงหลีย้มตอบ “บึงแห่งนั้นเต็มไปด้วยบัวขาวที่หอมเย้นจนกีดกั้นปรารถน หมอกมาเย้นของมันจะทำให้คนทั่วไปหลงทางไปชั่วนิรันดร์ แต่สำหรับเจ้า หมอกเหล่านั้นจะเป็นม่านบังตาคนภายนอกไม่ให้ล่วงล้ำเข้าไป”

มันขยับเข้าไปใกล้แล้วลดเสียงลง “ที่สำคัญที่สุดคือดวงดาว ที่นั่นเจ้าจะมองเห็นดาวกระบวยใหญ่ชัดเจน และแสงของมันก็ตกกระทบบนผิวน้ำให้เห็นชัดเจนเช่นกัน ลุงฟังแทนหินไว้เจ็ดจุดตามตำแหน่งดาวนั้นให้เจ้าแล้ว...” จงหลีย้มบอกเพียงเท่านี้ ไม่บอกว่ามันสลักอักขระลงไปในแท่งหินนั้นด้วย “...เมื่อเจ้าฝึกฝน เจ้าจะได้รับพลังจากดารารัศมีเองบนด้วย”

ผ่านจิ้งหยาพังแล้ว หัวใจเต้นแรงขึ้น ภาพปิ้งน้ำเรียบราวกระจกกับจุดแสงสีเงินเจ็ดจุดปรากฏขึ้นในใจของนางทันที

“ท่านลุงลำบากเพื่อข้าถึงเพียงนี้...” นางเอ่ยเสียงแผ่วอย่างซาบซึ่งใจ สัมผัสได้ถึงไอเย็นที่ยังเกาะอยู่ที่ชายเสื้อของจหงลี่

“อย่ามัวแต่ดีใจ” จหงลี่เสริมชัดขึ้น “ลุงใช้เวลาเจ้าอีกสามวัน จดจำทุกชื่อและตำแหน่งดาวให้แม่นยำที่สุด ห้ามผิดพลาดเด็ดขาด เพราะแท่งหินที่ลุงวางไว้ โผล่พ้นน้ำเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ชนิดที่หากเจ้าไม่สังเกตให้ดี เจ้าจะเหยียบพลาดและตกน้ำได้ง่ายๆ หากเจ้าตกน้ำ ก็จำไว้ให้ดีว่าน้ำในบึงนั้นเย็นจัดจนอาจทำให้ขาเจ้าแข็งจนขยับไม่ได้”

“เจ้าคะ”

ต้นยามชวี (19.00 น.) คืนนี้ ลมราตรีพัดผ่านหุบเขาอับแสง หอบเอาไอเย็นจัดมาปะทะร่าง เมื่อจหงลี่พาผ่านจิ้งหยาเข้าสู่อาณาเขตของบึงหมอกมาซาเย็น เด็กหญิงพลันเบิกตากว้างกับภาพตรงหน้า พลังห้าธาตุในร่างเริ่มสั่นไหวโดยสัญชาตญาณ แสงสีเงินยวงเจ็ดจุดที่สะท้อนจากฟากฟ้าลงสู่ผิวน้ำนิ่ง ดูประหนึ่งอัญมณิล้ำค่าที่ธรรมชาติจงใจประดับไว้บนผืนผ้าสีดำ

“สวยจังเจ้าคะ ท่านลุง” นางพิมพ์ ทว่าร่างของนางต้องสั่นสะท้าน กลิ่นหอมเย็นของดอกบัวขาวราตรีพุ่งเข้าสู่โสตประสาท มันเป็นความหอมที่หอมยิ่งแต่กลับทำให้ปราณในร่างเริ่มหมุนเวียนช้าลงด้วยความหนาวเหน็บ

นางหันไปมองจงหลี่ เห็นผิวหน้าของมันมีไอลิ่เย็นจางๆ เกาะอยู่ตามตัว นางรู้ดีว่าท่านลุงของนางมีชั้นปราณสูงกว่านาง แต่ไอลิ่เย็นรุนแรงเช่นนี้ ก็ทำให้มันไม่อาจทนทานได้นานนัก

“ท่านลุง ที่นี้เย็นเกินไปสำหรับท่าน” ฝานจิ้งหยาบอกด้วยความห่วงใย

“แค่นี้เอง ลุงไม่เป็นไรหรอก...” จงหลี่บอก เพราะด้วยปราณระดับพรหมลิขิตบัญชาชั้นห้านั้น ไอลิ่เย็นเท่านี้ทำอะไรมันไม่ได้ “...เจ้าห่วงเรื่องการฝึกของเจ้าเถิด ตกน้ำเปียกไป ลุงไม่ช่วยหรอกนะ เจ้าต้องขึ้นมาเอง”

ฝานจิ้งหย่าไม่ฟังคำทัดทาน นางก้มลงหยิบหินก้อนหนึ่งที่มีขนาดเหมาะสมมือขึ้นมา นัยน์ตาทอประกายสีสันท้าธาตุวูบหนึ่ง นางรวบรวมปราณธาตุไฟและธาตุดินในร่าง และบีบอัดลงไปในกลุ่มหินนั้นอย่างตั้งใจ พลังธาตุไฟและดินอันบริสุทธิ์ค่อยๆ เปลี่ยนหินสีเทาให้กลายเป็นสีส้มอมแดงจางๆ พร้อมกับแผ่ไอลิ่อุ่นออกมา

นางยื่นหินก้อนนั้นให้จงหลี่ “ถือไว้นะเจ้าคะท่านลุง นี่คือศิลาธาตุไฟและดินที่ข้าสร้างขึ้น พลังธาตุดินจะช่วยกักเก็บธาตุไฟเพื่อให้ความร้อนยาวนานตลอดคืน ทั้งยังช่วยปรับสมดุลธาตุในร่างของท่าน ไม่ให้ถูกไอลิ่เย็นครอบงำเจ้าคะ”

บทที่ 28 ลูกนกตกน้ำ

จงหลืมองคิลาในมือของนาง เมื่อรับมา ความร้อนที่แผงอยู่ในหินก็ซึมผ่านฝ่ามือเข้าสู่ร่างทันที มันรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นทั้งกายและใจ

“เจ้านี้ ยังไม่ทันจะฝึก ก็ใช้พลังพรวดเพรีอเสียแล้ว” แม้จะเอ่ยเช่นนั้น แต่แววตาของมันกลับเต็มไปด้วยความตื่นตันใจ

“เพื่อท่านลุงแล้ว สำหรับข้า ไม่มีคำว่าพรวดเพรีอเจ้านะ” นางตอบกลับทันที คำพูดนี้ของผานจิงหยาทำให้จงหลืมรู้สึกตึบตันในลำคอ ครู่หนึ่งจึงเอ่ย “ไปฝึกเถิด ทำให้ลุงดูหน่อยว่า หลายวันที่ผ่านมา เจ้าท่องจำได้แม่นยำเพียงใด”

เด็กหญิงพยักหน้า สดุดมหายใจเข้าลึก รวบรวมสมาธิจดจ่อที่จุดแสงสว่างทั้งเจ็ดบนผิวน้ำ

“ก้าวที่หนึ่ง...เทียนชู”

นางสะกิดปลายเท้าเล็กน้อย ร่างเล็กก็พุ่งทะยานออกไป เท้าเล็กๆ แตะลงบนแท่งหินอันแรกที่โผล่พ้นน้ำให้เห็นเพียงเล็กน้อย พริบตานั่น แสงดาวจากปากฟ้าดูเหมือนจะเข้มข้นกว่าเดิม มันลาดแสงลงมายังตำแหน่งทั้งเจ็ดบนผิวน้ำชัดเจนยิ่งขึ้น

ก้าวที่สอง ‘เทียนชวน’ และก้าวที่สาม ‘เทียนจี’ ติดตามมาอย่างรวดเร็ว ร่างของฟานจิงหย่าพลั่วไหวราวไปไม้ที่เคลื่อนไหวตามกระแสลม แแรงเหวี่ยงจากการเคลื่อนที่เริ่มสร้างกระแสปราณหมุนเวียนรอบกาย แสงสีเงินจากดวงดาวบนฟากฟ้าดูเหมือนจะถักทอเป็นเส้นสายอาบไล้ร่างเล็กๆ ของนางไว้

ท่าเมื่อถึงก้าวที่สี่ ‘เทียนฉวน’ ซึ่งเป็นจุดหักเหสำคัญของด้ามกระบวย ฟานจิงหย่าต้องบิดตัวกลางอากาศเพื่อถอยน้ำหนักรุดไปยังตำแหน่งที่เยื้องออกไปทางขวาอย่างรวดเร็ว

“ก้าวที่สี่...เทียนฉวน!”

นางพื้มพำเบาๆ แต่พริบตาที่ปลายเท้าจะสัมผัสบนแท่งหินนั่นเอง ไอ่เย็นจัดจากบึงน้ำที่เข้มข้นขึ้นตามการเคลื่อนไหวของดาวกลับพุ่งสวนขึ้นมาปะทะฝ่าเท้า พลังหยินที่หนาวเหน็บแทรกซึมเข้าสู่จุดชีพจรที่เท้าอย่างกะทันหัน ทำให้กล้ามเนื้อขาของนางกระตุกดูบ ตำแหน่งเท้าที่ควรจะมีเมื่อยากกลับคลาดเคลื่อนไปเพียงครึ่งองคุลี

ตูม!

ร่างของฟานจิงหย่าเสียหลักร่วงหล่นจากแท่งหิน จมลงสู่บึงหมอกมายาเย็นในทันที ความเย็นเยือกที่รุนแรงกว่าอากาศภายนอกหลายสิบเท่าโอบล้อม

ร่างของนางและแทรกเข้าภายในร่างอย่างรวดเร็ว นางรู้สึกราวกับแช่อยู่ในน้ำแข็ง

“อีก!” เด็กหญิงสลัดน้ำที่เย็นจัดจนแทบจะกลายเป็นน้ำแข็ง ปรากฏในร่าง บั้นป่วนจนเกือบควบคุมไม่อยู่

“เสียเวลา!” จงหลือทานออกมาและลุกพรวดขึ้นด้วยความตกใจ คิลาธาตูปะไฟในมือเปล่งแสงวาบตามอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน มันแทบพุ่งตัวลงไปช่วยนาง แต่แล้วก็นึกขึ้นได้ มันโคจรลมปราณชั่วคราวและแผ่ออกไปในบึง กระแสปราณพุ่งไปยังจุดที่เด็กหญิงตกน้ำ ครูเดียวก็รับรู้ได้ว่านางไม่เป็นอะไร มันต้องถอนหายใจอย่างโล่งอกและยืนรอนางกลับขึ้นมา

ท่ามกลางความมืดใต้น้ำ ฟานจิ้งหย่าที่เกือบจะหมดสติกลับเห็นบางอย่าง นัยน์ตาห้ำหีของนางมองเห็นเส้นสายสีเงินที่พุ่งตรงลงมาทอ้งฟ้า มันไม่ได้หยุดแค่ที่ผิวน้ำ แต่มันทะลุลงมาถึงใต้บึง เชื่อมต่อกับแท่งหินที่จงหลิฝังไว้

อย่าตื่นตระหนก ข้าคือผู้มีกายาห้ำหี น้ำเพียงเท่านี้ทำอะไรซ้ำไม่ได้!

นางบอกกับตนเองและสะกดกลิ่นความหนาวเหน็บ โคจรปราณธาตุดินในร่างเพื่อถ่วงน้ำหนักเท้าและใช้ธาตุไม้เพื่อยึดหุ่นร่างกาย ผ่านจึงหย่าใช้เท้าถีบตัวจากพื้นโคลนกันบึง พุ่งขึ้นเหนือผิวน้ำ ขึ้นมาได้แล้วก็โผล่พุ่งมาที่ริมบึงที่จงหลียืนคอยอยู่ ร่างกายสั่นสะท้านจนพันกระทบกัน ร่างที่เปียกโชกมีเกล็ดน้ำแข็งบางๆ เกาะอยู่

“ท่านลุง...ข้า...ข้าก้าวพลาด” นางเอ่ยเสียงสั่น พันกระทบกันตึงกึกๆ ด้วยความหนาวเหน็บ หากแววดาเต็มไปด้วยความเจ็บใจที่ตนเองทำพลาด

“น้ำในบึงนี้ไม่ได้เย็นธรรมดา แต่มันเย็นเพราะกฎเกณฑ์ของธาตุหยิน การที่เจ้ายังกลับขึ้นมาได้ก็นับว่าเก่งมากแล้ว ยามนี้เจ้าใช้ปราณธาตุไฟทำให้ตัวเจ้าแห้งเถิด จะได้ฝึกต่อ” จงหลีบอกอย่างเป็นห่วง

“เจ้าคะ”

ผ่านจึงหย่าชมความหนาวที่สั่นสะท้านไปถึงกระดูก นางหลับตาลงรวบรวมสมาธิที่กระจัดกระจายให้เข้าสู่ความสงบและโคจรปราณธาตุไฟในร่าง ครัวหนึ่งความร้อนสลายหนึ่งก็ก่อตัวขึ้นที่จุดต้นเถียน ก่อนจะแผ่ซ่านออกไปตามเส้นชีพจรและจุดชีพจรทั่วร่าง

นางโคจรปราณธาตุไฟอย่างระมัดระวัง ไหลหมอกสีขาวลอยกรุ่นออกมาจากเสื้อผ้าและผมที่เปียกโชก ราวสามอึดใจหยดน้ำที่เกาะอยู่ก็ระเหยกลายเป็นไอไปหมดสิ้น ทิ้งไว้เพียงกลิ่นหอมจางๆ ของดอกบัวขาวในบึงที่ยังคงอบอวลทั่วบริเวณ

“ข้าพร้อมแล้วเจ้าคะ” นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่มั่นใญ่มากขึ้น แววดตาที่เคย
หวั่นไหวกลับมาสงบนิ่งอีกครั้ง

ฝานจิ้งหย่าหลับตาลงอีกครั้งเพื่อทบทวนก้าวที่พลาดไป

เทียนฉวน... จุดหักเหของกระบวนดารว

นางตระหนักได้ว่าตนเองมุ่งเน้นเพียงแรงเหวี่ยง แต่กลับละเลยความสมดุล
ระหว่างหยินและหยาง เมื่อครู่เท้าของนางเย็นจนเสียกระบวน ฝานจิ้งหย่า
ลุกขึ้น คราวนี้นางฝึกปรารถนาตู่ไฟไว้ที่ฝ่าเท้าทั้งสองข้างเป็นชั้นบางๆ เพื่อ
ต้านทานไอหยินจากน้ำเบื้องล่าง

“ก้าวที่หนึ่ง...เทียนชู!” นางพึมพำและทะยานออกไปอีกครั้ง คราวนี้นางก้าว
ข้ามจุดเทียนฉวนและเทียนจีไปอย่างต่อเนื่องสิ้นไหลประดุจเงาที่พาดผ่านผิวน้ำ

จนกระทั่งถึงจุดเดิม...เทียนฉวน ฝานจิ้งหย่าปิดดวงกลางอากาศ แรงเหวี่ยง
จากสามก้าวแรกส่งให้นางหมุนวนราวจักรผัน ฝ่าเท้าที่ห่อหุ้มด้วยปรารถนาตู่
ไฟอุ่นๆ แต่ละบนแท่งหินพอดิบพอดี ไอเย็นที่เคยพุ่งสวนขึ้นมา ถูกพลังของ
นางสยบไว้ในพริบตา

ก้าวที่ห้า ‘หยูเหิง’ ก้าวที่หก ‘ไคหยาง’ และสุดท้าย ‘เหยากง’

วิ่งงง!

เมื่อฝ่าเท้าเล็กสัมผัสตำแหน่งสุดท้าย แสงดาราจากฟากฟ้าพลันสว่างวาบ ขึ้นรอบกายนาง พลังมหาศาลจากดาราจักรเบื้องบนพุ่งตรงลงมาประสาน กับแท่งหินจารึกอักขระของจงหลี่ เกิดเป็นวงคลื่นพลังสีเงินแผ่ขยาย ครอบคลุมทั่วบึงน้ำ หมอกมลายาหนาที่บดบังแรงกดดันนี้บัดเป่าจนจางหายไป ชั่วขณะ

ผานจึงหยายืนนิ่งบนแท่งหินสุดท้ายกลางบึงน้ำ ร่างกายของนางในยามนี้ดู รวากับหลอมรวมไปกับแสงดาว

“ย่างก้าวเจ็ดดาว ก้าวเดินตามบัญชาฟ้า” จงหลี่พิมพ์ด้วยความตื่นเต้น “เลี้ยวขวาของข้า นางทำสำเร็จแล้ว และยังทำได้ดีกว่าที่ข้าคิดไว้มากนัก”

ผานจึงหยานหันกลับมามองหาท่านลุงของนางจากกลางบึงกว้าง รอยยิ้มสดใส ปรากฏขึ้น

“ท่านลุง ข้าทำได้แล้วเจ้าคะ! ข้าสัมผัสได้ถึงแรงเหวี่ยงของดวงดาว มัน เหมือนกับว่าอากาศรอบตัวข้ากำลังเคลื่อนที่ไปพร้อมกับข้าเลยเจ้าคะ” นาง บอกอย่างตื่นเต้น

“ว้ายยยยยย!”

นางอุทานออกมา ก่อนที่ร่างจะสิ้นพริต ตกลงไปในบึงอีกครั้ง

จงหลีเห็นแล้วต้องถอนหายใจออกมา ก่อนจะอมยิ้มและสายติริยะเมื่อเห็น
ผานจิ้งหยาไพล่ขึ้นมาเหนือน้ำและพุ่งทะยานมานั่งตัวสั้นเป็นลูกนกตกน้ำอีก
ครั้ง

“เจ้าทำสำเร็จจริงๆ เลี้ยวขวา ตกน้ำอีกรอบ เป็นความสำเร็จที่แม้แต่ลุงยังไม่กล้าทำตาม” จงหลีบอกกลัวหัวเราะเมื่อเห็นสภาพเป่ยกโขกไปทั้งตัวของ
นาง

ผานจิ้งหยาหน้างอ้า หงุดหงิดที่ตนเองทรงตัวไม่ดี นางจึงลื่นตกน้ำไปเสียได้
เด็กหญิงรีบโคจรปราณธาตุไฟเพื่อทำให้เสื้อผ้าและร่างกายแห้งสนิท

“ไปฝึกต่อได้แล้ว...” จงหลีบอก “...จำไว้ว่า ไม่ว่าเจ้าจะหยุดอยู่ที่ตำแหน่งใด
ในเจ็ดตำแหน่ง และไม่ว่าเจ้าจะทำสิ่งใดในเจ็ดตำแหน่งนี้ เจ้าต้องทรงตัวได้
อย่างมั่นคงเสมอ เจ้าต้องฝึกจนกว่าจะไม่ตกน้ำ หากเจ้าตกน้ำ ลุงจะให้เจ้า
ซักผ้าครึ่งวัน ย้อมผ้าอีกครึ่งวัน ไม่มีการพักตอนบ่าย เข้าใจหรือไม่”

เพราะจงหลีเห็นว่านางยังเด็ก จึงให้นางทำงานเพียงครึ่งวัน ส่วนศิษย์รับใช้
อื่นที่โตกว่านาง กฎสำนักเมฆาคัลลอ์กำหนดให้ทำงานตั้งแต่ต้นยามเงิน
(07.00 น.) พักรับประทานอาหารกลางวัน (12.00 น.) เลิกงานปลายยาม
เงิน (17.00 น.)

“เจ้าคะ ข้าจะไม่ตักน้ำอีก” นางรีบรับคำ นางก็ไม่อยากตักน้ำหรอกนะ มัน
เย็นจะตาย เหมือนตกลงไปในน้ำแข็งอย่างไรอย่างนั้น และนางก็อยากพัก
ครึ่งบ่ายด้วย

บทที่ 29 บรรลุในสองเดือน

ผานจึงหยาสูดลมหายใจเข้าลึก นางฟุ้งะยานออกไปอีกครั้ง ท่วงท่าคราวนี้ ดูแปลกตาไปกว่าเดิม แทนที่จะฟุ้งไปตรงๆ นางกลับขยับร่างกายส่วนบนให้ พลิวไหวล้อยไปกับกระแสลม ขณะที่ขาสองข้างมั่นคง

“รอบนี้ ข้าจะไม่ใช่เป็นลูกนกตกน้ำเด็ดขาด” นางพึมพำบอกตนเอง

คราวนี้นางไม่ได้มองเพียงจุดแสงบนผิวน้ำ แต่นางโคจรปราณหาธาตุจำนวน เล็กน้อยมาไว้ที่ดวงตาเพื่อใช้ ‘เนตรห้ำสี’ สังเกตการณ์เคลื่อนไหวของกระแส ปราณในอากาศ นางพบว่าทุกครั้งที่เท้าสัมผัสแท่นหิน พลังจะม้วนตัวเป็น เกลียวคลื่น หากนางไม่สามารถรักษาสมดุลของเกลียวคลื่นนั้นได้ ร่างกาย จะถูกเหวี่ยงจนเสียหลักเหมือนเมื่อครั้ง

ก้าวที่หนึ่ง...

สอง...

สาม...

เสียงฝ่าเท้ากระทบหินดังแผ่วเบาเสียจนระลอกน้ำแทบไม่ขยับ เมื่อถึงจุด เทียนฉนวนที่เคยเป็นปัญหา นางไม่ได้เพียงพนักธาตุไฟไว้ที่เท้า แต่ยังใช้ธาตุ

ทองเสริมความแข็งแกร่งให้ข้อเท้าและหน้าแข้ง เพื่อรองรับแรงกระแทกจากพลังดาราที่พุ่งสวนขึ้นมา

“ลี้...ห่า...หก...” ร่างเล็กพลิวผ่านจุดกึ่งกลางบึงไปอย่างรวดเร็วราวประกายดาวตก แสงสว่างจากฟากฟ้าเริ่มเชื่อมต่อกันเป็นเส้นใยวิบวับตามหลังนาง

จนกระทั่งถึงก้าวที่เจ็ด ‘เหยากง’ คราวนี้นางไม่ได้เพียงแค่ลงไปยืนนิ่ง แต่นาง “หมุนตัว” ตามองศาการหักเหของแสงเพื่อสลายแรงเหวี่ยงทิ้งไปก่อนจะหยุดอยู่บนพื้นหินที่มีขนาดเท่าฝ่าเท้า

ผานจึงหยายืนนิ่ง หลังเหยียดตรง สองมือโพล่หลัง ท่ามกลางหมอกมายาที่เริ่มก่อตัวขึ้นใหม่รอบกาย นางยืนนิ่งอยู่อย่างนั้นได้โดยไม่โอนเอนไปมา

“ท่านลุง! คูลีเจ้าคะ ข้าไม่ตกแล้ว!” นางร้องเรียกด้วยน้ำเสียงดีใจ และยังคงรักษาสภาพการทรงตัวไว้เป็นอย่างดี

จงหลี่ที่นั่งกอดอกมองดูอยู่ก็อมยิ้ม มันก็ลงไปเหยียบหินก้อนเล็กมาก้อนหนึ่ง และใช้ปราณดีดออกไป หินก้อนนั้นพุ่งเข้าหาผานจึงหยยาเพื่อทดสอบการทรงตัว นางเพียงเบี่ยงไหล่เล็กน้อยเพื่อหลบ ร่างยังคงทรงตัวบนแท่งหินได้อย่างมั่นคง

“นั่งพอใช้ได้ แต่ยังเร็วไม่พอ” จงหลี่บอก “ในการต่อสู้ ศัตรูไม่รอให้เจ้าเชื่องช้าเช่นนี้หรอกนะ เริ่มใหม่! คราวนี้เจ้าต้องก้าววนกลับจากเจ็ดไปหนึ่ง และจากหนึ่งไปเจ็ด ต่อเนื่องกันสิบรอบโดยไม่หยุดพัก หากช้ากว่าครึ่งอัตราต่อก้าวอย่าง ฟรังก์นี้เจ้าก็ไม่ต้องพักตอนบ่าย”

เด็กหญิงหน้ามุ่มทันที หากเพียงครู นัยน์ตาก็ออแววท่าท่าย นางเริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้ง คราวนี้ความเร็วของนางเพิ่มขึ้นจนเห็นเป็นเพียงเงาสีเงินจางๆ วิ่งวนอยู่กลางบึงบัว แสงสีเงินจากดาวกระบวยใหญ่สว่างจ้าขึ้นเรื่อยๆ จนบึงน้ำทั้งบึงดูเหมือนจะถูกลุกให้ตื่นจากการหลับใหล

คืนนี้ผ่านจิ้งหยาฝึกจนผ้าคาดเอวชุ่มไปด้วยเหงื่อ นางก้าวช้าแล้วช้าเล่าจนฝ่าเท้าจดจำตำแหน่งดาวได้อย่างแม่นยำและเหลือเพียงความรู้สึกที่ว่า ‘ดวงดาวและนางคือสิ่งเดียวกัน’

เมื่อถึงต้นยามโนว (01.00 น.) จงหลีกก็สั่งหยุดพัก ผ่านจิ้งหยาทะยานกลับมาหา ก้าวย่างของนางเบาหวิวเสียงจนไม่เกิดเสียงฝีเท้า

“วันนี้พอเท่านี้ก่อน พรุ่งนี้เจ้าจะได้พักตอนบ่ายตามปกติ” จงหลีกบอกเด็กหญิงยิ้มกว้างอย่างอารมณ์ดี

“ท่านลุงเจ้าคะ ให้ข้าขี่หลังท่านกลับได้หรือไม่ ข้าเมื่อยขาเมื่อยเท้าเจ้าคะ” นางบอกพร้อมแสดงสีหน้าท่าทางให้เห็นว่านางเดินไม่ไหวแล้ว

“ได้ แต่แค่ครั้งนี้เท่านั้นนะ ครั้นต่อไป เจ้าต้องกลับเอง” จงหลียอมตามใจรู้หรือกว่านางเดินไหว นางแค่อยากอ่อนน้อมเท่านั้น และมันก็ชอบให้นางอ่อนเสียด้วย ก็มีหลานสาวชื่อออนและเชื่อฟังเช่นนี้ มันจึงรักเอ็นดูนางนัก

จงหลีย่อตัวลงให้นางเกาะหลัง ผ่านจิ้งหยาใช้มือสองข้างเกาะบ่าของมันไว้ จงหลียื่นมือสองข้างมาด้านหลัง เด็กหญิงก้าวเข้าไปใกล้ สองมือของมันจับขานางไว้และดึงมาไว้ข้างเอว แล้วจึงค่อยๆ ลุกขึ้น ไถ่ถอนจากร่างของจงหลีก

ทำให้ฝานจึงหยายืมออกมา นางรู้สึกเหมือนได้ซื้อหลังฝานจึงทรงบิดาของนางอีกครั้ง ทำให้นางรู้สึกปลอดภัยอย่างบอกไม่ถูก

นางซบหน้าลงกับไหล่ของจงหลี่ ขณะที่จงหลี่สะกิดปลายเท้าแล้วพุ่งทะยานไปเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว

“ท่านลุงเจ้าคะ...” เสียงเล็ก ๆ กระซิบอยู่ข้างหู “...หลังของท่านลุงอุ่นจังเลย เจ้าคะ อุ่นเหมือนท่านพ่อของข้าไม่มีผิด”

จงหลี่ยิ้มออกมา นัยน์ตาทอแววอ่อนโยน “เพราะเจ้าเพิ่งขึ้นมาจากบึงน้ำนะสิ ถึงได้รู้สึกว่าจะไร้อุ่นไปหมด คราวหน้าก็ฝึกให้เก่งกว่านี้”

“เจ้าคะ ข้าจะฝึกให้เก่งจนท่านลุงตามไม่ทันเลย” ฝานจึงหยาดอบหากน้ำเสียงเริ่มง่วงงุน ความเหนื่อยล้าจากการเคี้ยวกรำร่างกายมาถึงสามชั่วยามบวกกับไออุ่นที่ได้รับ ทำให้เปลือกตาของนางเริ่มหนักอึ้ง

จงหลี่ไม่ตอบคำ เพียงยิ้มกว้างกว่าเดิมและเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น ไม่กี่อึดใจ ก็ใกล้ถึงกระท่อมที่พัก จงหลี่ผ่อนความเร็วและร่อนลงห่างจากกระท่อมไม้ไผ่ ก่อนจะเดินมาถึงหน้ากระท่อม มั่นยืนมี้อออกไปเบื้องหน้า ปราบภูม่าน ปราบการสืขาวจางๆ นี่เป็นม่านปราการที่มันกางไว้เพื่อป้องกันไม่ให้มีใครเข้าไปในกระท่อมระหว่างที่มันไม่อยู่

มั่นยืนมี้อออกไปแตะ พริบตาม่านปราการนั้นก็สลายไป เมื่อเดินเข้าไปในกระท่อมจึงค่อยประคองร่างเล็กให้นอนลงบนเตียงและห่มผ้าให้เรียบร้อย

มองเห็นลมหายใจที่เข้าออกสม่ำเสมอของนางที่หลับสนิทไปแล้วด้วยความอ่อนเพลียจากการฝึกฝน รอยยิ้มอ่อนโยนปรากฏขึ้นบนใบหน้า

“หลับให้สบายนะ เลี้ยวขวา เจ้ายังต้องพบเจออะไรอีกมาก トラบใดที่ลู่ยังอยู่ ลู่จะช่วยเหลือเจ้าเสมอ”

หนึ่งเดือนที่ผ่านมา ผ่านจึงหาใช้ชีวิตราวกับเป็นส่วนหนึ่งของรัตติกาล ทุกคืนที่ผู้คนในสำนักเมฆาคล้อยเข้าสู่ห้วงนิทรา เด็กหญิงจะออกจากกระท่อมตามหลังจงหลิมุ่งสู่หุบเขาอับแสง ความหนาวเหน็บที่บึงหมอกมาเย็บที่ เคยทำให้นางสั่นสะท้าน บัดนี้กลายเป็นความเย็นสดชื่นที่ช่วยกระตุ้นประสาทสัมผัสของนางให้ตื่นตัวอยู่เสมอ

ย่างก้าวเจ็ดดาวของนางพัฒนาไปไกลกว่าการเพียงแค่ ‘ไม่ตกน้ำ’ แต่เป็นการ ‘เหยียบย่างบนความว่างเปล่า’ อย่างแท้จริง นางสามารถก้าวจากจุดที่หนึ่งไปสู่จุดที่เจ็ด และวนกลับมายังจุดที่หนึ่งได้ครบรอบรอบโดยที่ลมหายใจไม่ติดขัด เกรียงของนางพราเลือนจนดูเหมือนมีนางหลายคนยืนอยู่บนผิวน้ำพร้อมกัน

นางเริ่มเข้าใจการสลับพลังธาตุในพริบตา เมื่อเท้าสัมผัสดินนางใช้ธาตุทองเสริมความแกร่ง เมื่อต้องเปี่ยงตัวกลางอากาศนางใช้ธาตุไม้เพื่อความพลิ้วไหว และใช้ธาตุไฟสลายไอเย็นที่รายรอบตัวนาง

เคล็ดซ่อนปราณคืนสภาวะชั้นที่สองที่นางบรรลุ เริ่มหลอมรวมเข้ากับย่างก้าวเจ็ดดาว ทุกก้าวที่นางเหยียบลงบนแท่งหินจารึกอักขระของจงหลี่ จะไม่มีเสียง ไม่มีการสั่นสะเทือน ไม่มีแม้แต่แรงกระเพื่อมของน้ำ มีเพียงแสงสีเงินจางๆ ที่กะพริบตามตำแหน่งของดวงดาวเท่านั้น

เมื่อเข้าสู่เดือนที่สอง จงหลี่เริ่มเพิ่มความยากด้วยการติดหินใส่นางจากทุกทิศทาง หรือแม้แต่ใช้ปราณสร้างระลอกคลื่นโถมเข้าใส่ขณะที่นางอยู่กลางบึง แต่ฝานจึงหย่าสามารถหลบหลีกได้ทั้งหมด

คืนนี้เป็นคืนเดือนมืด แสงดาวบนท้องฟ้าสว่างพร่างพราว ฝานจึงหย่าไม่ได้ก้าวเดินตามแท่งหินอีกต่อไป แต่นางเริ่ม ‘ก้าวเดินบนอากาศ’ ที่สูงเหนือผิวน้ำขึ้นมามากหนึ่งองคุลี ปราณของนางประสานเข้ากับพลังแห่งจักรวาลได้อย่างสมบูรณ์

“ก้าวสุดท้าย...เหยากง” นางพึมพำออกมา

ร่างของฝานจึงหย่าเลือนหายไปจากจุดที่หกและไปปรากฏตัวที่จุดที่เจ็ดในพริบตาเดียว แสงดาวเจ็ดดวงบนท้องฟ้าส่องประกายวูบหนึ่งเชื่อมต่อกันเป็นรูปด้ามกระบวยเหนือร่างของนาง เด็กหญิงยืนนิ่งเหนือผิวน้ำ ดวงตาห้ำหือประกายเจิดจ้าก่อนจะกลับเป็นสีดำสนิทดุจเดิม

“ท่านลุง...ข้าเข้าใจแล้วเจ้าคะ” นางเอ่ย “ย่างก้าวเจ็ดดาว ไม่ใช่การหนี แต่เป็นการเดินไปตามครรลองที่ฟ้ากำหนดไว้แล้ว ผู้ใดที่ไม่อาจขวางทางเดินของดวงดาวได้”

บทที่ 30 ผู้รังสรรค์สายฟ้า

จหงลี่ที่ยืนดูอยู่ต้องแย้มยิ้มออกมา แววดตาของมันเป็นสีนํ้าด้วยความคิด
ภาคภูมิใจ ปราณพรหมลิขิตบัญชาชั้นฟ้าในร่างของมันสัมผัสได้ว่า บัดนี้ดวง
ชะตาของฝานจิงหย่าได้หลุดพ้นจาก ‘เส้นด้ายดั้งเดิม’ และเริ่มถักทอเส้นทาง
ใหม่ด้วยตนเองแล้ว

“ใช้เวลาเพียงสองเดือนก็บรรลุอย่างก้าวเจ็ดดาวชั้นสมบูรณ์” จหงลี่พึมพำกับ
ตนเอง ก่อนจะส่งเสียงผ่านลมปราณบอกนางว่า “เสี่ยวหย่า กลับมาได้แล้ว
คืนนี้ลุงจะให้เจ้ากินขนมเพิ่มเป็นสองเท่า!”

ฝานจิงหย่ายิ้มกว้าง นางไม่ได้พุ่งทะยานเช่นเคย ยามนี้นางเพียงแค่นึกถึงริม
ฝี รางของนางก็ ‘ผันแปร’ มายืนอยู่ข้างกายจหงลี่ในพริบตา ไร้ร่องรอยใดๆ
เป็นความสมบูรณ์แบบที่เหนือกว่าวิชาตัวเบาใดๆ ในโลกหล้า

“เช่นนั้น ต่อไปก็ยอมเป็นดนตรีธาตุนะเจ้าคะ”

จหงลี่ยกหน้า พลังคิดในใจว่า...

หวังฉีเอย หวังฉี ยามนี้หากเจ้าได้เห็นศิษย์รับใช้ที่เจ้าคิดว่าไร้ธาตุ เจ้าคงต้อง
กระอักเลือดตายเป็นแน่

ระหว่างสองเดือนที่ฟานจิงหย่าฝึกฝนอย่างก้าวเจ็ดดาวอันเป็นขั้นแรกของวิชา
ท่องดาราผันแปรนั้น หวังฉีก็ยังไม่สามารถหาตัวคนร้ายที่บุกหอตำราฟ้าและ
ขโมยตำราสี่เล่มไปได้ มันเฝ้าจับตามองศิษย์สายนอกและศิษย์สายในทั้งหมด
แต่ก็ไม่พบความผิดปกติใด นั่นเป็นเพราะมันไม่มีความคิดว่าคนร้ายรายนี้จะ
เป็นศิษย์รับใช้ไร้ฝีมือ กล่าวได้ว่าทั้งน่าหัวร่อและน่าเห็นใจในเวลาเดียวกัน

คืนนี้ฟานจิงหย่าจึงหยิบตำราดนตรีธาตุ คัมภีร์ร้อยทำนองหลอมโลหะ
ออกมาอ่านให้จงกลีฟ้ง เนื้อหาภายในแบ่งเป็นสี่ บทใหญ่

บทแรกคือ บทเพลงศาสตรา นี่เป็นแก่นแท้ของชื่อ ‘ร้อยทำนองหลอมโลหะ’
บทนี้สอนวิธีใช้เสียงสะท้อนในการสั่นสะเทือนอนุของโลหะและธาตุต่างๆ ผู้
ฝึกจะใช้เสียงดนตรีแทนค้อนและไฟ โดยการส่งปรารถนาผ่านเสียงเพื่อตัดแยก
สิ่งปลอมปนออกจากเนื้อโลหะและเรียงธาตุใหม่จนเกิดเป็น ‘ศาสตรา
วิญญาน’ ที่มีความแข็งแกร่งและยืดหยุ่น และบอกถึงวิธีสลักอักขระโดยใช้
ความถี่ของเสียงเพื่อจารึกลงไปในศาสตรา ทำให้เนื้อโลหะหลอมรวมเป็น
หนึ่งเดียวกับปรารถนาของผู้ใช้

บทที่สองคือ ท่วงทำนองพิฆาต คือการใช้เสียงเป็นอาวุธในการโจมตีและป้องกัน ธาตุไฟและธาตุทองจะสร้างคลื่นเสียงที่แหลมคมดุจใบมีด หรือระเบิดพลังทำลายที่สั่นสะเทือนอวัยวะภายในของศัตรู ธาตุไม้และธาตุน้ำใช้เพื่อสร้างเขตแดนมายา ปิดเบื่อนการรับรู้ทิศทางของคู่ต่อสู้ หรือสร้างกำแพงเสียงที่สะท้อนการโจมตีทุกรูปแบบกลับไป

บทที่สาม สังคีตเยียวยา บทนี้ว่าด้วยการใช้ความถี่ของเสียงไปกระตุ้นการไหลเวียนของโลหิตและปราณ เสียงดนตรีที่อ่อนโยนจะทำหน้าที่เป็นสื่อกลางส่งปราณธาตุไม้เข้าไปสมานบาดแผลและกระดูกที่หัก ขณะที่เสียงกังวานใสใช้ขับไล่พิษร้ายหรือปราณที่ตกค้างในร่างกาย

บทที่สี่ บัญชาธาตุ ขั้นสูงสุดของตำรา คือการประสานห้าธาตุเข้ากับห้าเสียงหลักของดนตรี ผู้บรรลุขั้นนี้จะสามารถเปลี่ยนสภาพแวดล้อมรอบตัวได้ตามใจนึก เช่น การใช้เสียงกระตุ้นธาตุน้ำในอากาศให้กลายเป็นฝนหอกน้ำแข็ง หรือใช้เสียงสั่นสะเทือนธาตุดินจนเกิดแผ่นดินไหว

“ท่านลุงเจ้าคะ ข้ารู้สึกวาคัมภีร์เล่มนี้เหมือนสร้างมาเพื่อข้าเลยเจ้าคะ” ฝานจิ้งหยางเงยหน้ามาบอกหลังจากอ่านจบ

“ลุงก็คิดเช่นเดียวกัน นั่นเพราะผู้อื่นมีเพียงหนึ่งหรือสองธาตุ แต่เจ้ากลับมีครบห้าธาตุ ผู้คนที่ฝึก แม้จะประสบผลสำเร็จเหมือนเจ้า แต่ยามใช้ออก ก็ไม่มีใครสู้เจ้าได้เพราะห้าธาตุของเจ้าถูกใช้ออกอย่างสมบูรณ์” จงหลี่ตอบ มั่นมองนางด้วยความภูมิใจ

“แต่ก่อนที่เจ้าจะเริ่มฝึกฝน ประการแรกที่เจ้าต้องรู้จักก่อนคือ ห้าเสียงหลักของดนตรี”

“ข้ากำลังจะถามท่านลุงพอได้เลย ในตำราเขียนว่าห้าเสียงหลักของดนตรี แต่ไม่ได้บอกว่าคือเสียงอะไรบ้างเจ้าคะ”

“ห้าเสียงหลักของดนตรีประกอบด้วยกึ่ง ซาง เจว^๑ จื่อ และยี่ นี่คือบันไดเสียงที่เรียกว่า ‘เบญจดุริยางค์’ ห้าเสียงนี้จะเชื่อมโยงกับธาตุทั้งห้าของเจ้า เสียงกึ่งคือธาตุดิน จะเป็นเสียงทุ้ม ต่ำ ลึก และหนักแน่น ยามเจ้าต่อสู้ จงใช้พลังธาตุดินสร้างเกราะป้องกันหรือลั่นสะเทือนพื้นดินให้ศัตรูเสียหลัก”

ฟังแล้ว ฝานจึงหยาก็ตาโต หนึ่กับสิ่งที่เพิ่งรู้

จึงหลีกกล่าวต่อไปว่า “เสียงต่อมาคือ เสียงซางเป็นธาตุทอง มันเป็นเสียงกังวาน ใส แต่แฝงด้วยความเย็นชาและเฉียบคม ยามเจ้าต่อสู้ จงใช้พลังธาตุทองสร้างคลื่นเสียงที่คมกริบดุจใบมีด ตัดผ่านปรารถนป้องกันของศัตรูให้ได้ เหมือนเจ้าตัดเต้าหู้”

ฝานจึงหยายพยักหน้าและจดจำไว้

“เสียงที่สาม เสียงเจวคือธาตุไม้ มันเป็นเสียงที่นุ่มนวล พลิวไหว เหมือนลมพัดโชย ยามเจ้าต่อสู้ จงใช้เสียงเจวในการเหียวยาบาดแผล หรือควบคุมพฤษกาให้เป็นดั่งแขนขาของเจ้า เสียงที่สี่ เสียงจื่อคือธาตุไฟ เป็นเสียงที่ร้อนแรง สนุกสนาน รวดเร็ว และพลุ่งพล่าน ยามเจ้าต่อสู้ ให้ใช้เสียงจื่อเพื่อก

ระตุนปราณในร่างให้ระเบิดพลัง หรือสร้างความร้อนเผาผลาญจากภายใน คลื่นเสียง”

“สุดท้ายคือ เสียงยวี่เป็นธาตุน้ำ เป็นเสียงที่แผ่วเบา ลึกลับ เหมือนสายน้ำ เมื่อเจ้าต่อสู้ ให้ใช้เสียงยวี่สร้างหมอกมาบด ปิดเปิดการได้ยิน หรือดูดซับพลังโจมตีของศัตรูให้สลายไป”

“ข้าจำได้แล้วเจ้าคะ กงคือดิน ซางคือทอง เจวคือไม้ จื่อคือไฟ และยวี่คือ น้ำ”

“ใช่ จำไว้ให้แม่น เวลาเจ้าเล่นดนตรี เจ้าจะไม่เพียงบรรเลงมัน แต่เจ้าสามารถฝึกฝนธาตุทั้งห้าไปพร้อมกันได้ด้วย เมื่อใดที่เจ้าบรรเลงทั้งห้าเสียงประสานกันเป็นหนึ่งเดียว เมื่อนั้นเจ้าจะสามารถบงการทุกสรรพสิ่งในโลกใบนี้ได้”

กล่าวออกไปแล้ว จงหลี่จึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าผู้อื่นที่มีธาตุพิเศษ เช่น สายฟ้า น้ำแข็ง คนเหล่านี้ล้วนเกิดมาพร้อมธาตุพิเศษนี้ เรียกได้ว่า ‘วาสนาฟ้าประทาน’ แต่ผ่านจิ้งหยาสามารถสร้างมันขึ้นมาได้ทุกเมื่อ ขอเพียงนางเข้าใจ พวกมันให้ลึกซึ้งกว่านี้ นางก็คือ ‘ผู้ควบคุมสวรรค์’ อย่างแท้จริง

นึกได้แล้ว จงหลี่จึงถามออกไปทันที “เสี่ยวหยา เจ้าคิดว่าหากเจ้าจะสร้างสายฟ้าจากปราณห้าธาตุของเจ้า เจ้าจะสร้างมันออกมาอย่างไร อธิบายตามที่เจ้าเข้าใจเถิด”

ฝานจึงหยาพังแล้วต้องงุนงงไปชั่วครู่ นางไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้มาก่อน เด็กหญิงหลับตาลง จิตใจนิ่งสงบราวกับกำลังจมดิ่งลงไปสำรวจมหาสมุทรแห่งพลังที่ไหลเวียนอยู่ในร่างของนาง เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง นัยน์ตาสีดำสนิทก็ทอประกายเจือจางของสีส้มแห่งห่าธาตุออกมา

“ผู้อื่นมองว่าสายฟ้าคือพลังที่ผ่าลงมาจากสวรรค์ แต่สำหรับข้า สายฟ้าคือ ‘ผลลัพธ์ของความขัดแย้งที่ไม่อาจประนีประนอมได้’ เจ้าคะ”

จงหลินขมวดคิ้วเล็กน้อย “ความขัดแย้ง?”

“เจ้าคะ” เด็กหญิงพยักหน้าพลางยกมือขึ้นป้องหน้า “ในบรรดาห่าธาตุ ธาตุไฟมีพลังที่พลุ่งพล่านที่สุด และธาตุน้ำคือมีความเยือกเย็นที่ลึกกลับที่สุด หากข้าบีบอัดธาตุไฟที่ร้อนจัดและธาตุน้ำที่เย็นจัดเข้าด้วยกันด้วยความเร็วสูงในเสี้ยวพริบตา โดยไม่ให้พวกมันหักล้างกันเอง แต่บังคับให้พวกมัน ‘เสียดสี’ กันในพื้นที่ที่เล็กยิ่งกว่ารูเข็ม...”

จงหลินนึกภาพตามที่ฝานจึงหยาบออกเล่า

“...เมื่อไฟพยายามจะเผาผลาญ แต่น้ำพยายามจะดับมอด ความกดดันของสองธาตุที่พิฆาตกันเองจะสร้างแรงสั่นสะเทือนมหาศาล และในเวลานั้น ข้าจะแทรกธาตุทองเข้าไปเพื่อเป็น ‘สื่อนำ’ ให้แรงสั่นสะเทือนนั้นมีรูปทรงที่เรียบง่าย และใช้ธาตุดินเป็นตัวห่อหุ้มเพื่อไม่ให้พลังระเบิดย้อนกลับมาหาข้า”

ฟังมาถึงตอนนี้แล้ว จงหลินต้องตาโต มันนึกภาพออกชัดเจนนะ

“พลังที่ถูกบีบอัดจนถึงขีดสุดระหว่างน้ำกับไฟ โดยมีทองเป็นตัวชี้นำทางออก มันจะระเบิดออกมาเป็นแสงที่เร็วกว่าไฟและทรงอำนาจกว่าน้ำ แสงนั้น จะฉีกกระชากอากาศออกเป็นเสียงๆ นี่คือนายฟ้าของข้าเจ้าค่ะ”

มาถึงตอนนี้ จงหลี่อ้าปากค้างไปแล้ว เด็กหญิงวัยย่างสิบสองสามารถ อธิบายการ ‘สรรค์สร้าง’ สายฟ้าขึ้นมาจากพื้นฐานความขัดแย้งของธาตุได้อย่างละเอียดชัดเจน นางไม่ได้มองสายฟ้าเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ แต่นางมองมันเป็นเพียง ‘สภาวะหนึ่งของพลัง’ ที่นางสามารถสร้างสรรค์ได้ตามใจปรารถนา

“เจ้า...เจ้ากำลังบอกว่า เจ้าใช้ความขัดแย้งของธาตุพิฆาตมาเป็นบ่อเกิดพลัง อย่างนั้น?” จงหลี่ถามตะกุกตะกัก

